

ΧΡΟΝΟΣ

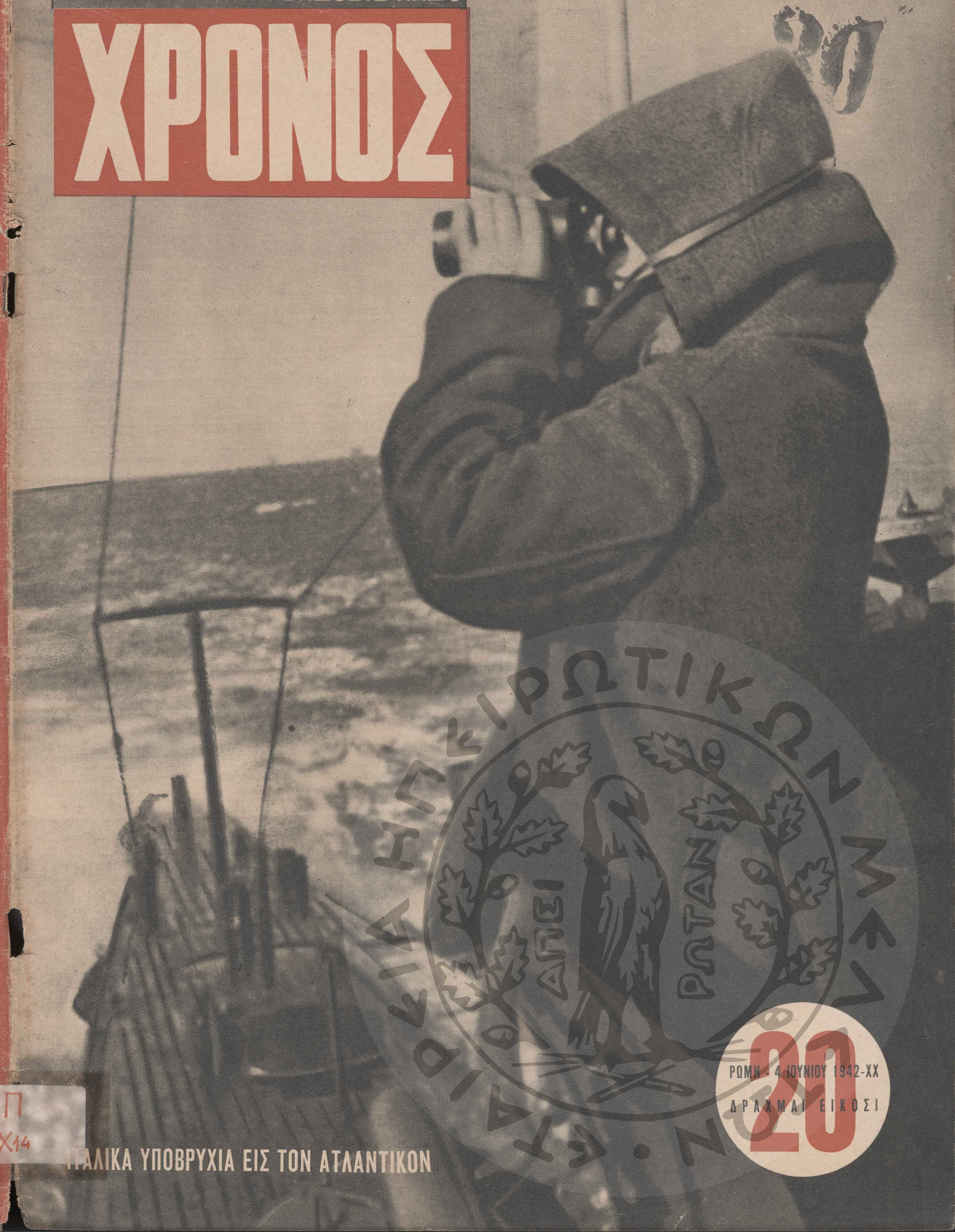
ΒΕΡΣΑΛΙΕΡΟΙ ΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ.

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ALBERTO MONDADORI - ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ AZIENDA PERIODICI ITALIANI MONDADORI
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ARNOLDO MONDADORI - ΜΙΛΑΝΟΝ - VIA CORRIDONI, 39
ΔΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Ρ.Ι. Corso del Littorio, 1 - Milano - ΤΗΛ. 75-136
Stabilimento Rotocalcografico Vilagliano - Via Serio N. 1 - Via Asiago N. 41 - 1942-XX

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.20

ΧΡΟΝΟΣ

Π
X14

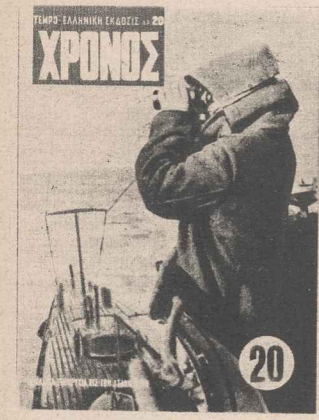
ΙΤΑΛΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ

ΡΩΜΗ - 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1942-XX
ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΙΚΟΣΙ

20

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ρώμη, 4 Ιουνίου 1942-XX

TEMPO

Τὰ πληρώματα τῶν ἰταλικῶν ὑποβρυ-
χίων, τὰ θρόντα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, ἐν
στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν γερμανῶν
συναδέλφων των, δίδουν θαυμάσια δείγ-
ματα τῆς ἀξίας των. Κυβερνῆται καὶ
ναῦται, ἀντιμετωπίζον τὰς κακουχίας,
μὲ τὴν βεβαιότητα τοῦ ἰταλικῶν ἔ-
θνος ἀναμένει ἀπὸ τὸ θάρρος των, τὴν
ἐπιτυχίαν τοῦ ἀμειλίχτου ἀποκλεισμοῦ
τῆς ἐχθρικῆς νήσου. Τὰ ἰταλικά ὑπο-
βρύχια, ἀγρυπνοῦντα ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν
ἐχθρικῶν πλοίων, ὁμοῦ μετὰ τῶν γερ-
μανικῶν, περισφίγγουν τὸν κλοιὸν ὁλο-
νὲν περισσότερον, πέραξ τῆς Ἀγγλίας.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

FEDERICO PATELLANI ΤΑΣΙΔΙΟΝ ΜΕ ΤΡΑΙΝΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ	Σελ. 5-9
LUIGI BARZINI ΜΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ ΤΡΕΜΕΙ	» 10-12
ΟΙ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ	» 13-14
G. GASPARO NAPOLITANO ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΤΑ- ΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ	» 15-17
ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΥΠΟ ΤΑΣ ΑΓΓΛΙΚΑΣ ΟΒΙΔΑΣ	» 19-24
ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙ- ΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ	» 28-30
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ	» 33-36
ΕΙΣΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΟΙ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ	» 13-14
ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ 800. NICOLÒ CANNICCI	» 31-32

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΠΕΙΟΥ	» 25
ORAZIO NAPOLI: ΜΗΤΕΡΑ	» 25
ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ	» 25
ΜΟΥΣΙΚΗ: ILDEBRANDO PIZZETTI	» 26
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: AUGUSTO GENINA	» 26
ΙΣΤΟΡΙΑ: ALESSANDRO LUZIO	» 27
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ: AMEDEO MAIURI	» 27
«IO SONO IL DIAVOLO»	» 27

ΤΕΧΝΗ

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ 800. NICOLÒ CANNICCI	» 31-32
---	---------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΑΠΡΟΟΠΤΩΝ	» 37-39
------------------------------	---------

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΑΣ	» 40-42
---------------------------	---------

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOGLIO	» 4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	» 18

Azienda Periodici Italiani
MONDADORI

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.719.000
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36190

TEMPO

τὸ μέγα εὐρωπαϊκὸν ἐβδομαδιαῖον
ἐκδίδεται εἰς τὰς κάτωθι γλῶσσαις

**ΙΤΑΛΙΚΗΝ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ-ΑΛΒΑΝΙΚΗΝ
ΚΡΟΑΤΙΚΗΝ-ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΟΥΓΓΡΙΚΗΝ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΝ**

Δημοσιεύει κατὰ δεκαπενθήμε-
ρον ἓνα μέγα ἰταλικὸν διήγημα,
εἰκοτογραφημένον μὲ ἐχχρῶμα
σχέδια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς συνήδεις με-
γάλας ἐβδομαδιαίας φωτογραφι-
κὰς καὶ ἐπικαίρους ὑπηρεσίας
ὡς καὶ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ ΣΤΗΛΑΣ

εἰς τὰς ὁποίας συνεργάζονται
οἱ κορυφαῖοι ἱταλοὶ συγγραφεῖς

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ **44** ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧ **20** ΔΡΑΧ **MONDADORI**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΡΜΟΝ ἔχει προστεθεῖ καὶ μία ἀμάξα μετατραπέζια εἰς φαρμακεῖον καὶ αἰθούσαν λατρικῶν περιθάλψεων. Ἄν ἐπέλγῃ ἀμέσος ἐπέμβασις, χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς χειρουργεῖον, λόγῳ τῆς τελείας ἐξαρτήσεως τοῦ τραίνου-νοσοκομείου. Κατὰ τὴν χειρουργικὴν ἐπέμβασιν τῶν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, τῶν μὴ ἐπιδεχομένων οὐδεμίαν ἀναβολήν, τὸ τραῖνον-νοσοκομεῖον εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ σταθῇ, ὅχι βέβαια κατὰ τὴν προετοιμασίαν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ, τοῦ τραίνου-νοσοκομείου, τὰς μετατραπέζιας εἰς νοσοκομειακοὺς προχείρους θαλάμους, οἱ χρήζοντες ἀμέσου περιθάλψεως, ἀσθενεῖς καὶ τραυματίαι, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ περιπατήσουν, μεταφέρονται στοργικῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν νοσοκόμων στρατιωτῶν, εἰς τὴν ἀμάξαν χειρουργεῖον.

ΜΙΑ ΑΜΑΞΑ μετεβλήθη εἰς μαγειρεῖον. Πρέπει νὰ ἐτοιμασθοῦν καθημερινῶς τρία φαγητά, διὰ τριακοσίους περίπου ἄνδρας, τόσοι ταξιδεύουν μὲ τὸ τραῖνον-νοσοκομεῖον περιλαμβανομένων τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ἀσθενῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΓΑΣΙΑ εἰς τὸ μαγειρεῖον κατὰ τὸ πρῶτον φαγητόν. Οἱ στρατιῶται τριγυρίζουν τὰς χύτρας. Οἱ ἀτμοὶ βγαίνουν καὶ διασκορπίζονται εἰς ὅλας τὰς ἀμάξας, προειδοποιούντες μὲ τὴν ὁσμὴν τῶν, τὴν διανομὴν.

Ο ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ γίνεται εἰς τοὺς κυρίους σταθμούς, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μία ἰταλικὴ βάση. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τῆς λεπτῆς καὶ τελείας ὁργάνωσος — πολὺ συχνὰ ἀγνοουμένης — τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ πολέμου.

ΟΥΚΡΑΝΟΙ μηχανικοί οδηγούν τὸ τρένο ἐπὶ τοῦ οὐκρανικοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου. Τὸ ἀνοιγμα τῶν σιδηρογραμμῶν ἔγινε ἀπὸ τοὺς γερμανοὺς.

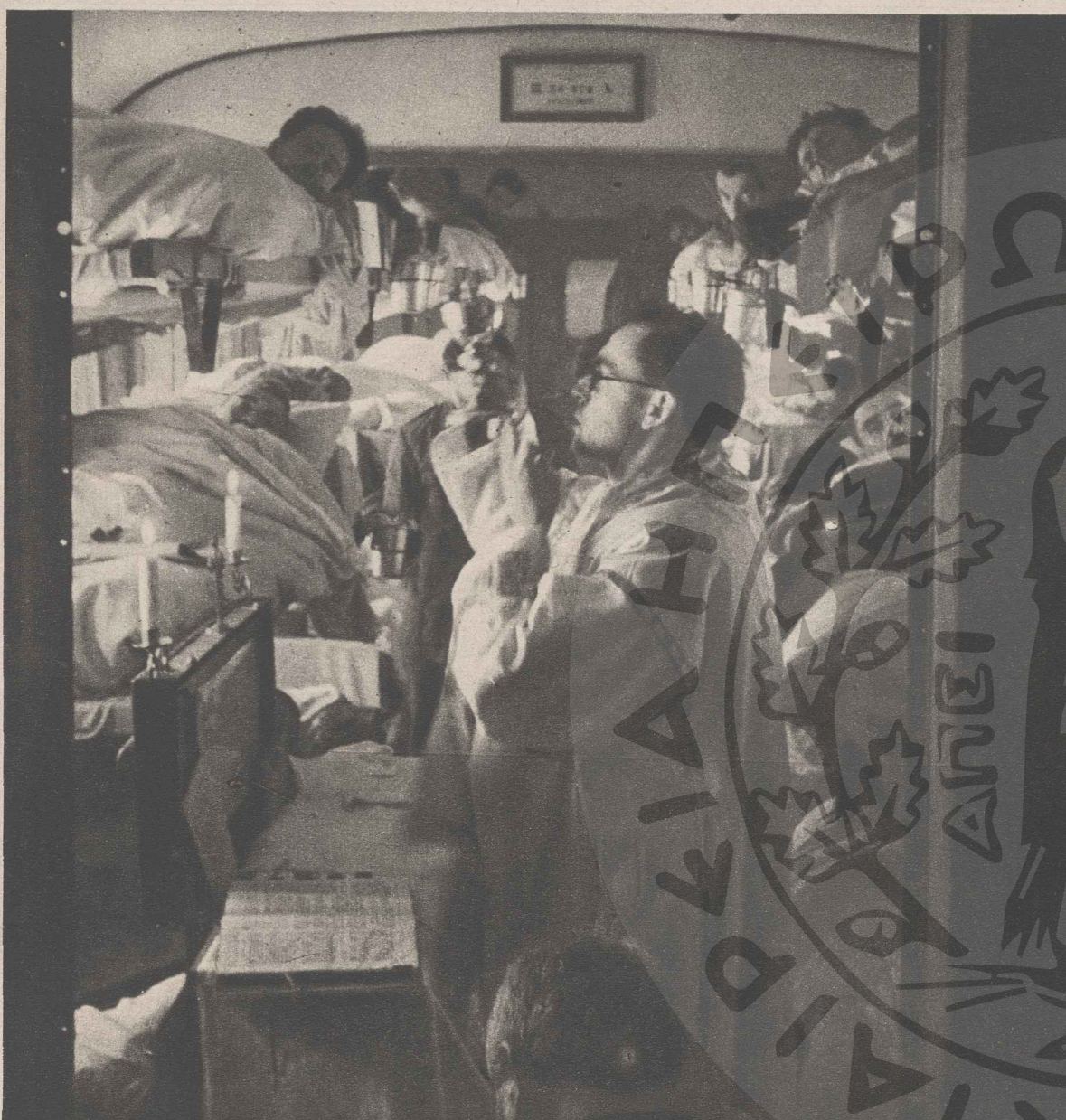
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗ τὸ τρένο διὰ τὸν ἀναγκαιότητα διὰ τὴν ἐγχείρησιν χρόνον. Ἐπὶ τοῦ τρένου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Στρατιωτικὸν ἱατρὸν - διοικητὴν, ταξιδεύουν καὶ ἄλλοι τέσσαρες ἀξιωματικοί: εἰς διαχειριστὴς, εἰς στρατιωτικὸς ἱερεὺς, εἰς χειρουργὸς καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱατρικοῦ τμήματος.

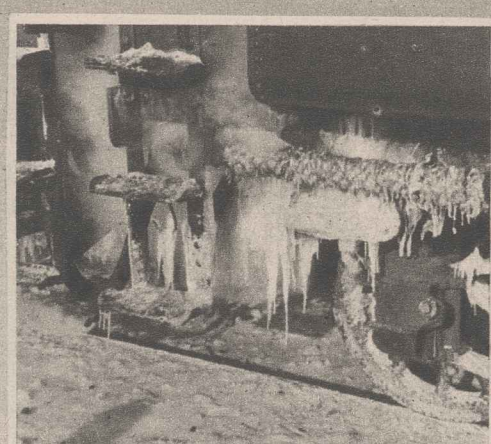
ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ τῶν ἀξιωματικῶν δι' ὅσους ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ κατέλθουν ἐκ τῆς κλίνης των — εἶναι μία κοινὴ ταξιδιωτικὴ ἀμαξά, ὅπου μποροῦν νὰ μένουν καὶ μετὰ τὸ φαγητόν. Παίξουν χαρτιά, διηγούνται τὰ γεγονότα εἰς τὰ ὁποῖα πού ἔλαβαν μέρος, συζητοῦν λίγο γιὰ ὅλα καὶ ἰδιαίτερώς ὑπολογίζουν πόσον θὰ διαρκέσῃ τὸ ταξίδι, πού φαίνεται εἰς ὅλους ἀτελείωτον πρὸ παντός δὲ λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας πού κατέκει ὅλους νὰ φθάσουν εἰς τὰ ἐστίας των.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟΝ ΣΤΕΚΕΤΑΙ. Θὰ ξεκινήσῃ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι; Τὴν ἀπάντησιν θὰ τὴν δώσῃ αὐτὴ ἡ πασιέντσα, πού χρειάζεται διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα τοῦ ἀνυπομονοῦ αὐτοῦ. Ποιὸς ξεύρει ὅμως, τί ἄλλο ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς καὶ περιμένει μὲ τὴν ἀγωνίαν ἀπάντησιν.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ, οἱ ἀσθενεῖς μποροῦν ν' ἀκούσουν τὴν θείαν λειτουργίαν, πού γίνεται ἐπὶ μετακινουμένου βωμοῦ, εἰς κάθε ἀμαξάν ἀλληλοδιαδόχως, μεταξύ τῶν κλινῶν τῶν πληγωμένων καὶ τῶν ἀσθενῶν, ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ τρένου, βοηθούμενον ἀπὸ ἄλλους ἱερεῖς, ἂν κατὰ τύχην ταξιδεύουν μαζύ.

ΤΟ ΨΥΧΟΣ εἶναι τόσο δριμύ, ὥστε οἱ ἀτμοὶ τῆς ἀτμομηχανῆς πηλίζουν καὶ μετατρέπονται εἰς λευκοὺς σταλακτίτας πάγου ἐπὶ τῶν τμημάτων τοῦ τρένου.

ΤΟ ΥΔΩΡ εἰς τὰ φρέατα ἀνεφοδιασμοῦ εἶναι παγωμένον, ἐνίστῃ χρειάζεται νὰ θερμανθοῦν οἱ σωλῆνες μὲ μεγάλην ὑπομονὴν μὲ μίαν φλόγαν, διὰ νὰ ξεπανώσῃ.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟΝ εἶναι μακρὺ καὶ τὸ ἔδαφος παγωμένον. Ὁ κυβερνήτης, μακρινῶς παροδρόμος, χρησιμοποιεῖ τὰ σκί του διὰ νὰ κι νηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ τῆς θερμικορασίας μᾶς τὴν δίδει ἡ παρούσα φωτογραφία. Τὸ ὕδωρ τὸ ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν σωλῆνα, παγώνει πέριξ, τῶν χειλέων τοῦ δοχείου.

ΜΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ ΤΡΕΜΕΙ

του Luigi Barzini

Η Αυστραλία είναι ήδη ένας κλάδος απεσπασμένος από το βρετανικό δέντρο. Δεν ανήκει ακόμη εις την Ίαπωνίαν, είναι όμως βέβαιον ότι δεν ανήκει πλέον εις την Άγγλιαν.

Την παρούσαν στιγμήν η Ουάσιγκτων κυβερνά εις την Αυστραλίαν, περισσότερον από το Λονδίνο. Η παρούσα κατάσταση της Αυστραλίας δύναται να προσδιορισθῇ ως μία μεταβασιλεία πολιορκουμένη από τους Ίάπωνας. Καί επειδή η Αυστραλία, εγκαταληφθεῖσα από την Άγγλιαν, δεν ἔχει οὐδεμίαν δυνατότητα να υπερασπισθῇ μόνη της, καί ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶναι εἰς θέσιν να τὴν βοηθήσῃ, εἶναι εὐκολον να προδῶμεν τὴν τὴν Πέμπτης Ἡπείρου. Ὁ ἀποσπασθεὶς κλάδος, ἀπὸ τὸ βρετανικὸν δέντρον, θὰ ἐμβολιασθῇ μοιραῖως ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ ἰσχυροῦ κορμοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου.

Ἡ Αὐστράλια, παρ' ὅλον ὅτι ἔχει ἑκτασιν ἰσὺν μετὰ τὴν ἑκτασιν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δὲν ἀριθμεῖ παρά ἑπτὰ ἑκατομμύρια κατοίκων, δηλαδὴ ὀλιγωτέρους ἀπὸ τοὺς κατοίκους μόνης τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ὅλους ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Ἄν ὁ τεράστιος πλοῦτος τῆς γῆς αὐτῆς, δὲν εἶχε μείναι ἀμειλίκτως κλειστός, εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν μετανάστευσιν, ἡ Αὐστράλια θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀριθμῇ σήμερον ὀγδοήκοντα ἢ ἐννεήκοντα ἑκατομμύρια κατοίκων, καὶ δὲν θὰ ἐφοβεῖτο κανένα. Ὁ ἐγωισμὸς ὅμως τῆς Αὐστράλιας, ἔθεσε φραγμὸν εἰς τὰς μάζας τῶν λευκῶν, οἱ ὅποιοι θ' ἀνέπτυσσαν θαυμασίως τὰς πλουτοπαραγωγικὰς πηγὰς τοῦ τόπου καὶ θ' ἀπετέλουν τὴν σωτηρίαν τοῦ.

Οἱ Αὐστράλοὶ ἐθυσίαν τὴν ἀνεξαρτησίαν διὰ τὴν εὐμείριαν. Ἦθελαν νὰ μείνουν ὀλίγοι, διὰ νὰ καρπωθῶν τὸν ἀστεῖρευρον πλοῦτον τῶν παρθένων αὐτῶν γαίῶν, τῶν ὁποίων, ἐλάχιστον μόνον ποσοστὸν ἐκαλλιεργεῖτο κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι παρεῖμιναν, σχεδὸν ὅλοι, εἰς τὸ πρωτόγονον ποιμενικὸν στάδιον. Ἡ ποιμενικὴ ὁμῶς, μετὰ 120 ἑκατ. πρόβατα καὶ 20 ἑκατ. βόας, ἐπλούτισε τοὺς πάντας. Οἱ Αὐστράλοὶ ἦσαν μέχρι τῆς σήμερον ὁ πλουσιώτερος λαὸς τοῦ κόσμου. Τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια αὐτῶν κατοίκων, ἐξήγαγον ἑκαστον ἔτος 13.500 ἑκ. λιρετῶν. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν κατηνάλισκεν, κατὰ μέσον ὅρον, 50 κιλά ζαχαρώς, 100 κιλά κρέατος, καὶ 1000 λίτρα γάλακτος ἑτησίως. «Ὅσοι λιγώτεροι τόσο καλλίτερα» ἦτο τὸ ἐμβλημα τῶν Αὐστράλων. Τώρα ὅμως θὰ ἦθελαν νὰ εἶναι περισσότεροι.

Ἀντελήφθησαν πολὺ ἄργα τὸν κίνδυνον, καὶ ἀφῆκαν μίαν Ἡπειρον ἀκατοίκητον, ἀδειαν, κοιμωμένην, ὑποθηκευμένην αἰωνίως, πλησίον τῶν πλεόν πυκνοκατοικημένων περιοχῶν τοῦ κόσμου: τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας, ἡ ὁποία βρῖθαι ἀπὸ ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Αἱ ἔνοπλοι ἢ ἀοπλοὶ μεταναστεύσεις, προεκλήθησαν πάντοτε ἀπὸ ἐθνικὰς πιέσεις, ὅπως παράγονται τὰ ἀτμοσφαιρικά ρεῖματα ἀπὸ πιέσεις κυκλώνων. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀνθρώπος, μετατοπίζονται ἀπὸ τὸ περισσότερον πυκνόν, πρὸς τὸ ὀλιγώτερον πυκνόν, εἰς ἀναζητήσιν ἰσορροπίας. Ἡτο-

ἀναπόφευκτόν ἐστι θὰ ἐξαπελεύετο κάποτε πόλεμος σὺν βίβασμῳ πρὸς τὴν Αὐστράλιαν, μόλις ἕνα ἀσιατικὸν ἔθνος, πολὺ πυκνωμένον, θὰ ἀπέκτα τὰ μέσα διὰ τὴν ἐπέκτασίν του.

Ἡ ἀφύπνισις τῆς Ἰαπωνίας ἐκδηλωθεῖσα μετὰ τὴν κεραυνόβολον τῆς νίκης ἐναντίον τῆς Κίνας, τὸ 1894, ἐξέπληξε, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησε τοὺς Αὐστράλους. Ὅπως οὐδέποτε ὅμως, ἡ ἐμφάνισις μιᾶς πολεμικῆς δυνάμεως εἰς τὴν γειτονίαν των, τοὺς ἔπεισε περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ σωθῶνται ἕνα εἶδος ἀσφαλείσεως, τὴν ὁποίαν διεῖδον μετὰ τὴν ἀγγλοϊαπωνικὴν συμμαχίαν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν οἱ πλέον πεπεισμένοι συνεργοί. Θὰ ἤθελαν μάλιστα νὰ τὴν μετατρέψουν εἰς μόνιμον, διὰ νὰ κοιμῶνται αἰωνίως ἡσυχοί.

Κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν διάσκεψιν τοῦ Λονδίνου, κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1921, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐστράλιας W. M. Hughes, ἐπολέμησε κρατερῶς διὰ ν' ἀνανεωθῇ ἡ συμμαχία. Ὑπερίσχυεν ὅμως ἡ ἀποψις, τοῦ Καναδοῦ Πρωθυπουργοῦ, ποὺ ἦτο ἡ ἀποψις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δηλαδὴ ὅτι ἡ χρησιμότης τῆς συμμαχίας εἶχε τελειώσῃ καὶ ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή ν' ἀποπεμφθῇ ἡ Ἰαπωνία ἀπὸ τὴν Κίναν καὶ νὰ καταστῇ ἀνίσχυρος. Καί ἡ συμμαχία κατηγγέλει μετὰ τὸν ἔτος, κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Οὐάσιγκτων, ὅταν οἱ ἀγγλο-ἀμερικανοὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶχον ἀλυσσοδέσει ὀριστικῶς τοὺς Ἰάπωνας εἰς τὰς νήσους των.

Ἐναντὶ τῆς προοπτικῆς αὐτῆς, οἱ Αὐστράλοὶ ἐθεώρησαν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ὑπὲρ ποτε ἀσφαλείς. Ἄλλως τε, ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν πλήρως ἐξοφλισμένοι λόγῳ τῆς ἰσχύος τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας. Αὐτοὶ κατέβαλον πλέον τοῦ ἡμίσεως ἐκ τῶν δισεκατομμυρίων τῶν δαπανηθέντων διὰ τὴν οὐράριον τῆς Σιγκαπύρης. Μετὰ τὴν ἄμυναν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἑτακοποιοῦν καὶ τὴν ἰδικὴν των ἄμυναν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπέστειλαν αὐστραλιανὰ στρατεύματα νὰ πολεμήσουν διὰ τοὺς Ἀγγλους εἰς τὴν Λιβύην, τὴν Συρίαν, τὸ Ἰράκ, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Μαλαισίαν καὶ εἰς τὴν Ἰάβαν. Μέχρις οὗτο ἡ Ἀγγλία εὐρίσκειτο ἐπὶ ποδὸς ἐθεώρουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ἡσφαλισμένων. Ὑποστηρίζοντες τὴν Ἀγγλίαν, ἀδιάφορον ποῦ, ἐπίστευον ὅτι ὑπεστήριζον τοὺς ἑαυτοὺς των. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν εὐρέως τὴν αὐταπάτην των αὐτῇ. Οἱ Αὐστράλοὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν σφαγὴν ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. «Ἄν θέλετε νὰ ζήσητε ἐλευθεροὶ σκοτωθῆτε δι' ἡμᾶς».

Ἡ στρατιωτικὴ προσπάθεια ἡ καταβληθεῖσα ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν, διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, ὑπερβαίνει τὴν προσπάθειαν οἰασθῆναι ἄλλης κτίσεως.

Αἱ πολεμικαὶ δαπάναι τῆς Αὐστράλιας ἐφθασαν τὰ 12 δισεκατομμύρια λιρετῶν τὸ ἔτος, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς 720 δισεκατομμύρια διὰ μίαν χώραν ὅπως ἡ Ἰταλία. 260 χιλιάδες ἀνδρῶν ἐστάλησαν νὰ πολεμήσουν πέραν τῶν ὁκεανῶν. Καὶ δὲν ἐπέστρεψαν πλέον ὅπισω.

Ὀλίγους μῆνας πρὶν ἡ ἐκραγὴ ὁ πόλεμος εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ὁ Αὐστράλος Πρεσβευτὴς εἰς Οὐάσιγκτων, R. G. Casey, ἐδήλωσεν εἰς τοὺς «New York Times»: «Δὲν θέλομεν πόλεμον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μας, καὶ γνω-

ρίζομεν ὅτι ἡ κάθε ἐλπίς σωτηρίας μας, στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιζήσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου». Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ὑπάρχει ἡ ἐξήγησις τῆς συμμετοχῆς τῆς Αὐστράλιας εἰς τὴν ἄμυναν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Casey προσέθετε. «Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡμεῖς εἰσλήθομεν εἰς τὸν πόλεμον θεληματικῶς, μετὰ τὴν αὐθόρμητον κύρηξίν μας, ἐννευήκοντα λεπτά μετὰ τὴν κύρουσιν τοῦ πολέμου ἐκ μέρους τοῦ Λονδίνου».

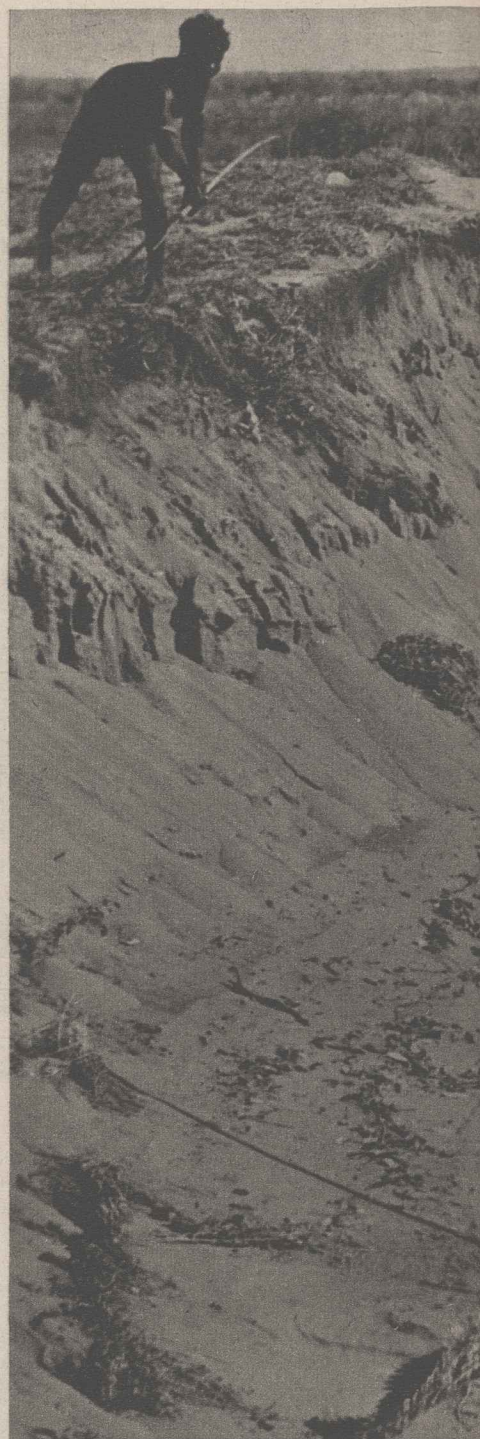
Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Αὐστράλια ἦτο ἡδὴ ἀπεσπασμένη οἰκονομικῶς ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Casey πράγματι, διεπραγματεύετο εἰς τὴν Οὐάσιγκτων, τὴν ἐξαγωγὴν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας αὐστραλιανῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ σταλοῦν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ταυτοχρόνως ὁ Casey προσεκάλεσε τὰς Ἡν. Πολιτείας, ν' ἀναλάβουν τὴν ἐνδεχομένην στρατιωτικὴν ἄμυναν τῆς Αὐστράλιας. Ὁ Casey ὑποστηρίζει τὴν ἀξίαν τῆς Αὐστράλιας, ὡς «γεφύρας μεταξὺ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μεταξὺ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς, ὑπεγράμμιζε ὅμως ὅτι ἡ πολυτιμὸς αὐτῇ γέφυρα, ἂν προσεβάλλετο δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀνταγῇ χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δεδομένου ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς στόλος ἦτο πολὺ ἀνησυχολημένος ἀλλαγῇ καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Αὐτοκρατορία εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας.

Ἐλεγεν ὁ Casey: «Ἡ Αὐστράλια δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς μίαν γυναῖκα γυμνὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας τῆς εὐρέθης γυμνῆς εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Νοτιοδυτικοῦ Εἰρηνικοῦ, μετὰ μίαν ὀμπρέλλαν νήσαν περὶ τῆς καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς — τὴν Νέαν Καληδονίαν, τὴν Νέαν Γουινέα, τὴν Σουμάτραν, τὴν Ἰάβαν, τὴν Βόρνεον, τὰς Φιλιππίνas — καὶ πέραν αὐτῶν βορειοδυτικῶς, τὴν τρομερὰν γῆν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας».

Πολὺ καλὰ. Οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύναντο νὰ περιγράψῃ μετὰ περισσότεραν ἀκρίβειαν τὴν κατάστασιν τῆς Αὐστράλιας, ἀπὸ τὸν ἔγκριτον αὐτὸν Αὐστράλον διπλωμάτην, τὸν ὁποῖον ὁ Τσάρτλντλ ἔκαμε παγκοσμίως γνωστόν, ὀνομάζων αὐτὸν μέλος τοῦ Βρετανικοῦ Πολεμικοῦ Συμβουλίου.

Τώρα ἡ ὀμπρέλλα τῶν νήσων δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐγενε μὴ ἰαπωνικὴ ὀμπρέλλα. Ἡ γυμνότης τῆς Αὐστράλιας δὲν ἔχει πλέον οὔτε αὐτὸ τὸ κάλυμμα. Τὸ περιδέραιον τῶν νήσων ποὺ περιτριγυρίζει τὴν Πέμπτην Ἡπειρον, μετεβλήθη, ἀπὸ προστατευτικὸν φραγμὸν εἰς μίαν ἄλυσον, θέσεων διὰ πολιορκίαν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας, μετ' ὀλίγον, δὲν θὰ εἶναι πλέον δυνατόν νὰ περάσῃ τὸ παραμικρόν.

Ἡ Ἰαπωνία δύναται ν' ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ὅπου οὐδέποτε ὀπωδήποτε καὶ ὅταν τὸ θελήσῃ. Δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ βιάζεται. Ἡ Αὐστράλια εὐρίσκειται οὐσιαστικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς. Ἡ Ἰαπωνία γνωρίζει ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς Αὐστράλιας δὲν θ' αὐθιγνοῦν κατὰ τὴν ἀνομήν, καὶ δὲν θὰ λάβουν ἀξίας λόγου βοήθειας. Οἱ Ἰάπωνες, ἀπόλυτοι κύριοι τῆς θαλάσσης, θὰ καταφέρουν ἐπὶ τῆς Αὐστράλιας τὸ χαριστικόν

Οἱ ἸΑΠΩΝΕΙΣ πληθυσμοὶ τῆς Αὐστράλιας, περιορισθέντες ἀπὸ τὸν ἀγγλοσαξωνικὸν «πολιτισμὸν» εἰς μερικὰς δεκάδας χιλιάδας ἀτόμων, κατὰ μέγα μέρος

Οἱ CURTIN, MAKIN ΚΑΙ MACARTHUR, κατὰ τὴν σειρὰν ποὺ δημοσιεύομεν τὰς φωτογραφίας των, εἶναι οἱ ἄνδρες, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ αὐστραλιανὴ συνομοσπονδία ἐνεπίστευε τὴν σωτηρίαν τῆς. Ὁ

ἀποκτηνωθέντων ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα, τὸ διανεμόμενον ἀπὸ τοὺς κυριάρχους, ζοῦν σήμερον εἰς τὰς πλέον ἀγόνους καὶ ἀφιλοξένους περιοχὰς τῆς Πέμπτης Ἡπείρου. Ἰδοὺ εἰς Αὐσταλὸς ἐγχώριος, κυνηγῶν, μ' ἕνα εἰδικὸν ἀκόντιον μίαν σαῦραν, τὴν ὁποίαν θὰ φάγῃ μετὰ τῶν συντρόφων του, μετὰ μίαν ὄρεϊν.

Curtin καὶ ὁ Makin «πρωθυπουργὸς» τῆς κυβερνήσεως ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος, εἰς τὸ τέλος ὑπέστησαν γεγονότα ἀπείρως μεγαλύτερα των. Ὁ στρατηγὸς Mac Arthur, ὁ ἄνθρωπος τοῦ τοῦ Ροῦσβελτ, μετακληθεὶς ἀπὸ τὰς Φιλιππίνas, διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς νήσου-Ἡπείρου, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ κατορθώσῃ νὰ σώσῃ τὴν Αὐστράλιαν ἀπὸ τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὴν κίνδυνον.

ΤΟ ΣΙΔΝΕΥ, μετὰ 1 1/2 ἑκ. κατοίκων, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν μητροπολις τῆς Αὐστράλιας, ὑπερβαίνουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μελβούρνην, κατὰ 200 περίπου χιλ. ψυχῶν. Ὁ λιμὴν του, εἶναι μετὰ τῶν μεγαλύτερων τοῦ κόσμου, λόγῳ κινήσεως πλοίων καὶ ἀναπτύξεως. Εἰς τὴν φωτογραφίαν μας, ἐν ἑμπορικὸν κτίριον.

ΣΧΕΔΟΝ ΠΕΝΤΕ ἑκατομμύρια κατοίκων, ἐκ τῶν ἑπτὰ, ποὺ κατοικοῦν εἰς ὁλόκληρον τὴν Αὐστράλιαν, ζοῦν συγκεντρωμένοι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπως τὸ Σίδνεϋ, τὴν Μελβούρνην, Πέρθ, Μπριςμπέην, Φρεμμέντλ, Ἀδελαΐδα, Ἀδελφίδην κλπ. Τὰ τεράστια πλοῦτα, μένουσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις, ἀνεκμετάλλευτα, ἀπὸ τότε ποὺ αἱ ἐξένα ἐργατικά χεῖρες ἀπεκλείσθησαν, ἀπὸ ἕνα πληθυσμὸν ἀγαπῶντα πολὺ τὴν ἄνετον ζωὴν. Μιὰ ἀποψις τῆς «Περιφερειακῆς Προκυμαίας», εἰς τὸ Σίδνεϋ.

πλήγμα κατά, την στιγμήν που θα κρύνουν ως καταλληλότεραν.

Η γυμνότης τῆς Αυστραλίας προκαλεῖ πράγματι οἰκτον. Λείπει τὸ σπουδαιότερον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ στόλος. Δὲν ὑπάρχουν πλέον φιλικὰ πολεμικὰ πλοῖα εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ὠκεανίας, οὔτε αὐστραλιανὰ, οὔτε ἀγγλικά, οὔτε ἀμερικανικά, οὔτε ὀλλανδικά. Ἡ ἀεροπορία δὲν ἀριθμεῖ παρά μερικὰς ἑκατοντάδας ἀεροπλάνων. Τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ αὐστραλιανοῦ στρατοῦ κατεσπαράχθη ἀπὸ τὰς μάχας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικής. Ἡ αὐστραλιανὴ κυβέρνησις, καταβάλλουσα μεγίστην προσπάθειαν δὲν θά δυνήθῃ νὰ συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὰ ὅπλα πλέον τῶν διακοσίων ἢ τριακοσίων χιλιάδων πολεμιστῶν, κακῶς γυμνασμένων, διότι δὲν ἔχουν ἀρκετὰ στελέχη, καὶ πλημμελῶς ὀπλισμένων.

Αἱ Ἦν. Πολιτεῖαι, μὴ ἔχουσαι καταλλήλους βάσεις, πτωχαὶ εἰς μεταγωγικά, καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ρυθοκινδυνεύσουν, τὸν ἥδη ἀποδεκτισθέντα στόλον των, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰς συγκοινωνίας διὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀκόμη καὶ ὀφιστάμεναι τεραστίας ἀπωλείας, δὲν θά κατόρθωναν νὰ περάσουν παρά ὀλίγα ὀπλιταγωγὰ, δηλαδὴ μερικὰς δεκάδας χιλιάδας ἀνδρῶν, ἀπλῶς διὰ νὰ τιμῇσιν τὴν ὑπογραφὴν των. Ἐνῶ ἐκεῖ χρειάζονται στρατοὶ δλόκληροι.

Καὶ ἔπειτα, ποῦ νὰ συγκεντρώσουν τὰς δυνάμεις των, διὰ τὴν ἀμυναν, ὅταν οἱ Ἰάπωνες δύνανται ν' ἀποβιβασθοῦν κεραυνοβόλῳ εἰς τὰ πλέον ἀπίθανα σημεῖα καὶ νὰ εὐρεθοῦν με συνθλιπτικὴν ὑπεροχὴν εἰς οἷον δὴποτε τομέα καὶ ἀν' ἐπετίθεντο. Τέλος δὲ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αὐστραλίας, στερεῖται συγκοινωνιῶν, καὶ αὐτὸ παρεμποδίζει κάθε κίνησιν δι' ἐσωτερικῶν γραμμῶν. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Αὐστραλοὶ δὲν θά κατορθώσουν ποτὲ νὰ ἐκτελέσουν ἀρκετὰς συγκεντρώσεις δυνάμεων διὰ ν' ἀποκρούσουν τὸν ἐχθρόν. Εἶναι καταδικασμένοι ν' ἀγρυπνοῦν δι' ὅλα, νὰ εὐρίσκονται δι' ὅλα, καὶ δι' ὅλα νὰ νικηθοῦν.

Οἱ σιδηρόδρομοι εἶναι ὀλίγοι καὶ σχεδὸν ὅλοι παραλιακοί. Αἱ αὐστραλιαναὶ πόλεις, αἱ κείμεναι εἰς τὴν περιφέρειαν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰς ὁμαλὴν ἐποχὴν συνδέονται με πικνωτάτην θαλασσίαν συγκοινωνίαν, τώρα δὲ αἱ θάλασσαι εἶναι ἰσπανικαὶ καὶ οἰαδὴποτε μεταφορὰ στρατευμάτων διὰ θαλάσσης εἶναι ἀδύνατος. Ἐν συμπεράσματι, ὁ μικρὸς στρατὸς τῆς Αὐστραλίας, θά εὐρεθῇ ἀναποφύκτως διηρημένος καὶ παραλυμένος, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς δράσεως.

Ἡ κατάληψις τῆς Αὐστραλίας ἐκ μέρους τῆς Ἰαπωνίας παρουσιάζεται ἐπομένως με μαθηματικὴν ἀκρίβειαν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται ἀκόμη νὰ μαντεύσῃ, εἶναι ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θά ἐκτελεσθῇ.

Εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ Ἰαπωνία θά συνεχίσῃ, με μεγίστην δραστηριότητα τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὴν Βιρμανίαν καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν — διότι μόνον ἡ ἥττα τῆς Ἀγγλίας θά ἐγγυηθῇ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγώνος της καὶ τὴν μονιμότητα τῶν κατακτήσεών της — καὶ νὰ κάμῃ ὅπως κάμνει ὁ κυνηγός, ποῦ ἀφίνει τὸ πληγωμένον ζῶον, διὰ νὰ καταδιώξῃ ἕνα μεγαλύτερον, καὶ κατόπιν με τὴν ἡσυχίαν του, ἀφοῦ φανεύσῃ τὸ δεύτερον, ἐπιστρέφει ὀπίσω καὶ παραλαμβάνει τὸ πρῶτον.

Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἀπέδειξαν ὅτι δύνανται νὰ πολεμῶν εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας διαφόρους περιοχὰς ταυτοχρόνως καὶ νὰ νικῶν παντοῦ.

LUIGI BARZINI

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ, τῆς ἀκτῆς τῆς Αὐστραλίας πλησίον τοῦ Capo York. Ἡ τεραστία αὐτὴ νῆσος, μεγάλη ὅσον σχεδὸν καὶ ἡ Εὐρώπη, καὶ κατοικουμένη ἀπὸ περίπου 7 ἑκατ. κατοίκων (δὺς ἀριθμεῖ μόνον τὸ Τόκιον) θά ἦτο δυνατόν νὰ περιλάβῃ, τουλάχιστον 100 ἑκατ. κατοίκων καὶ ν' ἀντιτάξῃ, τοιοῦτοτρόπως, εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν ἀπειλήν. ἕνα μεγάλον στρατόν. Ἡ εὐτελής καὶ ξενόφοβος πολιτικὴ, εἶναι ὑπεύθυνος ἐκείνου ποῦ εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ.

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Εἶναι ἑκατὸ καὶ ἀποτελοῦν τὸν πλεόν βασιλικὸν οὐλαμὸν τοῦ κόσμου. Ἐκατὸ στρατιῶται, ὡς ἑκατὸ στήλαι.

Τοῦ αὐτοῦ ὕψους καὶ τῆς αὐτῆς λάμπσεως, ἀντιπροσωπεύουν μίαν τελείαν ἐνότητα. Τὴν ἐνότητα τῆς μοναρχίας, συμβολιζόμενῃ ἀπὸ ἑκατὸ στρατιωτικούς ἀρχαγγέλους. Τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων τῶν ἐπαρχιῶν, τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων τοῦ ἔθνους ἀπέτελεσε τὴν εὐγενὴ καὶ κινητὴν ἀρχιτεκτονικὴν αὐτὴν τάξιν, ποῦ μᾶς φαίνεται ἀνθρωπίνῃ καὶ θεῖα, ἀναλογία καὶ ἐνσάρκωσις.

Ἐκατὸ στρατιῶται ὡς ἑκατὸ στήλαι.

Φαίνεται ὡς νὰ κατῆλθον ἀπὸ τὸν παράδεισον: ὁ παράδεισος τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ἀρχαγγέλων εἶναι ἡ Ἰταλία. Λευκοὶ καὶ χρυσοί, με ἐπὶ χρυσα κράνη καὶ ἐπιχρύσους θώρακας, ἵππεύουν καθαρῶς ἵππους. Ἡ ἐμφάνισις των εἶναι μία ἀποθέωσις. Πέραν τῶν λοφίων των δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ οὐρανός. Κατὰ τὴν διάβασίν των ἀφίουν ἕνα ἀργυροῦν σῦλλακα.

Ἐκατὸ στρατιῶται ὡς ἑκατὸν ἀρχαγγέλοι.

Εἶναι ἡ φρουρὰ τοῦ Βασιλέως Αὐτοκράτορος. Μία οἰκογένεια με ἑκατὸ διδύμους ἀδελφούς, με ἑκατὸ λοφία, με ἑκατὸ θώρακας καὶ με ἑκατὸν ἄστρα, ὡς ἑκατὸν ἥλιοι. Εἶναι εἰς τοίχος καὶ ἕνα στέμμα, εἰς καλπαίων ἀκτινοειδῆς στέφανος, μία ὀπτασία, εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς πίστεως καὶ τῆς βασιλικότητος. Ἀρχαῖοι καὶ νέοι θωρακοφόροι τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοῖας, θωρακοφόροι τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Εὐγενίου καὶ τοῦ Καρόλου, θωρακοφόροι τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, Βασιλέως Αὐτοκράτορος, ὁ οὐρανός τῆς Ἰταλίας εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ἄκρον τῶν σπαθῶν ἵσας παρατάξεις.

Ὁ στρατὸς τῆς Τοσκάνης, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος, εἶχε δύο λόχους θωρακοφόρων: τὸν τῆς Πίζης καὶ τῆς Πιστόιας. Μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Θωμᾶ τῆς Σαβοῖας, καὶ εἰς τὸ Πεδεμόντιον ὑπῆρχε ἐπίσης ἕνα σῶμα θωρακοφόρων.

Ἡ κανονικὴ προσωμίαι των θωρακοφόρων εἶναι ἡ τῶν «σωματοφυλάκων τοῦ Βασιλέως». Οἱ θωρακο-

φόροι ἀποτελοῦν ἕνα οὐλαμὸν ἑκατὸν ἀνδρῶν, ἐκλεγομένων μεταξὺ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Βασιλέως, καὶ διακρινομένων διὰ τὴν πειθαρχίαν των καὶ τὴν καλὴν των διαγωγὴν καὶ ἔχουν ὕψος οὐχὶ κατώτερον τοῦ ἐνὸς μέτρου καὶ 82 ἑκατοστῶν.

Τὸ 1868 συνεστήθη εἰς οὐλαμὸς βασιλικῶν σωματοφυλάκων ἐφίππων, ὁ ὁποῖος ἐκρησέμευσε ὡς τιμητικὴ συνοδεία ἐπ' εὐκαιρείᾳ τῆς εἰσόδου εἰς Φλωρεντίαν τῆς Πριγκιπέσσης Μαργαρίτας τῆς Σαβοῖας διὰ τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ Πρίγκιπος Δουδούχου Οὐμβέρτου. Ἀπὸ τῶν οὐλαμῶν ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ σύγχρονης σωματοφυλακῆς, οἱ ἑκατὸ θωρακοφόροι τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ τοῦ 3ου.

Αἱ στολαὶ τῶν θωρακοφόρων, ποικίλουν σύμφωνα με τὰς ὑπηρεσίας των: στρατῶνος, κοινῆς φρουρᾶς ἢ παρελάσεως. Ἡ μεγάλη στολὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ κράνος με ἐπαργυρὸν στέμμα τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοῖας, με ἐπιχρυσὸν ὑποσιαγόνιον, καὶ λοφίον με ἐρυθρὸν θύσανον, ἀπὸ πτερὰ πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ μακρὸν χαίτην ἢ ὁποία κατέργετα μέχρι τῶν ὤμων.

Χιτῶνιον μαῦρον, με χαλδύβρινον θώρακα, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ μέσον ἔχει ἄστρον με πέντε γωνίας καὶ με ἄκτινας χρυσοῦς. Λευκὰς ἐπιμίδας, λευκὰ χειρόκτια, με ὑψηλὰ ἐκ λευκοῦ δέρματος περιβραχιόνια, ἐφαρμοστὰς περισκελίδας ἐκ λευκοῦ δέρματος, ὑψηλὰ υποδήματα, μαῦρα στιλπνὰ, ὑπερέχοντα τῶν γονάτων. Διὰ νὰ περιγράψωμεν ὅμως αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν στολὴν, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαριθμίσωμεν λοφία, πτερνηστήρας καὶ κρόνη. Ὁ θωρακοφόρος δι' ἡμᾶς ἐγεννήθη ἐνδεδυμένος, ἵππεύων λευκοῦ ἵππου, με τὴν σπάθην ἔξω τῆς θήκης. Ὁ θωρακοφόρος ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἀρχάγγελον, εἶναι εἰς οὐρανίους στρατιῶτης, ὀφηλότερος καὶ ἐπισημότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους στρατιωτικούς ἀγγέλους. Ἀνήκει εἰς μίαν οἰκογένειαν ἑκατὸ διδύμων ἀδελφῶν, ἑκατὸν ἀδελφοὶ ὅμοιοι καθ' ὅλα, καὶ ἀπαστράπτοντες, ἑκατὸ στρατιῶται, ὡς ἑκατὸ στήλαι. Τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων τῶν περιοχῶν, τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων τοῦ ἔθνους, βασιλικὴ φρουρὰ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ τοῦ 3ου, Βασιλέως καὶ Αὐτοκράτορος.

Οἱ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ, ποῦ δὲν παραμελοῦν νὰ ἐπιδίδονται εἰς τὰ εὐεργετικά σπορ, ἐξασκοῦνται εἰς τὴν ξιφασκίαν. Ἄλλοτε πάλιν ἀσκοῦνται εἰς τὸ κολύμβημα, τὴν ἵππασίαν, τὴν κωπηλασίαν καὶ τὰ λοιπὰ γυμνάσματα.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ λάββαρον τῶν θωρακοφόρων, φέρει κεντητὸν τῶν ἀετῶν τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοῖας, με στέμμα καὶ κροῖωνα. Ὁ σαρκοπικτής, θωματοῦς με τὴν μεγαλοπρεπεῖ ἡμετέραν στολὴν των, ἀναμεινὲν διασπαράσσας.

Οἱ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ με ἡμετέραν στολὴν, ἐφαρμὸν προχωροῦν εἰς μίαν παρελάσιν. Οἱ ἄρσται ἵπποι των, ἔχουν ἐξασκηθῇ νὰ εἶναι ἡσυχαιοὶ, ὑπομονητικοί, ἀκούηται κατὰ τὰς ἐπισήμους τελετὰς καὶ κατὰ τὰς παρελάσεις.

ΟΙ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ καλπάζουν επί των θαυμασίων Ιππων των, με τας ισχυράς και λεπτάς κνήμας και το γυαλιστόν δέρμα, ανά τας ρωμαϊκάς πεδιάδας. Ίδου μία ομάδα εκ των εκατόν, εις τόν «Πύργον του Κούντου». ΟΙ Ιππιοι αυτοί, των θωρακοφόρων του Βασιλέως Αυτοκράτορος, ἐκλέγονται μεταξύ των καλλιτέρων, εκ των βασιλικών σταύλων και των του στρατού. Πρέπει να είναι Ισούψεις και κατά το δυνατόν και το αυτό χρώματος.

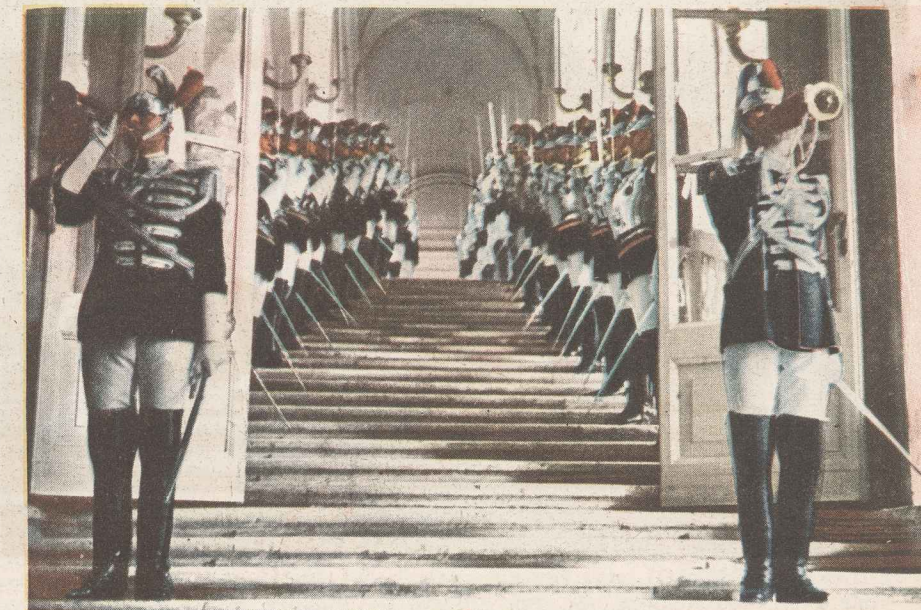
ΟΙ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΙ είναι πολύ επιδέξιοι Ιππείς και έχουν εις την διάθεσιν των εξαιρετικούς σταύλους, με υλικόν πρώτης τάξεως Ιππους εξασκηθέντας δι' οίανδήποτε εργασία, από την των παρελάσεων μέχρι των γυμνασίων.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ των θωρακοφόρων έχουν εξασκηθῇ εις όλα τα γυμνάσματα και εις όλους τους κινδύνους των δρόμων μετ' ἐμποδίων. Ίδου αυτοί, κατερχόμενοι με ασφάλειαν ἀμμόδη κατωφείραν, ἐνός επικινδύνου δρόμου.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ από τους σάλπιγγτάς, ένα τμήμα του περιφύμου σώματος, προχωρεί δια των κήπων του Κυρηναίου, δια να καταλάβῃ την θέσιν του της τιμητικής φρουράς, ἐντός των Βασιλικών Ἀνακτόρων.

ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ των θωρακοφόρων του Βασιλέως και Αυτοκράτορος, παρτάχθη επί των βαθμίδων της κλίμακος της τιμής, δια να παρουσιάσῃ ὅπλα κατά την διάβασιν των ἐπισήμων των ἐπισκεπτομένων τὰ ἀνάκτορα.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ

Ιωὺ Gian Gaspare Napolitano

Αἱ καταχρήσεις αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς βάρος τῶν Ἰταλῶν μεταναστῶν εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ἀποτελοῦν ἓνα ἐκ τῶν πλέον ἐπονειδίστων κεφαλαίων τῆς πολιτικῆς τοῦ ἀγγλοσάξωνικοῦ κόσμου. Ἡ κυβέρνησις μιᾶς Ἡπείρου, κατοικουμένης μόλις ἀπὸ 7 εκατ. ἀγγλοσάξωνων, ἐπιφυλλάσσει εἰς ἐαυτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπαγορεύῃ τὴν εἰσὸδον εἰς τοὺς μετανάστες ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἰταλίας, μεταχειριζομένη μέσα αὐθαίρετα καὶ ὄβριστα ἐναντίον ἐκείνων πού ἦσαν ἐγκατεστημένοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἡ μεστὴ μίσους καὶ ἀμειλικτος τακτικὴ ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν, ἐφθασεν εἰς τὸ κατα-

κόρυφον τὸ 1930 διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐνός «συνδέσμου διὰ τὴν προτίμειν πρὸς τοὺς ἀγγλοσάξωνας» ὁ ὁποῖος εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν εἶχε ἄλλον σκοπὸν ἀπὸ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Ἰταλῶν ἀπὸ τὸ Queensland. Σκοπὸς ἀνόητος καὶ ἄδικος ἐστὶν σκεπθῆναι τίς εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν οἱ Ἰταλοὶ ἀπὸ κοινοῦ, δὲν ἔφεραν παρὰ τὴν ἐργασίαν των, τὴν τιμιότητα των καὶ τὴν ἀρετὴν καλῆς των θέλησιν, ὡς γεωργῶν. Χάρης εἰς τὰς ἀρετὰς των αὐτὰς καὶ τὸν σεβασμὸν των πρὸς τοὺς νόμους, ἤνοιξαν εἰς τὴν Αὐστράλιαν τεραστίαν δυνατότητα ἐκμετελλεύσεως, ὅλων τῶν πλουτοπαραγωγικῶν

πηγῶν τῆς χώρας, τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ὑπεδάφους. Ὁ Ἰωάννης-Γάσπαρης Ναπολιτάνο, ἀπεσταλμένος τοῦ «Χρόνου» συνέλεξεν ἐπὶ τόπου, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1930, συναρπαστικὰ στοιχεῖα τῆς ὁδοσεύας τῶν Ἰταλῶν μεταναστῶν εἰς Αὐστράλιαν. Ὁ Χρόνος ἀρχίζει σήμερον τὴν δημοσίευσιν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ χώρα αὐτὴ, ἀπειλουμένη ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας ἀρχίζει νὰ πληρῶνῃ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῆς Ἱστορίας τὸ τίμημα τῆς ἀφρονος πολιτικῆς τῆς, τῆς ὁποίας, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ κεφάλαιον τῶν διώξεων ἐναντίον τῶν φιλειργυνῶν Ἰταλῶν εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἐπονειδίστων.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ "ORFORD"

Εὐρισκόμην εἰς τὸ Σίδνεϋ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1930, ὅταν τὸ «Orford» τῆς «Orient Line» ἠγγυροβόλησε εἰς τὸν λιμένα. Ἐφερε ἐξήντα Ἰταλοὺς ἀποίκους, προσωρινῶς κατὰ μέγα μέρος διὰ τὰς γεωργικὰς περιοχὰς τοῦ Queensland. Ἡ Αὐστράλιαν εἶχε μόλις δολώσῃ διὰ τῆς 22ας Νοεμβρίου, ἡ μετανάστευσις εἰς τὴν Ἡπειρον θ' ἀπηγορεύετο.

Ἐν τῷ μεταξύ, μετὰ τὸ «Otranto» τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Εὐρώπην τὴν 16ην Νοεμβρίου, ἔφθαναν ἀκόμῃ περίπου ἑκατὸν Ἰταλοὶ μετανάστες. Ἄλλοι διακόσιοι Ἰταλοὶ, ἐτοιμαζόμενοι νὰ ἐπιβιβασθῶν, τὴν 24ην Νοεμβρίου, ἐπὶ τοῦ «Romolo» εἰδοποιηθέντες ἐγκαίρως, παρέμειναν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Οἱ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐπιβάται τοῦ «Orford» καὶ τοῦ «Otranto» εἶχον ἐπιβιβασθῇ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου. Ὅσον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χειρῶνακτες, ἔχοντες συγγενεῖς εἰς τὴν Αὐστράλιαν καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι νὰ ἐγκατασταθῶν.

Τὸ τίμημα τοῦ ταξιδίου καὶ αἱ τεσσάρων στερλίναι, τὰς ὁποίας κάθε μετανάστης, ἀποβιβαζόμενος εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ἔπρεπε νὰ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ, ἐβάρυναν πολὺ τὸ ἰσχνὸν των βαλάντιον.

Διὰ νὰ προμηθευθῶν αὐτὰ τὰ ὀλίγα χρήματα, τινὲς ἐξ αὐτῶν, εἶχον συνάψῃ μετὰ δυσκολίας δάνεια. Ἄλλοι εἶχον πωλήσει τὰ κτήματά των, τὸν πτωχικὸν ἀγρὸν των, τὰ ἐπιπλα, τὰ κτήνη των. Γὰρ μεγαλύτερον ὅμως μέρος, εἶχε ζητήσῃ χρήματα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς Αὐστραλίας. Χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀπεταμιεύθησαν μετὰ σκληρὰς οἰκονομίας. Διὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἡπείρου, αὐτὰ ἀπετέλουν δύσκολον πρόβλημα. Οἱ Ἰταλοὶ αὐτοί, δὲν εἶχον παραβιάσει κανένα νόμον, οὔτε κανονισμόν. Ἡ ἐπιβίβασις των εἶχε γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονισμῶν, τῶν διεπόντων τὴν μετανάστευσιν τῶν Ἰταλῶν εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ἡ ἑταιρία πού εἶχε πωλήσει τὰ εἰσιτήρια εἰς τοὺς Ἰταλοὺς ἦτο ἀγγλικῆς ἐθνικότητος.

Ὅτε ἡ Ἰταλικὴ Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου, οὔτε τὰ Ἰταλικά προξενεῖα τῆς Αὐστραλίας, ἦσαν ἐν γνώσει τῶν ἐπικειμένων ἀπαγορευτικῶν μέτρων ἐπὶ τῆς μεταναστεύσεως, ὅπως ἄλλως τε, οὔτε τὰ προξενεῖα τῆς Αὐστραλίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἢ τὰ πρακτορεῖα τῶν ταξιδίων.

Ἡ κατάστασις ἐπομένως ἀπῆλθε μεγάλην λεπτότητα, πολὺ περισσότερον πού τὸ ἔθιμον, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ διεθνούς δικαίου, ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς μετανάστες ν' ἀποβιβασθῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ προορισμοῦ των.

Δὲν ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς.

Μόλις κατέπλευσεν τὸ «Orford» εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σίδνεϋ, ἡ ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησις ἐδήλωσεν «prohibited» (ἀπαγορευμένην) τὴν ἀποβίβασιν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ἡ εἰδησις διεδόθη ἀμέσως ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρι τοῦ καταστρώματος τοῦ σκάφους, ὅπου ἐπροξένησεν μεγάλην κατ'ἀπληξιν. «Italians banned» (ἀπαγορεύσεις εἰς τοὺς Ἰταλοὺς) ἀνεγνώσκετο εἰς τὰς ἐπικεφαλίδας ὅλων τῶν ἐφημερίδων.

Οἱ Ἰταλοὶ μετανάστες, ἀπωθήθησαν ἀπὸ τοῦ ἐνός λιμένος εἰς τὸν ἄλλον, ὡς παρὰ ὑπὸ καθαρίσιν, εἰς ἓνα μακρὸν περίπλουν περὶ τῆς Αὐστραλιανῆς Ἡπείρου, τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ, κατέπληξε καὶ ἡγανάκτησεν τὴν κοινὴν γνώμην ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ Otranto μόνον εἰς Fremantle ἔμαθαν τὴν θλιβεράν τύχην πού τοὺς ἐπερίμενε, δηλαδὴ πολὺ ἄργα διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω. Μετεφέρθησαν ἀπὸ τὸ Fremantle εἰς Ἀδελαΐδα, ἀπὸ τὴν Μελβούρνην εἰς τὸ Σίδνεϋ καὶ εἰς τὴν Brisbane καὶ ἡ δόυσειά των δὲν ἐτελείωσε, παρὰ μετὰ τινὰς μῆνας εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ἀπερισκεψία τῆς χειρονομίας αὐτῆς, ἡ κτηνωδία τῆς καὶ ἡ σπουδὴ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη τὸ μέτρον ἦτο τοιαύτη ὥστε ἡ ὀρθοφρονούσα κοινὴ γνώμη τῆς Αὐστραλίας, τὴν κατεδίκασεν. Ἐπὶ πλέον δέ, ὁ φόβος τῶν διεθνῶν περιπλοκῶν, πού ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ, ἐφαίνετο πολὺ δικαιολογημένος. «Τί θὰ κάμῃ ὁ Μουσολίνι»; Διερωτῶνται αἱ μεγάλα ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς.

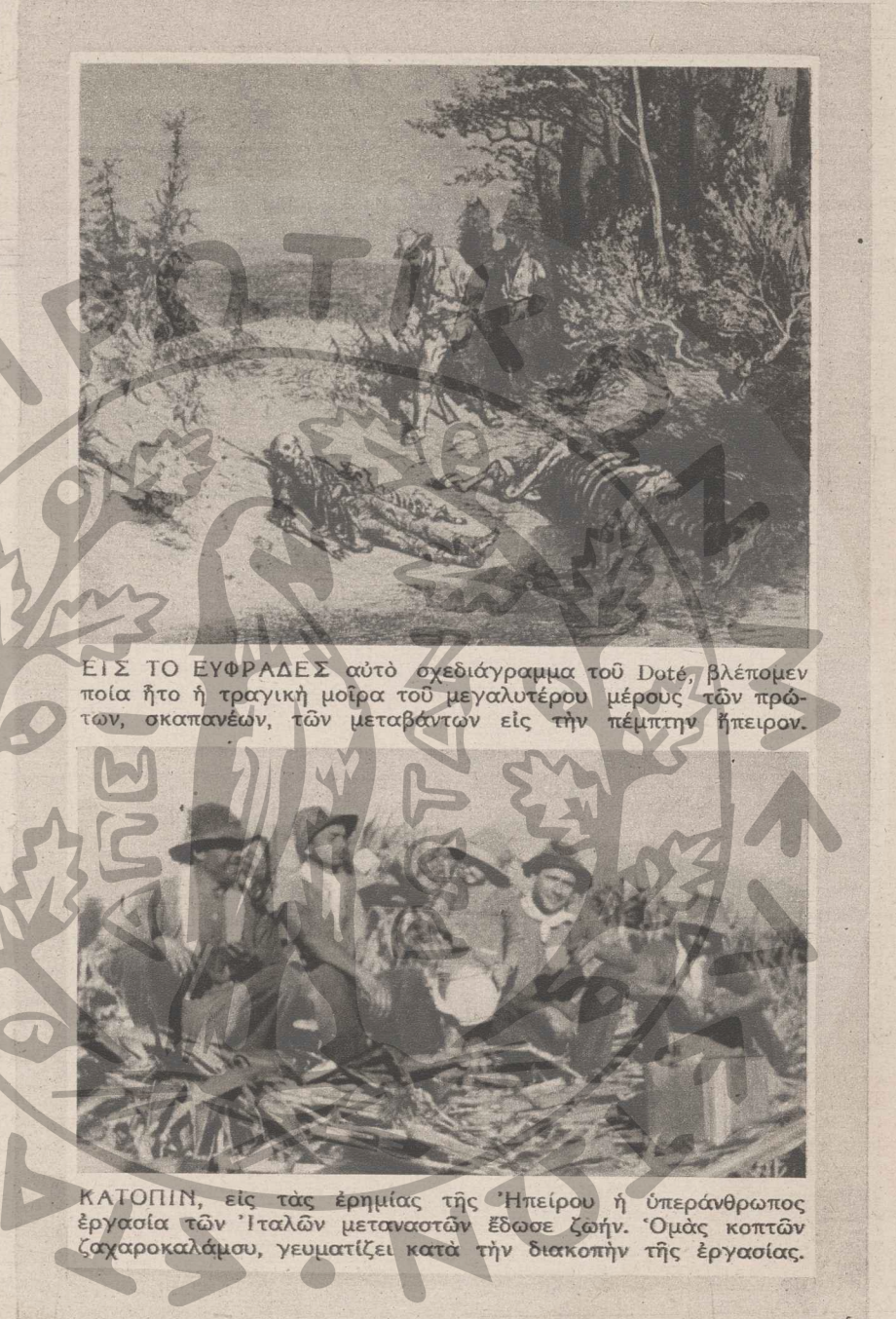
Ὁ Ἰταλικὸς τύπος, μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐκπλήξεως, ἤρχισε ν' ἀντιδρᾷ. Ὁ Ἀρνάλδος Μουσσολίνι εἰς τὸν «Λαὸν τῆς Ἰταλίας» κατήγγειλε πρῶτος τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ γεγονότα εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ αἱ Ἰταλικά ἐφημερίδες, ἀναφέρουσαι τὰς λέξεις του, δὲν ἀπέκρυπτον τὴν ἀγανάκτησιν των.

Ἐφαίνετο ὡς ἐπικειμένη μία διαμαρτυρία τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Αὐστραλὸς πρωθυπουργὸς Scullin, εὕρισκετο τότε εἰς τὸ Λονδίνον, λαμβάνων μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς «Αὐτοκρατορικῆς Συνδια-

σκέψεως». Ἐνας νέος Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ἡπείρου, ὁ Ἰσαάκ Ἰσαάκ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ὅταν ἀκόμῃ ἡ Αὐστράλιαν δὲν ἦτο παρὰ ἀγγλικὴ ἀποικία, εἶχε διορισθῇ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἡ Ἡπειρος, μέλος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀναγνωρίσθησα ὡς ἔθνος, καὶ ἐξουσιοδοτηθεῖσα, ἐπομένως, νὰ διορίσῃ τοὺς ἀπ' ἐθελείας ἀντιπροσώπους τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πραγ-

ματοποιήσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλας τὰς παλαιὰς ἐπιδιώξεις τῆς περὶ αὐτονομίας.

Ἡ αὐστραλιανὴ ὅμως κοινὴ γνώμη, ἥθελε νὰ μάθῃ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυπτε ἐπὶ κρυφὸν κακόν τῆς Αὐστραλίας, δηλαδὴ μίαν πλήρη ἀνεπάρκειαν εἰς τὰ ζητήματα τῶν διεθνῶν σχέσεων, ἀνεπάρκειαν φανεράν, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἑλλειψιν πολιτικῆς ὀριμότητος, τῶν διευθυνουσῶν τάξεων.

Εἰς τὸ ΕΥΦΡΑΔΕΣ αὐτὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Doté, βλέπομεν ποία ἦτο ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῶν πρώτων, σκαπανέων, τῶν μεταβάντων εἰς τὴν πέμπτην Ἡπειρον.

ΚΑΤΟΠΙΝ, εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Ἡπείρου ἡ ὑπεράνθρωπος ἐργασία τῶν Ἰταλῶν μεταναστῶν ἔδωσε ζαήν. Ὁμάς κοπῶν ξαχαροκαλάμου, γευματίζει κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας.

Υπεύθυνος ήτο αυτή αυτή ή συνομοσπονδιακή κυβέρνηση, διότι από την Συνομοσπονδιακή Κυβέρνηση προήλθεν η διαταγή προς την «Υπηρεσία Μεταναστεύσεων», διά να εφαρμόσει με τάσην άδεξιότητα τόν νόμον.

Οι άληθείς όμως υποκινηται του ζητήματος, εκείνοι που εξήγησαν επί της κυβερνήσεως ζωηράν πίεσιν, διά της άπειλής των άπεργιών και εργατικών κινημάτων, και διά της βίας άκόμη, ήσαν διά μίαν άκόμη φοράν τά «Trade Unions», ή άκριβέστερον, τó ισχυρόν έκλογικόν κομμάτιον του Cucus.

Η δικτατορία ή έξασκουμένη από την Ένωσιν εις τούς κόλπους του εργατικού κόμματος, τó όποιον εύρίσκετο εις την άρχήν, κατά την έποχην εκείνην, είχαν υποχρεώσει την κυβερνήσιν να μεταχειρισθί μεθόδους, περί των όποιων, τó έλάχιστον που δυνάμεθα να ειπωμεν, είναι ότι ήσαν άσυνήθεις εις τας διεθνείς σχέσεις.

«Αί μέθοδοι τας όποιας μεταχειρίσθησαν έναντι των μεταναστών του «Oriental» Έγγραφε με θάρρος ó «Ηλιος, ή μεγαλυτέρα αυστραλιανή έφημερίς, τείνουν να δυσχερατήσουν τó μέγα έθνος, εις τó όποιον όστοι άνήκουν. Όπως έλεγεν ó Fouché, είναι χειρότερον από έγκλημα, είναι σφάλμα. Μία τοιαύτη υπόθεσις τóσον λεπτή, που θέτει εν κινδύνω την φυλίαν και τó έθνικόν γόητρον, θά έπρεπε τουλάχιστον να είχε λάβη χώραν κατόπιν άρκετης προειδοποιήσεως.

«Δέν είναι παράγολον να ειπωμεν ότι οι μετανάσται αυτοί ή θά έπρεπε να έξουσιοδοτηθούν ν' αποβιβασθούν ή να έμποδισθούν να έπιβιβασθούν.

«Είναι δυνατόν να ενήργησαν πίεσιν επί της Κυβερνήσεως τά «Trade Unions», αυτό όμως δέν άποτελεί έπιχείρημα τó όποιον είναι δυνατόν να παρουσιασθί ως δικαιολογία εις την άγανακτισμένην Ίταλίαν.

«Τό έθνος αυτό, θά έδέχετο την μόνην λογικήν έξήγησιν που θά ήδύνατο να δοθί: την Έλλειψιν εργασίας διά τούς ιδικούς μας εργάτας, και άδυναμیان μας να δεχθώμεν, προς τó παρόν, τας ξένας εργατικές χείρας, άν ή όμοσπονδιακή κυβέρνησις έλάμβανε τόν κόπον να παρουσιάσθ, έν εϋθέτω χρόνω την δικαιολογίαν αυτήν, και ύπό εύγενή μορφήν».

Αί έπιθέσεις όμως των «Trade Unions», δέν απέβλεπον προφανώς την Ίταλίαν, αλλά την Ίταλικήν μετανάστευσιν.

Τό 1930 ή Αυστραλία, ήρίμει έξ έκατομμύρια και τετρακοσίας χιλιάδας κατοίκων, και έξακοσίας χιλιάδας αυτοκινήτων, ένώ ή Ίταλική παροικία εις την άχανή Ήπειρον άπρητίζετο μόλις από τριάκοντα χιλιάδας άποίκων. Καί ήσαν αυτοί αί τριάκοντα χιλιάδες ψυχών τας όποιας τά «Trade Unions» του εργατικού κόμματος, προσεπάθουν να παρασύρουν εις τó έδώλιον μιάς πολυκρότου δικής κοινής γνώμης.

Τριάκοντα χιλιάδες τίμιοι προλετάριοι, από πέντε έτών έδακτυλοδεικτούντο και καταγγορουντο ότι άντεπροσάπουν την «μεγάλην άπειλήν», την φαϊάν σκιάν την καλύπτουσιν την «Λευκήν Αυστραλίαν».

Καί οι έκατόν έξηνητάξ ταπεινοί εργάται, παρουσιάζον την ευκαιρίαν και την άφορμήν, διά ν' άποκρύψουν ύπό νόμιμον πρόσχημα, ένα συστηματικόν ξενόφορον διαγμόν.

Η Ίταλική μετανάστευσις εις Αυστραλίαν κατά τó παρελθόν, δέν είχε συναντήσει τóσον άμειλικτους καί άπηνείς έχθρούς. Απ' έναντίας πρέπει να όμολογήσωμεν ότι εις μίαν δεδομένην στιγμήν είχαν γίνει δεκτοί με άνοικτας άγκάλας εις την Μέαν

Ήπειρον. Ακόμη καλλίτερον: οι Ίταλοί είχαν παρωτρυνθεί και ένθαρυνθεί, απ' αυτούς τούς Αυστραλούς, να έλθουν να εγκατασταθούν εις την χώραν των.

Από τó 1888 άκριβώς, ήρχισεν εκδηλουμένη ή εθνική αυτή διάθεσις. Διότι ή προς την Αυστραλίαν Ίταλική μετανάστευσις, δέν άνάγεται εις τóσον άπώτερον παρελθόν, όσον ή μετανάστευσις προς τας Ήν. Πολιτείας και προς την Νότιον Αμερικήν.

Μόλις όμως τó 1868 έπαυσεν ó έκτοπισμός εις την άγγλικήν άποικίαν των κακοποιών, ένεφανίσθησαν οι πρώτοι Ίταλοί. Πρόκειται περί μεμονωμένων μεταναστών, χρυσοθηρών, μεταλλωρύχων. καλλιεργητών κ.λ.π. οι όποιοι από του δευτέρου ήμισέως του παρελθόντος αϊώνος, θά έργασθούν διά την μελλοντικήν ανάπτυξιν της Αυστραλίας.

Η φήμη των άσφαλώς ήτο εξαίρετος, διότι από του 1888 ή κυβέρνησις ένθαρυνόμενη από τόν Σερ Χέρμπερ Φίπς, έπεζήτη να διευθετήν ένα τμήμα της Ίταλικής μεταναστεύσεως προς τας τροπικές περιοχάς της Βορείου Αυστραλίας, τó Queensland.

Τό 1885, όταν ήρχισεν ή καλλιέργεια τού ζαχαροκαλάμου, τó ζήτημα των εργατικών χειρών έτέθη με δλην του τής σοβαρότητα. Η σκληρά εργασία τής συγκομιδής του ζαχαροκαλάμου εις τας κεκαυμένας ζώνας ήτο πολύ βαρεία διά τούς Αγγλους άποίκους. Έσκέφθησαν τότε να χρησιμοποίησουν τούς άποίκους των Όλλανδικών Ίνδιών, του Άννάμ και της Κίνας, των όποιων ήνύθησαν την μετανάστευσιν και τά ήμερομίσθια των όποιων, ήσαν πλέον οικονομικά.

Ταυτοχρόνως, ένεκαινίσαν την παρομιώδη στρατολογίαν των αυτοχθόνων των νήσων των νοτίων θαλασσών, πράγμα τó όποιον άπέτέλεσε τó τελευταίον κεφάλαιον — όχι όμως και τó περισσότερο πειστικόν — της Ιστορίας της πειρατίας και της εκμεταλλεύσεως των χρωματιστών πληθυσμών.

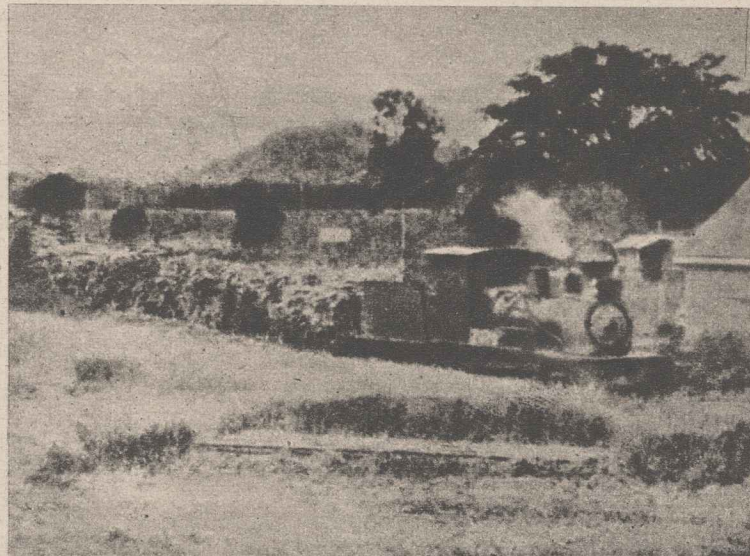
Ο Robert Towns ήτο ó έγκαινιάσας την μέθοδον αυτήν, και όηρξε και ó άπόστολος. Εις τας άρχάς, οι Ιθαγενείς αυτοί προσέφεραν περισσάς εργατικές χείρας, εύκολοπίστους και πρό παντός πολύ οικονομικές. Οι πρώτοι Ιθαγενείς ήρκούντο εις την τροφήν και την κατοικίαν, καθ' δλην την διάρκειαν της προσλήψεως των, και εις μίαν ευτέλη άποζημίωσιν, κατά την άναχώρησιν των, και μίαν άμοιβήν συνιστάμενην εις ένα τεμάχιον ύφασματος, ένα πέλεκυν ή ένα όπλον, κατά την έπιστροφήν των. Αυτό όμως τó είδος της έξορίας, ή έπίπονος εργασία, ή σιδηρά πειθαρχία, δέν ήργησαν να όπονομούσουν την υγείαν των πτωχών αυτών όντων. Καί καθίστατο, από στιγμής εις στιγμήν, δυσχερέστερον να εύρεθούν αντίκαταστάται, εις τας νήσους του Νότου.

Οι στρατολόγοι όμως δέν άπεθαρύνθησαν διά τóσον όλίγον. Θεωρητικώς οι Ιθαγενείς έδέχοντο έλευθέρως ένα συμβόλαιον, δύο ή τριών έτών, διά να μεταβούν να έργασθούν εις τας φυτείας. Εις την πραγματικότητα όμως, ή τακτική των στρατολόγων, συνίστατο εις τó να παρασύρουν τούς Ιθαγενείς, με διάφορα προσήματα εις τας γολέτσας των, και να τούς άπαγάγουν διά της βίας.

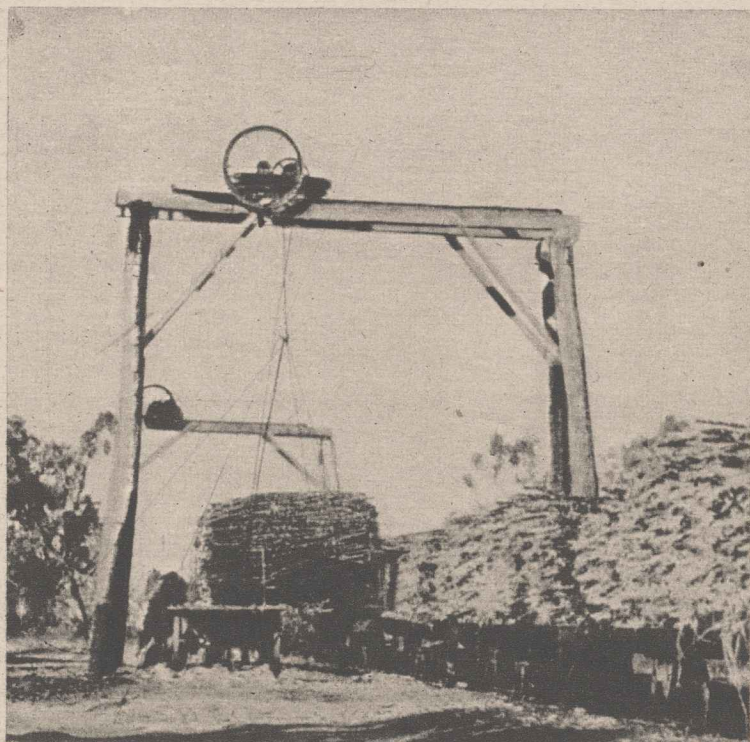
Τά άποτελέσματα δέν ήργησαν να εκδηλωθούν. Μόλις έφθασαν αί γολέτται των πειρατών εις τας νήσους, δέν εύρισκον κανένα. Οι Πολυνήσιώται έδυσπίστους, δέν ένεφανίζοντο πλέον εις την παραλίαν και αί πυράγαι των, δέν έτρεχαν πλέον εις προυπάντησιν των αυστραλιανών πλοίων. Η κυβέρνησις τότε έσκέφθη να θεραπεύσθ αυτήν την κατάστασιν, άναβιάζουσα τόν έτήσιον μισθόν εις έξ στερλίνας. Έπί πλέον, ένας επί-

Η ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ του ζαχαροκαλάμου εις τó βόρειον Queensland, ήτο σχεδόν άποκλειστικώς εις τας χείρας των Ίταλών, οι όποιοι την έξετέλουν με μέσα ριζικά και τελείως συγχρονισμένα.

Η ΕΚΤΑΣΙΣ των φυτειών του ζαχαροκαλάμου συχνά είναι άπέραντος. Διά τόν λόγον αυτόν, κατασκευάσθη μικρός σιδηρόδρομος διά την μεταφοράν του ζαχαροκαλάμου εις τά μεγάλα κέντρα.

ΕΔΩ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ πλησίον μιάς εκ των μεγαλυτέρων φυτειών του ζαχαροκαλάμου του Queensland. Χιλιάδες και χιλιάδες τόννων ζαχαροκαλάμου συγκεντρώνονται πλησίον του σιδηροδρόμου διά να μεταφερθούν εις Brisbane, βιομηχανικόν κέντρον.

τρόπος της, επέβλεπε επί των πλοίων, διά να γίνεται έλευθέρως και κανονικώς ή προσέλευσις των Ιθαγενών. Τέλος δέ δέν έπετράπη πλέον ν' αποβιβασθί Ιθαγενείς εις Queensland, άν δέν ήτο έφοδιασμένος με έγγραφον δήλωσιν, ένός λευκού άποίκου, έγκατεστημένου εις τας νήσους, εκ της όποιας έπιστοποιείτο ότι ειχεν άποφασίση έλευθέρως ν' άναχωρήσθ.

Αί καταχρήσεις όμως έξηκολούθησαν και πάλιν, εις τοιοϋτον σημείον ώστε οι Ιθαγενείς των νήσων εις τó τέλος, έπέτιθεντο έναντίον των πληρωμάτων των γολεττών. Κατά τας έπιθέσεις αυτές, περισσότερον άγριοι έδείχθησαν οι Ιθαγενείς των νήσων του Σολωμώντος.

Ενώπιον της καταστάσεως αυτής των πραγμάτων, ή κυβέρνησις έπέτεινε την κατάταξιν των μαλασιών και των κινέζων που έστοιχίζαν πολύ περισσότερον. Τό 1888 επί των τετρακοσίων χιλιάδων κατοίκων του Queensland, 9.000 ήσαν κινέζοι και 9.000 πολυνήσιώται.

Την ίδίαν αυτήν έποχήν, ήρχισε να εκδηλούται αντίδρασις, αύξανόμενη όλονέν, έναντίον της μεταναστεύσεως των χρωματιστών φυλών. Διότι ó άραϊός πληθυσμός της Ήπειρου, κατεπαρμένος επί άχανούς εδάφους, ή γεωγραφική θέσις της χώρας, γειτονευούσης άρκετά με την Κίναν και την Ίαπωνίαν, έδικαιολόγη άρισμένους άνησυχίας.

Η Αυστραλία, έλεγον, είναι και πρέπει να μείνη χώρα λευκής φυλής. Ο κίνδυνος μιάς διεισδύσεως των κιτρίνων — άν και άσφαλώς τότε δέν άπετέλει άμεσον κίνδυνον, — έπείσετο ύπέρ τας κεφαλάς, και οι κινέζοι και γενικώς οι άσιάται, άπέπέμφθησαν έν σπουδή, και διά πρώτην φοράν εις τας πεδιάδας του Queensland, εις τας πόλεις και εις τά δάσος, ήκούσθη ή κραυγή: «Νά μείνη ή Αυστραλία λευκή».

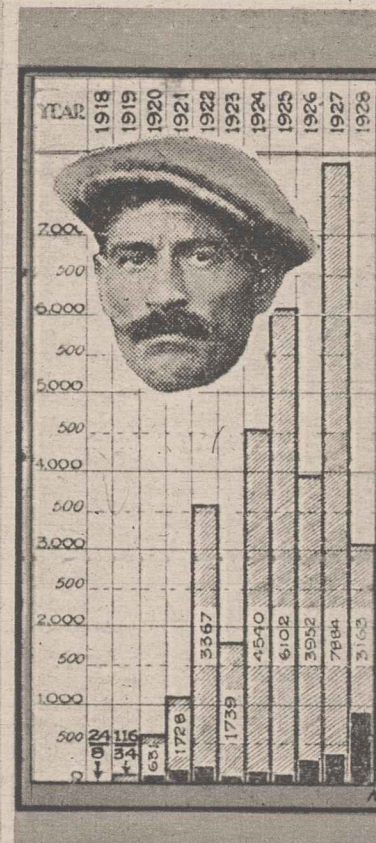
Καί αί φυλετικά ζυμώσεις από του Queensland έξηπλώθησαν εις όλόκληρον την Αυστραλίαν.

Τό «Pacific Islander act», έτέθη έν ισχύϊ τó 1901. Οι Πολυνήσιώται εργάται άπεκλεισθήσαν όριστικώς από την Ήπειρον. Οι τελευταίοι Ιθαγενείς των φυτειών, άπεστάλησαν εις τούς τόπους της προελεύσεώς των. Τό πρόβλημα όμως της καλλιέργειας του ζαχαροκαλάμου, έτίθετο ύπέρ ποτε, έπιτακτικώτερον. Μία έξεταστική έπιτροπή, ή όποια ήρένυνσε ιδιαίτερώς την κατάστασιν εις τας άγροτικές περιοχάς του βορείου Queensland, περί τó Townsville, συνέπερνε εις τó τέλος, ότι είναι άδύνατον εις τας λευκάς φυλάς να συλλέξουν τó ζαχαροκάλαμον, καθ' δν χρόνον οι καλλιεργηται έξήτουν να έξακολουθήσουν την χρησιμοποίησιν εργατών, χρωματιστών φυλών.

Από τó Brisbane, προς νότον του Queensland, πρωτεύουσας της πολιτείας, κείμενον εις άπόστασιν πλέον των χιλίων χιλιομέτρων, άπήντων «ότι δέν ήτο διόλου άποδεδειγμένον ότι οι λευκοί δέν ήσαν κατάλληλοι, διά τοιαύτην εργασία, όπωσδήποτε όμως ή Αυστραλία έπρεπε να μείνη λευκή», άκόμη και άν έπρόκειτο να στοιχίσθ την εγκατάλειψιν της καλλιέργειας του ζαχαροκαλάμου. Η άμοιβαία άσυνεννόησις και ή άσυμφωνία, μεταξύ των πολιτικών άνδρών του Νότου και των καλλιεργητών του Βορρά, ήτο τοιαύτη ώστε μίαν δεδομένην στιγμήν, ήρχισε να διαγράφεται διαχωριστικόν κίνημα. Οι κάτοικοι της Townsville έσκέφθησαν να χωρισθούν από την κυβέρνησιν του Brisbane και μία νέα πολιτεία ιδεωθεύσα από τόν Gregory ήπείλει να χαράχθί επί του χάρτου του Queensland «Η Πολιτεία του Άλβέρτου».

Θά άντεκαθίστων τούς Ιθαγενείς των νήσων και τούς κινέζους, με μίαν νέαν εισαγωγήν Αγγλων καταδίκων. Τό Brisbane όμως έκράτησε καλά, οι νέοι κατάδικοι δέν ήλθαν εις την Αυστραλίαν και τó Queensland έμεινεν ήνωμένον. Την στιγμήν αυτήν, ή βιομηχανία του ζαχαροκαλάμου θά γνώριζε άσφαλώς θανατηφόρον κρίσιν, άν δέν έμεσολάβη ένας νέος παράγων, που έλυε τó πρόβλημα.

Πράγματι εις τó βόρειον του Queensland, αί φυτεΐαι εσάπιζον, υπό ήλιον και την βροχήν. Τά χωρία των καλλιεργητών κατέρρεαν, αί έσάψεις εγκαταλείποντο, οι κλίβανοι των εργοστασίων έσκούριαζαν, αί σιπηπηλαί και τρομεραί δυνάμεις της φύσεως ένίκαν, καταστρέφουσαι βαθμίδον και κατ' όλίγον τó έργον του άνθρώπου.

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ μιάς αυστραλιανής έφημερίδος επί του «κινδύνου» της μεταναστεύσεως.

Η ΦΥΤΕΥΣΙΣ του ζαχαροκαλάμου άπείτει, τεραστίας άποδόσους. Εις την φωτογραφίαν μας Ίταλοί εργαζόμενοι εις ένα δάσος.

We Eat Dearly

AUSTRALIA'S LITTLE ITALY IN Q'LAND

LAND-HUNGER AND JUST A HINT OF ARROGANCE

A POTENTIAL MENACE

Seeking to prevent any avoidable growth of Australia's own pressing unemployment problems, the Federal Government this week refused permission for two contingents of Italian migrants to land here. International complications, of a sort, may follow.

Of more than general interest, therefore, is the following article by a keen Australian student of the question of Italian migration to this country.

His views are not necessarily shared by the "Sunday Guardian," which presents his story merely as a topical contribution to the question.

By E. HUDSON

working areas of

Ο «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ ΦΥΛΑΞ» δημοσιεύει την άρνησιν, της Συνομοσπονδιακής Κυβερνήσεως, εις τó ν' αποβιβασθούν οι Ίταλοί ως άποτελούντες «σοβαράν άπειλήν» διά την ευημερίαν της Αυστραλίας.

Από την Γένουαν όμως, τó 1891 έπεβιβάσθησαν επί του Jumbia της British India Company, τριακόσιοι πενήκοντα Ίταλοί. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, όλόκληροι οικογένειαί έγκαταλείπον τó Ιταλικόν έδαφος, γιαίνουν εις τó Townsville, διότι οι πράκτορες των «καλλιεργητών» του Townsville, έφθασαν εις την Ίταλίαν τας άρχάς του ίδιου έτους, καθ' δν χρόνον εις την Αυστραλίαν ειχεν ήδη κριθεί ή τύχη των χρωματιστών εργατών. Οι πράκτορες αυτοί εις την Ίταλίαν, υπό την οδηγίαν του C. F. Faire, περιέρχονταί την ύπαιθρον. Προσφέρουν εις τούς Ίταλούς δωρεάν ταξίδιον, διά των πλοίων της British India Company, μέχρι των φυτειών, και αί συμβόλαιον μέχρι τριών έτών, άνανεύσιμον.

Οι Ίταλοί έφθασαν εις τó Queensland, και σιωπηλοί ήρχισαν την εκδόσιν της περιοχής του Herbert River, ή όποια μετεβλήθη εις μίαν εκ των περισσότερον ωραίων και προσδοφόρων περιοχών της Ήπειρου.

Η εκπληξίς των καλλιεργητών, όταν διεπίστωσαν την ταχύτητα και την σπουδαιότητα της έπιτελεσθείσης εργασίας, δέν έξισούτο παρά με τόν ένθουσιασμόν των. Οι Ίταλοί είναι ό μοναδικός λαός λευκής φυλής, που είναι ικανός να συλλέξη τó ζαχαροκάλαμον, δηλώνουν άμέσως.

Πρίν όμως άρχίσουν την εργασία αυτήν οι Ίταλοί, έδέσσε να κόψουν τó δάσος να κτίσουν τά χωρία να οργανωθούν, να αξιοποιήσουν την γήν, και να φυτεύσουν τó ζαχαροκάλαμον. (Η συνέχεια εις τó προσεχές).

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΕΒΑΛΕΠΑΝ ΟΙ
ΒΟΡΕΙΟΙ ΤΟΥΣ ΜΕ-
ΣΟΓΕΙΑΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ
ΠΑΡΕΛΘΟΝ & ΠΑΡΟΝ,
ΚΑΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΘΙΑ
ΚΑΙ ΑΜΑΘΕΙΑ.

Η Έλλάς όπως όλαί αι διάσημοι χώροι της Μεσογείου, έγινώρισε την τιμήν και τον σταυρόν, να θεωρείται η χώρα των τερπνών ταξιδίων, το θέρμα των έρωτευμένων με τας μεγάλας αναμνήσεις του παρελθόντος, η απλούστατα των αγαπών των την μεσογειακήν πολυχρωμίαν, τέλος το τοπικόν χρώμα.

Πρόκειται περί παλαιάς ιστορίας, που εις πολλάς περιπτώσεις έπρόκαλεσεν, εις τας χώρας που είχαν την φήμην αυτήν, ως την είποιμεν τουριστικήν, αντιδράσεις. Δικαιολογημένες; Αδικαιολογητές; Το ζήτημα είναι αδιάφορον. Γενικώς μπορούμε να πούμε ότι έδιδετο το «καλώς έχειν» εις τα ταξίδια των τουριστών πρὸς τὰ ένδοξα μεσογειακά έθνη. Διατί να έμποδισθού; Ούτε έζητήσαν να κάμουν την διαμονήν των τουριστών δυσάρεστον. Η παράδοσις της φιλοξενίας των μεσογειακών λαών είναι άρχαιοτάτη, όπως και ο πολιτισμός των, και θά ήτο προσβολή, διά το λεπτόν και πολιτισμένον αυτό έθιμον, να προταθή άλλαχ, άλλως, τς άδύνατος. Αυτό όμως δεν άφαιρεί μίαν ένστοικον κίνησιν αντιδράσεως εις την χονδροειδή ξενικήν τάσιν και ειδικώς των Βορείων, να κρουσταλλοποιήσουν την διακηρυγμένην αγάπην των εις άφηρημένους όρους, εις ένα αόσθημα τροφοδοτούμενον από γενικούς αίσθηματισμούς, ή έρασιτεχνισμούς, ή έγωισμούς. Τέλος δε εις μίαν αντίληψιν ή οποία ούτε καν λαμβάνει ύπ' όψιν της την ζώσαν πραγματικότητα των λαών αυτών, ή και άν την λαμβάνη το κάμνει διά να έξαγάγη λανθασμένα συμπεράσματα ή άποσδήποτε άδικα, όταν δεν είναι αβάθνη. Η 'Ιταλία έγινώρισε την τύχην αυτήν, όπως και η 'Ελλάς και η 'Ισπανία. Πόση άμνηστική και πλαστή φιλολογία έπ' των ταυρομάχων και των μονδολιών, πόση άηδιστική έπ' της 'Ιταλίας, χώρας της βαρκαρόλας και της βεντέας, πόσα άνούσια λιθογραφήματα έπ' της 'Ελλάδος των θεών, θεομένης ύπό των φακών της πλέον ρυπαράς και άσεβούς αντίληψεως της παρούσης 'Ελλάδος; Όλα αυτά, εις το τέλος, άποτελούν κίνδυνον, κίνδυνον όχι μόνον διά τας μεσογειακά κράτη, αλλά και διά τὰ ίδια τα έθνη που έτρέφοντο με τὰ ψεύδη αυτά, και διά τας καρδίας που εισήρχοντο. Και δεν λέγομεν ότι ο κρίνον και ο βλέπων κατ' αυτόν τον τρόπον εύρίσκειτο πάντοτε εις κακήν πίστην. Ήσαν και είναι εις τας περισσότεράς περιπτώσεις, άμαθείς φαντασιόπληκτοι. Βόρειοι, των όποιων βαθμύδον και κατ' όλίγον, διά μέσου έπιχωματώσεων σχεδόν γεωλογικών, και παραδόσεων των κοινών τύπων, έσκληρύνθη ο έγκέφαλος και συνεβίβη εις μίαν έπιλογήν κρίσεως, που άναφαιρόμεναι εις τούς μεσογειακούς λαούς ήσαν

πάντοτε κρίσεις, στατικές, άναλλοιώτοι, ίδιας όπως ή κίνησις των άστρων και των μαθηματικών κανόνων.

Είναι βέβαιον ότι ή στάσις της Μεγάλης Βρετανίας έναντι της 'Ιταλίας, έπηρεάσθη βαθύτατα από την άγνοιαν αυτήν και από τας ύποθέσεις αότας. Αιώνες κακής φιλολογίας, και έπιπολαιών ταξιδίων εις 'Ιταλίαν, τόν των ήσύχων ανθρώπων, με το ευγενές κλίμα, με την ένδοξον παράδοσιν, είχαν καθηλώσει εις τόν έγκέφαλον των 'Αγγλων, όπως ένα καρφί, που δεν βγαίνει, μίαν τελείαν άνόητον ιδέαν περί της 'Ιταλίας.

Είναι άληθές ότι εκείνο που άρίμασεν έπ' έκατόν έτη, δεν θά ήλλαζεν εις μίαν ήμέραν. Η ιστορία όμως βαδίζει, άκόμη και όταν οι έγκέφαλοι των ανθρώπων μένουν άκίνητοι, και άν οι 'Αγγλοι, που έν τούτοις έλεγαν ότι ένγνώριζον την 'Ιταλίαν, ήσαν όλιγώτερον ίσχυρογνώμονες, πιστιμένοι με την ιδέαν μιάς «τουριστικής» 'Ιταλίας, έκατόν έναντίον ενός θά ένήργουν διαφοροτρόπως, όμωλ διά την περίοδον 1935, έτος των κυρώσεων, μέχρι του έμπολέμου 1942.

Ο πόλεμος έχει ταχύν ρυθμόν, και εκείνο το πλαστόν και άδικον, που είχαν δημιουργήσει πενήντα έτη άμαθείας, είναι πιθανόν ν' άπορριφθή από την νέαν και φλέγουσαν πραγματικότητα. Πάλιν καλά, άν θά είναι έτσι διά την 'Ιταλίαν εύχόμεθα να είναι και διά την 'Ελλάδα, διά την όποιαν ή τιμή των όπλων ή παροχωρηθείσα από τὰ κράτη του 'Αξονος, είναι πράξις ρητή και βαθεία άναγνώρισις των άναλλοιώτων άρετών, ενός λαού, που παρ' όλον ότι ώδηγούθη από κακούς Κυβερνήτας, είναι μολοντούτο άξιος των ένδόξων παραδόσεων του, μη θεώμενος διά μέσου της άδίκου και δυσφημιστικής φιλολογίας, αλλά των ζωηρών και άδολείπτων, παραδόσεων που έδωσαν και θά δώσουν εις τόν έλληνικόν λαόν την πρέπουσαν θέσιν εις την Μεσόγειον.

Έν συμπεράσματι, τὰ μεσογειακά έθνη δεν πρέπει ν' άλλαζον τίποτα από τας παραδόσεις των και από το πνευματικόν των κλίμα. Πρέπει ν' άλλαζον, εκείνοι μεταξύ των ξένων (και ήσαν, τουλάχιστον πολλοί μέχρι της χθές) οι όποιοι όταν σκέπτονται διά μεσογειακά έθνη, πρέπει να βλέπουν και ν' απολαμβάνουν τας καλλιόνας των και τας άρχαιότητάς των, αίσθανόμενοι όμως και το εργατικόν και δημιουργικόν παρόν.

Εις την Κριμαίαν Γερμανοί και Ρουμάνοι ήρχισαν την έπιθεσιν και έκυρίευσαν τας άμυντικές θέσεις του έχθρου. Κατόπιν ίσχυράς προπαρασκευής πυροβολικού τὰ συμμαχικά στρατεύματα διήλθον από τὰ άνοιθέντα ρήγματα.

ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟΝ Α-
ΧΡΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟ-
ΔΟΝΤΟΣ, ΕΝΑ ΠΑ-
ΡΟΙΜΙΩΔΕΣ ΠΕΙΣΜΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ
ΧΟΡΤΟΥ ΚΟΜΜΕΝΟΥ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΕΠΑΝΟΝ.

Εις τόν Τσάγκ Κάι Σέκ άρέσουν οι περίπατοι εις την έξοχην, αγαπήν πολύ την νέαν σύζυγον του και εύχαριστείται διά τόν τίτλον, «άρχιστάτηνος», που τού έφιλοδώρησαν οι άγγλοσάζωνες, Η λέξις αυτή προφερομένη από τούς Κινέζους θά έχη ασφαλώς ένα μυστηριώδη ήχον. 'Αρχιστράτηνος άπ' έδω, άρχιστράτηνος άπ' εκεί, και ο Τσάγκ Κάι Σέκ υπεργραφεύεται. Σηκώνει το εύρισμένο κεφάλι του, και τὰ μαύρα μάτια του ζωηρεύουν, έπ' το άχρουν προσώπου του. 'Αν είναι ευδιάθετος, μισανούγει τὰ χείλη του, για ένα άλαζωνικό χαμόγελο, άν όμως, αντίθετως, είναι κακόκεφος (και λέγουν ότι τού συμβαίνει συχνά), συσπᾶ το στόμα του εις ένα έλαφρόν συσπασμόν υπεργράμνων καταβέβλας, σαν κάποιον που προσποείται ότι δεν τόν ενδιαφέρουν οι τίτλοι, ενώ στην πραγματικότητα κρυφοκαμαρώνει.

Είναι πολύ εύξαπτος. "Όταν χάνει την ύπομνην του, βγαίνει από τὰ όρια και λύεται ή γλώσσα του εις χειμάρρους τρομερών λέξεων. Κατά τας καλλίτερας περιπτώσεις, άκούει τας όμιλίας των άλλων, όμωλν όλίγον, και κτυπών με το χέρι του το εύρισμένον σασόνι του. Περιπατεί και κάθεται κορδωμένος, δεν είναι μεγαλόσωμος, έχει κομψήν άδυναμیان, θά έλεγα πεισματώδη άδυναμیان και τὰ χέρια του είναι χονδρά έν συγκρίσει πρὸς τόν βραχίονα, που είναι σχεδόν λεπτός, τέλος το σύνολον του, δεν είναι δυνατός άνδρός, άλλ' έχει άσιατικήν εύλυγισίαν, που κανείς εύρωπαϊός δεν θ' άποκτήσῃ ποτέ. "Όταν συγκατανεύει λέγει «χάο» (καλά) ή «κόγιν» που θά πῇ «μπορεί να γίνει». Μ' είναι άπλουν γυρullισμόν, (γράφει με έλλειψιν σεβασμού εις 'Αγγλος θαυμαστής του) μπορεί να θέσῃ εις κίνησιν ήμισυ έκατομμύριον ανθρώπων.

Έγράψαν πολλά περί αυτού, και ασφαλώς, ή άγγλο-άμερικανική προπαγάνδα είναι υπεύθυνος διά την υπερβολικήν φήμην του. Κάποτε έθεωρείτο εις άπλοους κακοποιός, κατόπιν τόν έκαμαν λογιάν και από το 36 άρχιστράτηνον. Οι 'Ιάπωνες γνωρίζουν ότι έν τῷ προσώπῳ του Τσάγκ Κάι Σέκ, έχουν ένα πείσμονα αντίπαλον, γνωρίζουν όμως επίσης ότι το πείσμα του δεν θά έχρησίμευε εις τίποτε, άν όπισθεν τού δεν ύπήρχον οι άγγλοσαζωνικοί άνεφοδιασμοί. Ο Τσάγκ Κάι Σέκ, δημιούργημα των άγγλοσαζώνων, θά πέσῃ όπως πέφτῃ το χόρτο κάτω από το δρεπάνι, την ήμέραν, που τώρα πλέον δεν φαίνεται μακρινή, κατά την όποιαν θά πάσουν οι άνεφοδιασμοί από τας 'Ινδίας και την Βιρμανίαν.

Τότε δεν θά χρησιμεύσῃ ή μεγάλη φήμη του άρχιστράτηνον, ούτε αϊ έπιβλητικά κινήσεις του, ούτε τὰ Ουάν λέ, ούτε τὰ Κό γι, ούτε τὰ Χάο του.

ΣΕΛ. 18

ΣΕΛ. 19

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΥΠΟ ΤΑΣ ΑΓΓΛΙΚΑΣ ΟΒΙΔΑΣ

Η το ακριβώς κατά τόν Μάρτιον του 1915, όταν το μεγάλης όλκης γερμανικόν τηλεβόλον ήρχισε να βάλλη έναντίον της γερμανικής πρωτεύουσας.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον, μία άγγλική έπιθεώρησις, άναδιφούσα εις τὰ χρονικά της ιστορίας, ήρχισε την άπολογία του βομβαρδισμού των Παρισίων της 3ης Μαρτίου 1942. Μία από τας όβιδας της «χονδρής Μπέρτα», έξακολουθεί ο δημοσιογράφος, «έξερράνη» ακριβώς ένάντιον ενός ξενοδοχείου των 'Ηλυσίων πεδίων.

Ήτο πρωί, πολύ ένωρίς, κάποιος άξιωματικός της Α. Βρετανικής Μεγαλειότητος, καθ' ήν στιγμήν έξυρίζετο, έβλήθη από θραύσμα της όβιδας αυτής, και έπσεε κεραυνόπληκτος, με το έξυρσίον εις τας χείρας του, με το πρόσωπον άκόμη με ασπουνάδα. Την νύκτα της 3ης Μαρτίου, οι βομβαρδιστάι της R.A.F. έξεδικήθησαν και αυτόν τόν άξιωματικόν.

Δεν είναι άνάγκη να ύπογραμμίσωμεν εις τούς Γάλλους, την λεπτότητα της παρατηρήσεως αυτής. "Όπως δεν είναι άνάγκη να ύπενωμισώμεν εις τούς προπαγανδιστάς του Λονδίνου, ότι την αήγην έκείνην του 1915, οι Παρισιοί άπετέλουν μέρος της ζώνης των έπιχειρήσεων και ότι αϊ πρώται γραμμάι, όπου τὰ στρατεύματα του στρατηγού Ζόφρ, άνθίσταντο εις την γερμανικήν άθσην, εύρίσκοντο εις άπόστασιν μικροτέραν των 50 χιλ. από την γραμμήν των έξωτερικών άμυντικών της πόλεως. Και δεν περιτεύει να ύπενθυμισώμεν την περίφημον δήλωσιν του Γεωργίου Κλεμανσώ, ο όποιος, ήθελεν ν' άμυνθούσιν «ένάντιον των Παρισίων, έντός των Παρισίων, έξω των Παρισίων» άπαγγέλλων κατ' αυτόν τόν τρόπον μίαν πραγματικήν θανατικήν καταδίκην, έναντίον όλων των κατοίκων των Παρισίων, οι όποιοι δεν έσώθησαν, παρά χάρις εις το «θαύμα του Μάρνη». Θαύμα, διά το όποιον οι 'Αγγλοι διατήρησαν άκόμη την νοσταλγικήν άνάμνησιν, αυτό όμως δεν τούς ήμπόδισε να έπιβιβασθούσιν εις Δουγκέρκην ύπό την προστασίαν των δημοκρατικών στρατευμάτων, άντι να πολεμήσουν μέχρις έσχάτων.

Έκείνο όμως, αντίθετως, που ένθυμούνται, είναι το έπεισόδιον ενός

'Αγγλου άξιωματικού φονευθέντος από θραύσμα όβιδος, καθ' όν χρόνον έξυρίζετο, και τοποθετείται αυτός μόνος ο άξιωματικός ως αντίρροπον εις το πένθμον Ισούγιον ενός βομβαρδισμού, έκ των πλέον τρομερών και καταστρεπτικών, των συνετεσθέντων έναντίον άνοικτής πόλεως, από των άρχών του πολέμου. Έκατομμύρια Γάλλων θά έπρεπε ν' άναπολήσουν την λεπτομέρειαν αυτήν, ίσως θά ήλλαζε μερικάς από τας ιδέας των. Δεν ζητούμεν να μεγαλοποιήσωμεν την σημασίαν ενός θλιβερού άλλ' άναποτρέπτον πολεμικούς συμβάντος, ολον είναι ο βομβαρδισμός μιάς πόλεως. Έκάστην νύκτα, ή έχθρική άεροπορία βομβαρδίζει τας πόλεις της 'Ιταλίας, της Σικελίας, της Καλαβρίας και οι κατάλογοι των νεκρών, ένιστε άριθμούσιν δεκάδας άστών. Οι βομβαρδισμοί τούς όποιους ύπέστησαν, ή περιοχή της Νεαπόλεως, το Παλέρμιον, αϊ Συρακούσαι, ή Κατάνια, ως να ήσαν χαρακώματα πρώτης γραμμής, θά παραμένουν εις την ιστορίαν του παρόντος πολέμου. Οι νεκροί και οι τραυματίαι θεωρούνται ως πολεμιστάι, οι όποιοι θηρηούνται με όρκους έκδικήσεως.

Οι νεκροί όμως των Παρισίων, οι εργάται, αϊ γυναίκες, τὰ παιδιά, φονευθέντες διά να τροφοδοτήσουν την άγγλικήν προπαγάνδα, αυτοί οι νεκροί ζητούν εκδίκησιν κατά τρόπον έπιτακτικόν.

Οι Γάλλοι οι όποιοι κατά την έποχην των Βασιλέων και του Αυτοκράτορος, είχαν κατορθώσει ν' άνοήσουν τούς όθαλμούς όλου του κόσμου, έπ' της πραγματικής φύσεως των πέραν της Μάγχης γεγινώντων, άπέδειξαν ότι έληγομένης, έντός όλιγώτερον των πενήντα έτών, αυτήν ταύτην την ούσίαν της άγγλικής ψυχής. 'Ακόμη και μετά την καταστροφήν του 1940, έξηκολούθησαν να τὰ βλέπουν όλα ρέοντα. Ός να μη έφθάνεν ή Δουγκέρκη, ως να μη είχαν λάβῃ χώραν τὰ γεγονότα της Μάρσα 'Ελ Καμπρ, ως να μη είχαν άποθάνῃ κανείς από την πείναν, εις το Τζιμπουτί, ως να μη είχαν λεηλατητή μεγάλοι έκτάσεις γαλλικών άποικιών. Μεγάλη μερίς της γαλλικής κοινής γνώμης, πιστεύει άκόμη

εις μίαν 'Αγγλίαν, φίλην της Γαλλίας. Εις μίαν 'Αγγλίαν, ή οποία έλκεν έν τούτοις άποσυρθεί από το θέατρον του εύρωπαϊκού πολέμου, και της όποίας ή μόνη εκδήλωσις ζωής συνίστατο εις ραδιοφωνικάς έκπομπάς.

'Ας έλπίσωμεν ότι, κατόπιν των χιλίων νεκρών και των χιλιάδων τραυματιών της 3ης Μαρτίου 1942, και αϊ τελευταίαί χείμαιραι θά διελύθησαν εις τας ψυχάς των Παρισίων.

Η 'Αγγλία είναι πάντοτε ο τόπος αυτός έναντίον του όποιου τὰ τύμπανα του Λουδοβίκου του 14ου έξαπέλυσαν την περίφημον έξόρμησιν.

«Θάνατος εις τόν Βασίλειά της [Αγγλίας] «που μās έκήρυξε τόν πόλεμον».

Και οι επαναστάται του Κέλλερμαν έτραγουδοῦσαν το έμβατήριον «Sambre et Meuse».

Ο βομβαρδισμός των Παρισίων ή προμελετηθείσα σφαγή έκατοντάδων εργατικών οικογενειών, αϊ ριφθείσαι βόμβαι εκεί όπου είχαν συγκεντρωθή ειρηνικάς αϊ οικογένειαι, θ' άφορητήσουν τας άποκατωμαμένας συνειδήσεις των Γάλλων;

Η όρα του πένθους (ώρα που ήρχισε με την άνακαήν της Κομπινης και που θά διαρκέσῃ τις αϊδε έως τότε) φαίνεται ότι έθεσε πέπλον, άκόμη και έπ' της «διαύγειας» εκείνης, διά την όποιαν το γαλλικόν πνεύμα ήτο πάντοτε υπερέφονον, και που άπετέλει μίαν από τας δόξας του.

Όταν έκπρήχθη ο πόλεμος εις την Εύρώπην οι Δανοί (και όμως πρόκειται περί έθνους το όποιον δεν έδίσκησεν εις τόν κόσμόν την πολιτικήν και έκπολιτιστικήν έπιδρομήν της Γαλλίας) απέδειξαν ότι είχαν καλλίτερον μνήμην. 'Ελαβαν ύπ' όψιν των την ιστορίαν και δεν έλησμονήσαν την ιστορίαν του Gambien έναντίον της Κοπεγχάγης.

Κατά τὸ 1807 ο κόσμος είθε κανί το παρόμοιον με τας σφαγὰς των Παρισίων του 1942. 'Αγγλικός στόλος, άποτελούμενος από έξήκοντα πέντε πολεμικά, μικρά και μεγάλα, συνοδεύον ένα έκστρατευτικόν σώμα είκοσιπέντε χιλιάδων άνδρών, υπό την άρχηγείαν, έκείνου που βραδύτερον έπέπρωτο να γίνη Δούξ του Ουέλλιγκτων, παρουσιάσθη, ένώπιον

της Δανικής πρωτεύουσας, και έπ' τρεις νύκτας έβομβάρδισεν τόν λιμένα και την πόλιν. Τὰ δανικά πολεμικά και τὰ φρούρια ήσαν τελείως άφωπλισμένα. Η Κοπεγχάγη ήτο άβύσσος άν ύπεράσπιστος. Αυτό όμως δεν ήμπόδισε τούς 'Αγγλους να την βομβαρδίσουν. Πλέον των τριών χιλιάδων άλίεων, εργατών και άστών έφονεύθησαν, κατά τόν βομβαρδισμόν αυτόν, και όμως ήσαν άβωδοι, ή διά να έξηγηθώμεν καλλίτερα είχαν έγκληματίσει όλοι, είχαν ύπακούσει εις τόν ήπειρωτικόν άποκλεισμόν τόν διαταχθέντα από τόν Ναπολέοντα. Δεν είναι άκριβώς έκείνο που συνέβη με τούς Γάλλους των Παρισίων; Το σφάλμα των Γάλλων, εις τὰ όμματα των 'Αγγλων, είναι ότι υπέκψαν εις τόν ήπειρωτικόν άποκλεισμόν, τόν έπιβληθέντα από τόν 'Αξονα, και ή μέθοδος, εις την όποιαν προσέβηον οι 'Αγγλοι είναι και πάλιν ή ίδια, κατόπιν ενός και ήμείσεως περίπου αιώνος. Μόνον τὰ μέσα είναι φοβερότερα και φονικώτερα.

Οι 'Αγγλοι δεν ήδύναντο να εύρωσιν τίποτα τὸ καλλίτερον διά να θρασύουν την γοητείαν της διατεινομένης φιλίας των πρὸς την Γαλλίαν, κατά την όραν της δυστυχίας της.

Κατόρθωσαν ν' άνοήσουν, μεταξύ της Εύρώπης και της νήσου των, μίαν άβυσσον, πολύ βαθύτεραν και πολύ εύρυτέραν από την Μάγχην. Οι νεκροί της 3ης Μαρτίου όρθώνται ένώπιον της συνειδήσεως των Γάλλων, ως ένα παράδειγμα μεστόν μαθημάτων.

Πολλοί έξ' αυτών ήσαν τέκνα, άδελφοί, πατέρες, συγγενείς πολεμιστών, πεσόντων εις την Δουγκέρκην, διά να έπιβραδύνουν την γερμανικήν πρόελασιν και να επιτρέψουν εις τούς 'Αγγλους να σωθούσιν.

Είναι όμως βέβαιον, ότι αυτοί οι ίδιοι στρατιώται που έσώθησαν εις την Δουγκέρκην, θά έδιάβασαν, με ικανοποίησιν, εις τας έφημερίδας του Λονδίνου, ότι τὰ άεροπλάνα της R.A.F. έβομβάρδισαν τούς Παρισίους την 3ην Μαρτίου, διά να εκδιουθήσουν τόν περιήρημον άκύνον άξιωματικών της Α. Μεγαλειότητος, φονευθέντα μίαν αήγην του 1915, καθ' όν χρόνον έζυρίζετο, ένώπιον ενός κατόπτρου του Claridge Hotel, των 'Ηλυσίων πεδίων.

G. A.

1939

ΤΗΝ 28^{ΗΝ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939 ΤΟ "FRANCE MAGAZINE", ΑΦΙΕΡΩΝΕ ΤΑΣ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΥΤΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΞΑΡΗ ΤΑ ΗΡΩΪΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

ΣΕΛ. 20

« Cette saisissante vue aérienne nous montre l'aérodrome de Floyd Bennet Field, aux environs de New-York, où sont réunis les avions de bombardement du type Lockheed commandés par l'Angleterre. Nombreux sont les avions de ce type déjà en service dans les escadilles de la R. A. F. (19.758.) »

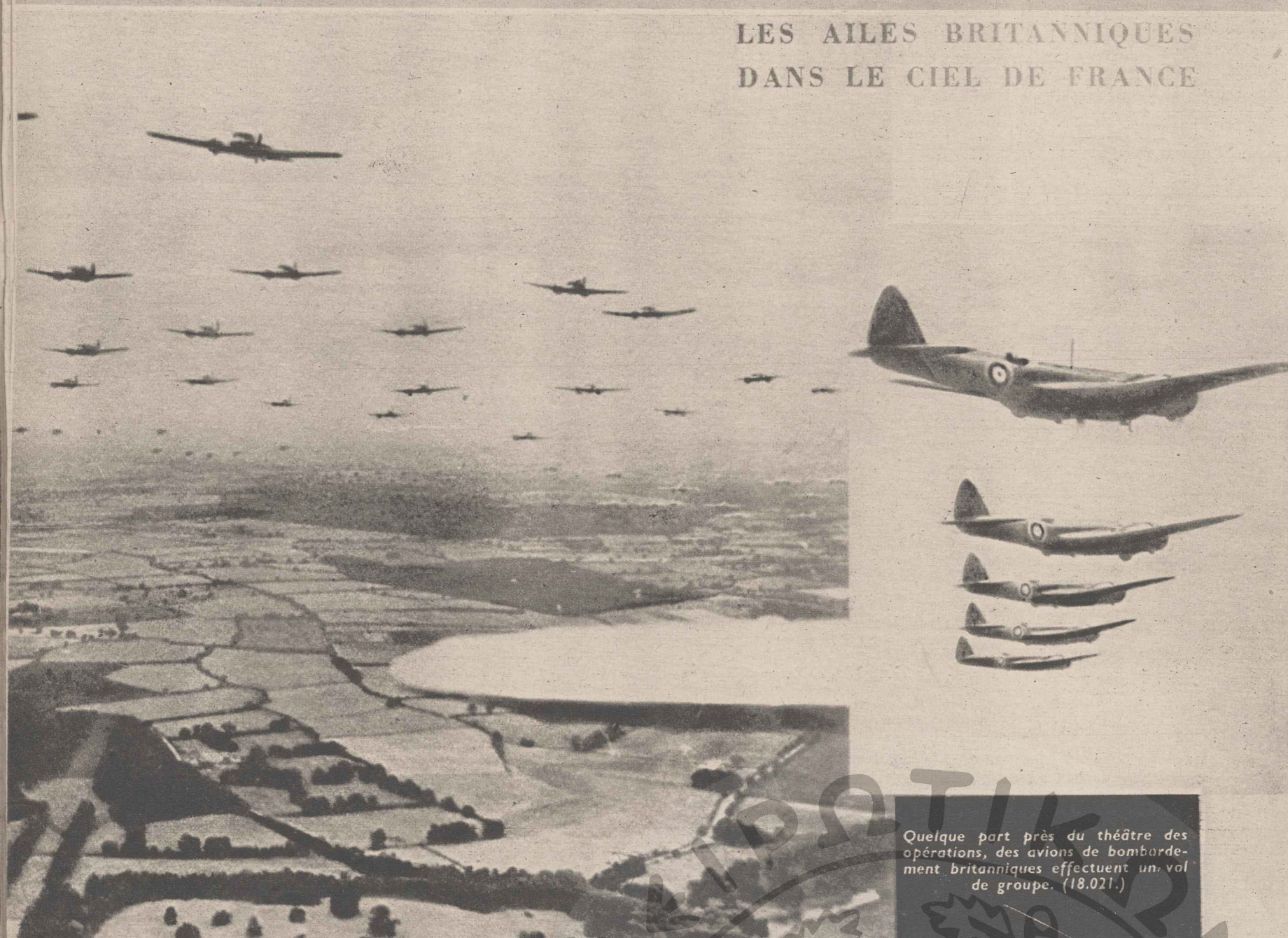
« En formations d'ensemble, les avions de bombardement anglais rejoignent leur base sur le sol français. Vrais artistes de l'air, les pilotes alignent leurs puissantes machines dans un ordre qui s'harmonise avec les champs morcelés de la campagne française. (18.019.) »

« L'embarquement pour l'Angleterre d'un des avions de bombardement, après la levée de l'embargo sur les armes par le Congrès américain. (19.760.) »

ΣΕΛ. 21

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΟΜΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΛΥ ΟΛΙΓΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ, ΕΘΕΛΘΗΣΑΝ ΠΕΤΩΝΤΑ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ, ΔΙΑ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, ΠΟΥ ΗΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ. ΕΠΙΡΕΠΕ ΙΣΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΟ...

LES AILES BRITANNIQUES DANS LE CIEL DE FRANCE

« Quelque part près du théâtre des opérations, des avions de bombardement britanniques effectuent un vol de groupe. (18.021.) »

« Tel un bolide, cet avion de chasse se précipite sur l'ennemi. Son profil est fin et menaçant. Et sa supériorité s'est affirmée plus d'une fois au cours des combats aériens au-dessus du territoire allemand. (7.206.) »

« Nombreux sont les appareils de bombardement de ce type qui se trouvent en France. Ils comptent parmi les plus modernes avions de combat. A l'avant, des armes offensives, à l'arrière, dans une tourelle spéciale se trouve une mitrailleuse mobile commandée par le pilote. (18.020.) »

FIN

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

1942

ΤΟΤΕ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ R.A.F. (ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ) ΝΑ ΠΕΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΨΥΧΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΤΗΣ ΠΡΩΗΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΤΩΝ ΚΑΙ ΝΑ ΡΗΠΤΟΥΝ, ΓΕΝΝΑΙΩΣ ΚΑΙ

ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ του πολιτισμού και των δικαιωμάτων των ανθρώπων, ευχαριστούνται πολύ να όμιλουν διά την αγάπην των πρὸς τοὺς Γάλλους. Ἡ αγάπη ὅμως αὐτή, εἶναι πολὺ παράδοξος διότι, κάθε φοράν πού διακινδυνεύουν τὰ συμφέροντα των, λησμονοῦν καὶ τὰς πλέον στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ R.A.F. ἀφού ἐβομβάρδισεν ἕνα νεκροταφεῖον τῶν Παρισίων, ἔρριπεν τὰς βόμβας της ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν κατοικιῶν

ΑΦΕΙΔΩΣ ΤΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΑΣ ΤΩΝ ΟΒΙΔΑΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ, ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ, ΣΤΟΧΩΝ ΚΑΘΑΡΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ.

τῶν προστατείων. Καθ' ὃν χρόνον ἐλάμβανον χώραν αἱ ἐργασίαι τῶν ἀποχωματώσεων, ὁλόκληροι οἰκογένειαι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἐρείπια τῶν κατοικιῶν των, διὰ νὰ ζητήσουν ἕνα οἰονδήποτε καταφύγιον. Ὁ καθείς προσπαθεῖ νὰ σώσῃ ὅ,τι δύναται. Ἴσως ἡ συμπεριφορὰ αὕτη τῶν πρῶν συμμάχων των, ν' ἀφυπνίσῃ τὰς συνειδήσεις τῶν Γάλλων καὶ ν' ἀντιληφθοῦν, ὅπως ἀντελήφθησαν καὶ οἱ πρόγονοι των, τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τῆς φιλίας τῶν Ἀγγλων.

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟΝ ΘΕΩΜΑ, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ χαραγμένον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ διαβάσουν τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ καταλάβουν τί ἀξίζει διὰ τὴν χώραν των, ἡ γειτονία τῆς Ἀγγλίας, ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἀπὸ 50 ἔτη συμμαχίας, πού ἀντιτίθετο μ' ἐκεῖνο πού ἦτο, κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας τῆς ἱστορίας τῶν δύο ἐθνῶν ἡ πάντοτε ἐχθρική στάσις τῆς Ἀγγλίας ἔναντι τῆς Γαλλίας.

ΟΙ ΜΕΝ ΑΠΕΘΑΝΑΝ, διὰ νὰ ὑπεραπίσουν τὴν ἰσχὺν τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ δὲ διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τῶν φυγάδων τῆς Δουγκέρκης. Αὐτοὶ ἐδῶ ἀπέθανον, διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ ἀγγλικὴ προπαγάνδα νὰ καυχήθῃ δι' ἕνα νέον ἄθλον τῶν ἀεροπόρων της. Διὰ τὰς μητέρας, τὰς συζύγους, τὰς ἀδελφάς, δὲν μένουν πλέον παρὰ δάκρυα λύτης διὰ τὴν ἀδικὸν ἀπώλειαν τῶν προσφιλῶν των καὶ πικρίας διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν πρώην συμμάχων των.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΠΕΙΟΥ

Εἰς τοὺς σκύλους, ἀρέσει ἡ μυρωδιά τῆς στρατιωτικῆς στόφας, ἡ μυρωδιά τοῦ συσαιτίου, ἡ μυρωδιά τοῦ καμένου, ἡ μυρωδιά τῶν σελλῶν. Τριγυρίζουν μὲ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια τους, γύρω ἀπ' τοὺς μαγεῖρους, ἀπ' τοὺς πεταλωτάς, ἀπ' τοὺς σταλλίτες. Κάποτε ἀρχίζουν νὰ μυρίζουν τὰ μαλιά ποῦναι σωρισμένα στὰ πόδια τοῦ κουρέα, πού δουλεύει, σὰν βρέχει, στὴ γωνία ἐνὸς σταύλου. Ποτέ μου δὲν κατάλαβα τί πράγμα τὸν προσήλωνε σὲ μᾶς, σὲ μένα, στὴν περιπολία μου τῶν εἰδικῶν. Εἴχαμε καὶ μεῖς τοὺς ἀγαπημένους μας σκύλους, πού μᾶς ἀκολουθοῦσαν πάνω στοὺς λόφους. Εἴχαμε παρασυρθεῖ, κάμνοντας τὸ σχέδιο τοῦ κάμπου, σηματοδύοντες μὲ τὴν κιμωλία ἕνα δένδρο, ἕνα βράχο, ἕνα φράκτη, ἕνα μονοπάτι, ζητώντας στὸν χάρτη ἕνα χειμαρρο πού εἶναι εὐκολο πρᾶμα κι ἀκόμα καὶ τὴ θέση τοῦ ἄσπρου σηματοδίου, ποῦχαμε βάλῃ τὴν προηγούμενη μέρα, σ' ἕνα μακρινὸ σημεῖο τοῦ ὁρίζοντα. Αὐτὴ ἦταν ἡ δουλειά μας ἐπὶ μιὰ βδομάδα, στὶς ἀρχὲς τοῦ 'Ιούνη. "Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμάσουμε πολὺ γρήγορα τοὺς χάρτες σκοποβολῆς, νὰ δώσουμε τὰ σημεῖα στηρίγματος στὰ κανόνια, νὰ βροῦμε τὴν ἀπόσταση καὶ τὸ ὕψος τῶν στόχων, μιὰ δουλειὰ πού γίνονταν στὸ ὕπαιθρο, ἀνάμεσα στὰ στάχια καὶ τὰ τρυγάνια πού στέναζαν. "Ἡμασταν λίγοι ἄνδρες, λίγα παλληκάρια καβάλλα, ποῦχαν μαζύ τους τὰ γωνιόμετρα καὶ τ' ἄλλα ἐργαλεῖα. Εἴχαν μάθει κ' οἱ στρατιῶτες νὰ μετρούν, πόσα τετράγωνα περιλαμβάνονταν σὲ μιὰ ἀκίνητη γωνία τοῦ καλιοῦ, καὶ νὰ μετρούν μιὰ ἀπόσταση τριακοσίαν μέτρων, σὲ λίγα λεπτά. Οἱ λογαριαμοὶ αὐτοὶ ἦταν γιὰ μένα κάτι τὸ συγκινητικό. Προσπαθοῦσα νὰ κάμω καὶ τοὺς συντρόφους μου τῆς περιπολίας, νὰ αἰσθανθοῦν τὴ συγκίνησιν μου, πού ξαναβρισκόμουν, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ ξανακάμνω τρίγωνα, νὰ γράφω κύκλους μὲ τὸ διαβήτη, ν' ἀνακαλύπτω ξανά τις ἐξαιρετικὲς ἀρετὲς ποῦταν συνδεδεμένες μὲ μορφές, τόσο ἀπλές καὶ πλούσιες: «Τὸ ἄθροισμα τῶν γωνιῶν τοῦ ὀρθογώνιου τριγώνου, εἶναι ἴσον μὲ δύο ὀρθογώνια τρίγωνα», ἐπαναλάμβανα καὶ «ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῆς ἀκτίνος καὶ τῆς περιφέρειας εἶναι σταθερά». Καὶ ἀπεδείκνυα, πάνω στὸ χαρτί, τὴν ἀλήθειαν αὐτή, πού τὴν κατελάβαναν, τὴν τόσον ἀπλὴ αὐτὴ ἀλήθεια, πού τὴν βρῆκαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι καὶ πού θὰ μείνῃ ἀληθινή, ἕως τὴν συντέλεια τῶν αἰώνων. Ἀλήθειες αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀφίνουν ἀδιάφορους πολλοὺς ἄνθρωπους.

Αὐτὲς τίς μέρες τοῦ 'Ιούνη, αἰσθανόμουν νὰ μεγαλώνῃ ἡ περιφάνησιν μου γιὰ τὰ χρόνια ποῦχα καὶ γιὰ τίς τρελλές μου χιμαιρές. Εἶχα προδώσῃ τὴν κλίσιν μου, εἶχα τίς ἀρετές μου τῆς ὑπομονῆς καὶ τὴν ἀθωότητα μου, εἶχα ξαναγίνει ἀπλούστατα ζῶ... ὅλα αὐτὰ τὰ καταλάβαινα, τὰ πρωῒνὰ αὐτὰ τοῦ 'Ιούνη. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ κά-ποιο πρᾶγμα, πού νὰ ἦταν πολὺ καθαρὸ, ἔξω ἀπ' τὴ σκοτεινὴ ζωὴ, ἀνάγκη ἀπὸ λέξεις-ψυχρές, ἀπὸ γυμνὲς ἀλήθειες. Εἶχα ἴσως βαρεθεῖ ἀπ' αὐτὴ, τὴ πάρα πολὺ τρυφηλὴ φύση, ἀηδίασα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνοιχτὴν στὸ νησί, πού σ' ἔκανε νὰ μουδιάζης. "Ἦθελα νὰ βάλω ἡσυχίαν καὶ τάξιν μέσα μου, κι

αὐτὴ ἡ καθαρὴ πνευματικὴ ἀριθμητικὴ, πού εἶχε τόσο ἀπασχολήσει τοὺς ἄραβες προγόνους μου, οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, αὐτὰ τὰ σημεῖα ποῦκαμιναν νὰ ξεχ-νάς τὴ στεναχώρια καὶ τὴν ὁρῆσιν, μὲ παρηγοροῦσαν, ὅπως παρηγορεῖ ἡ μουσικὴ τὸν αἰχμάλωτο, σὰν τὴν ἀτέλειωτη κλωστή τῆς ἀνέμης, τὴ κλωστή μιᾶς ἀτέλειωτης μουσικῆς, πού παρηγοροῦσε τὰ γηρατειὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Μπ. "Ὅλα αὐτὰ τὰ ξαναβλεπα στὴ φαντασίαν μου, μπρὸς στοὺς ὄγκους, μεγάλους σὰν σπῆτια, πού τοὺς ἀναταμώ-ναμε, ἀκουμπισμένους τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον, ἐνωμένους σὰν ζῶα ζευγαρωμένα, πάνω στὶς θλι-βερές ἐκτάσεις, σκεπασμένες ἀπὸ θάμνους κι ἀπὸ βουρλα. Σκεπτόμουν, πὼς ἡ ἑλλειψὶς ἐλίδων καὶ κλιμάτων ἀπ' τὰ βουνὰ αὐτὰ, ἐσήμαινε πὼς οἱ Θεοὶ δὲν εἶχαν ποτέ κατοικήσει αὐτὴ τὴ γῆ. Στὸ διάστημα τῶν λίγων μερῶν, χάρις στὴ δου-λειά μου, διέσχισα ὅλα τὰ βουνά, γιὰ νὰ βάλω τὰ σημάδια γιὰ τὴ σκοποβολή. "Ἦταν ὁμορφο νὰ μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς κυτάζοντας τὸν ὁρίζοντα: αὐτὴ, καὶ μοῦ ἄρεσε νὰ προσπαθῶ νὰ ξανάβρω τὸ σημεῖο αὐτό, μες στὸ κενό. Καμμιά φορὰ ἀ-νεβαίναμε στὴ κορφή, γιὰ νὰ βροῦμε καμμιά με-γάλη πέτρα θαμμένη ἢ κανένα σταυρὸ σκαλισμέ-νο στοὺς βράχους, ἀπ' ἄλλους ἄνθρώπους. "Ἦταν

σὰν νὰ βρῆσκαμε ἕνα μῆνυμα μέσα σ' ἕνα μπου-κάκι. Αὐτὴ ἡ πέτρα, ἦταν ἕνα κομματι ὀρισμένο τοῦ σώματος τῆς Ἰταλίας, ἦταν ἕνα τριγωνομε-τρικὸ σημεῖο, στημένο ἀπ' τοὺς πρώτους χαρτο-γράφους. Μιὰ μέρα ὅμως, πάνω σ' ἕνα ὕψωμα, βρῆκαμε ἐπίσης καὶ μιὰ φωλιά κορυδαλῶν: εἶχε τέσσαρα πουλάκια μὲ μακρυὲς μύτες, δυσανάλο-γες μὲ τὸ σῶμα τους. "Ὅταν ξαναγυρίσαμε, τρα-βηγμένοι ἀπ' τίς φωνὲς τῶν γωνιῶν των, δὲν βρῆ-καμε πιά, παρὰ ἕνα μόνο πουλάκι, πού τὸ φύ-λαγε τ' ἄρσενικό: πιὸ μακρυὰ, τὸ θηλυκὸ, πετοῦ-σε θυμωμένο γύρω γύρω. "Ὅλα τὰ ἔφατγε μιὰ ἔχιδνα, πού ὁ στρατιώτης, πού μὲ συνόδευε, κα-τόρθωσε νὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ τακούνι του. Στὸ σῶ-μα τοῦ ἔρπετο, φαίνονταν τρία φουσκάματα, με-γάλα σὰν καρδία. Ἀνοίξαμε τὸ σῶμα μὲ τὸ ψαλίδι, πού πήραμε ἀπ' τὰ ἐργαλεῖα μας καὶ βγάλαμε τὰ πουλάκια. Ὑπάρχουν φειδία, μοῦπε ὁ στρατιώτης, πού καταπίνουν λαγὸ, κι ἄλλα πού φοβερίζουν ἀκόμη καὶ τ' ἄλογα. Λένε πὼς μπαίνουν καὶ στὰ σπῆτια, τραβηγμένα ἀπ' τὸ γάλα τῶν γυναικῶν πού βυζαίνουν. Ξανακαβαλικέψαμε τ' ἄλογα μας, καὶ ὁ φόβος μας, γιὰ τὰ κουνούτια τοῦ ἡλιοβα-σιλέματος, μᾶς ἔκανε νὰ τρέχουμε ἀκολουθών-τας τὰ μικρὰ μονοπάτια.

LEONARDO SINISGALLI

Μνῆρα

Δίχως νερὸ ἀπόμεινα καὶ σὲ γυρεῖω

βάλσαμο τῆς ψυχῆς: Κλάμα.

"Ἡ γειτόνισσα λευθερώθηκε

κ' εἶναι γεμάτο τὸ στήθος της καὶ τρέφει τὸ μωφὸ:

βαθεῖα ἀλλαγὴ.

"Ἐγινε αὐτὴ, εἶναι μάννα.

"Ἐσβυσε ἡ φωνὴ

πὺν δονοῦσε τὰ τζάμια:

ἀπ' τὴν αὐλὴ ἢ ἡσυχία

ἀνέβηκε ψηλά.

Εἶναι φρέσκα καὶ λίκνοι,

πεθαμμένα πρόσωπα, κόκκαλα

ἀνάμεσα σὲ σιγανὲς βροχές.

Εἶπανε - ἄρσενικό γεννήθηκε -

κ' ἡ φωνὴ σηκώθηκε πάλιν ἀπ' τίς πέτρες.

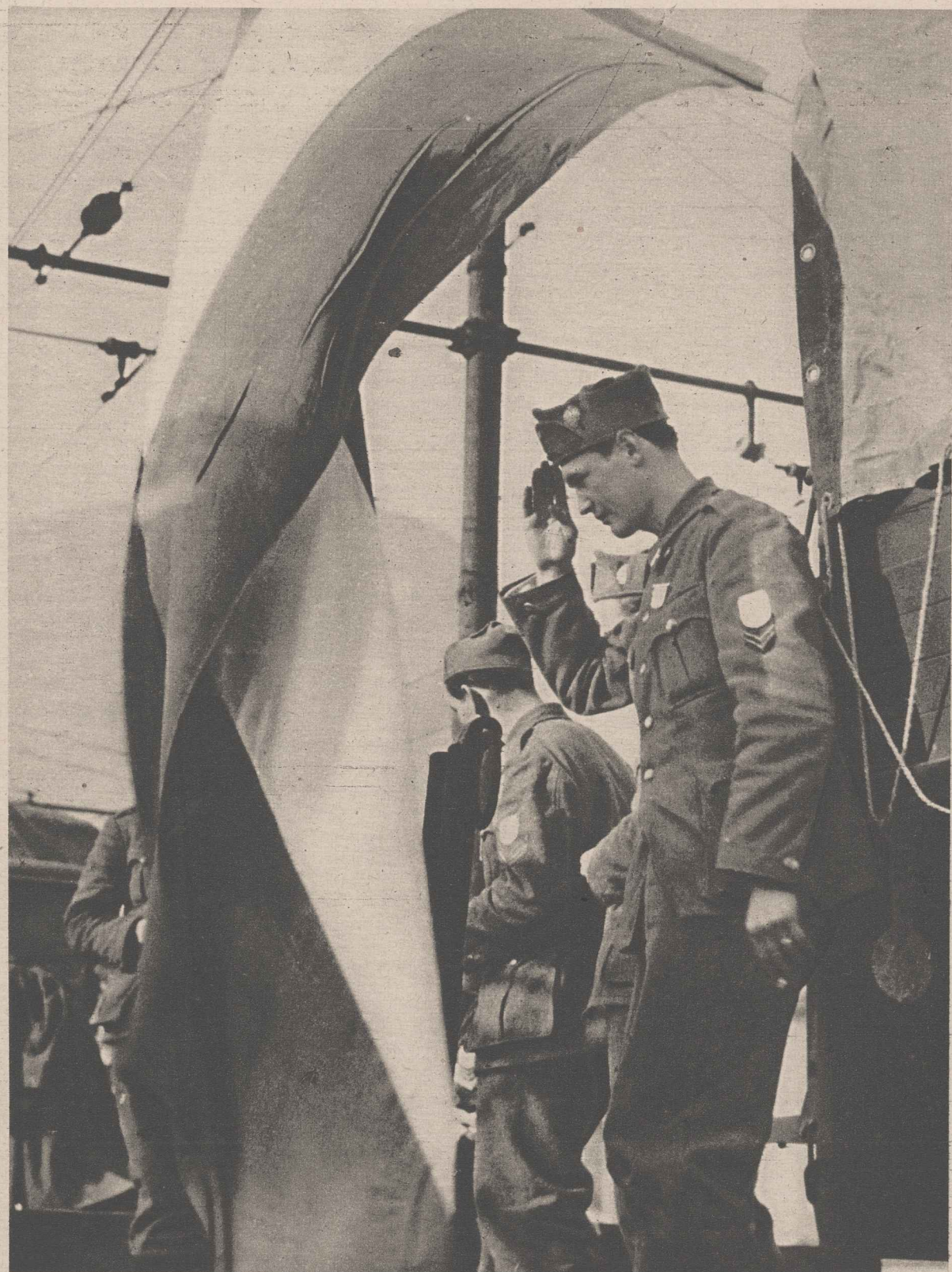
Σκέφθηκαν τὴ μάννα μου,

τὴ σιωπηλὴ φρόνησιν τῶν χειρῶν της:

Τὰ δάκρυα ἦταν ἡ τροφὴ μου.

ORAZIO NAPOLI

Ο ΟΡΑΤΙΟΣ ΝΑΠΟΛΗ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΙΣ ΜΑΤΖΑΡΑ ΝΤΕΛ ΒΑΛΛΟ (ΤΡΑΠΑΝΗ) ΤΟ 1901. ΖΕΙ ΕΙΣ ΜΙΛΑΝΟΝ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ, ΚΑΙ ΕΛΗΘΗΣΙΕΥΣΕ ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΝ: "ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΝ ΠΤΩΜΑ" (ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΙΣΤΙΤΟΥΤΟΝ, ΜΙΛΑΝΟΝ 1928) ΚΑΙ "ΠΟΙΗΜΑΤΑ" (PRIMI RIANI, ΜΙΛΑΝΟΝ 1940).

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΑ διά την αναχώρησιν. Ἡ κροατική σημαία κυματίζει ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ. Οἱ κροάται στρατιῶται ἀναχωροῦντες διὰ τὸ μέτωπον τοῦ κοινοῦ ἀγώνος χαιρετοῦν τοὺς Ἰταλοὺς συναδέλφους των.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ προχωρεῖ βραδέως ἔξω τοῦ σταθμοῦ. Ἀκόμη μίαν φοράν, ἡ ἀλληλεγγύη τῶν

εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἐναντίον τοῦ μπόλσεβικισμοῦ εἶναι μία ἀλήθεια εἰς τὸ στερέωμα τοῦ πολιτισμοῦ.

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΗΣ λεγεῶνος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράφη εἰς τὴν κροατικὴν «Ἐλαφρὸς λόχος ἐπιθέσεως». Ὑπὸ τοὺς ἥχους τῶν σαλπίνγων, ὁ συρμὸς παρελαύνει ἐνώπιον τοῦ λαβάρου καὶ τοῦ στρατοῦ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ἡ το βράδυ, κι ἀκόμη ἔταξιδεα. Ἀκόμη μίαν φοράν, ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶ σὲ μία κροατικὴ τελετῇ, γιὰ τὴν ἀναχώρησιν μιᾶς λεγεῶνος γιὰ τὸ ρωσσικὸ μέτωπο.

— Σίγουρα κάτι μὲ συνδέει μὲ τοὺς Κροάτας — σκεπτόμουν. Ἀλλοιῶτι, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐρχεται ὁ Πόγκλαβνικ στὴ Ρώμη, ὁμιλεῖ στοὺς Κροάτας, στὸ Ζάγκρεπ, γιὰ τὸ νέο βασιλεῖα τῆς Κροατίας, ἔρχεται στὴν Ἰταλία ὁ Στρατάρχης Κβάτερνικ, ἡ κροατικὴ λεγεὼν φεύγει γιὰ τὴν Ρωσσία, ἐγὼ εἰμαι πάντα παρών. Ἔτσι πέρνεται ὁ ἀέρας τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ δημιουργοῦνται κ'οἱ ειδικεύσεις. Τὴν ὥρα ποὺ καμνα αὐτὲς τῆς σκέψεις, ὁ ὑπάλληλος τοῦ τραίνου μῆκε στοὺς διαμέρισμα καὶ τράβηξε τῆς κουρτίνες γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φῶς νὰ φανῇ ἀπ' ἔξω. Μοῦ φάνηκε τότε πὼς ἔνα χερὰκι μοῦ κατέβασε τὰ βλέφαρα καὶ πὼς μία φωνὴ μὲ νανούρισε γιὰ νὰ μ'ἀποκοιμίση.

Ἀργότερα, τὴ νύκτα, ἡ καλλίτερα τὸ πρῶτ, μες σ'αὐτοκίνητο τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Κροατίας στὴ Ρώμη, ξανάκαμα τῆς ἰδίας σκέψεις τοῦ τραίνου, με τοὺς συντρόφους ποὺ ὑπενθύμισα στὴν ὁμιλία μου, ξανακάμαμε μία σύντομη ὁμιλία πάνω στὴν ἱστορία τῆς νέας ἐλεύθερης Κροατίας. Καὶ τότε φάνηκε στὰ μάτια ὄλων μας, μὲ μεγαλύτερη σημασία, ἡ προσεχὴς ἀναχώρησις τῆς Κροατικῆς λεγεῶνος, γιὰ τὸ ἀνατολικὸ μέτωπο. Μέσα σ' ἓνα χρόνον σχεδόν, ὅχι μόνον τὸ κροατικὸ ἔθνος, ἐπανεστάτησε στὶς ἐνοχλητικὰ ἐπιρροές, ἐκείνων ποὺ κυμάτιζαν τὴν σημαία τοῦ πανσλαβισμού, ἀλλ' ἀνεγνώρισε στὸν μπόλσεβικισμόν, τὸν ἀληθινὸ ἐχθρὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ θεληματικὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν πολεμήσῃ.

Αὐτὸ ἀπεδείκνυν οἱ κροατικὲς μεραρχίες, ποὺ ἀπὸ καιρὸ πολεμοῦσαν ἡρώϊκα, στὸν μεσημβρινὸ τομέα τοῦ μετώπου τοῦ Ντόνετς. Ἡ ἐλεύθερη δὲ Κροατία θέλησε νὰ κάμῃ κάτι παραπάνω γιὰ ν' ἀ-

ποδείξῃ τὴν ἀδελφότητα τῶν δπλων καὶ τοῦ πνεύματος, ποὺ τὴν συνδέει σήμερα μὲ τὴν φασιστικὴ Ἰταλία. Κροατικὲς λεγεῶνες ἀνεχώρησαν, καταταγμένες εἰς τὰς τάξεις τοῦ φασιστικοῦ στρατοῦ, μὲ τὸ ἴδιο διακριτικὸν στὸν βραχίονα.

Κ' ἔτσι ἡ πρώτη κροατικὴ λεγεὼν, μεταφέρθηκε στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ γυμνασθῇ ἀπὸ Ἰταλοὺς ἀξιωματικούς.

Ὁ συρμὸς ἦταν ἔτοιμος, ὅταν ἔφθασε στὸ σταθμὸ ὁ πρεσβευτής, φέρνοντας στοὺς ἀξιους στρατιῶτες, τὸ χαιρετισμὸ καὶ τῆς εὐχῆς τῆς Πατρίδας Κροατίας. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, τὸ τραῖνο κινήθηκε, μέσα στὴν ἀκόμη γκρίζα ἀτμόσφαιρα τοῦ πρωῒνου, ἀνάμεσα στῆς κυματίζουσας Ἰταλικῆς καὶ κροατικῆς σημαίης, ἐνῶ ἓνα αὐστηρὸ πολεμικὸ ἐμβατήριον, ἔκαμνε ἀκόμη πιδ ζωνηρὴν τὴ συγκίνηση ὄλων μας.

— Ζήτω ἡ ἐλεύθερη Κροατία — ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν ἀπ' τὸ τραῖνο, ποὺ ἦταν ἤδη μακριά.

F. P.

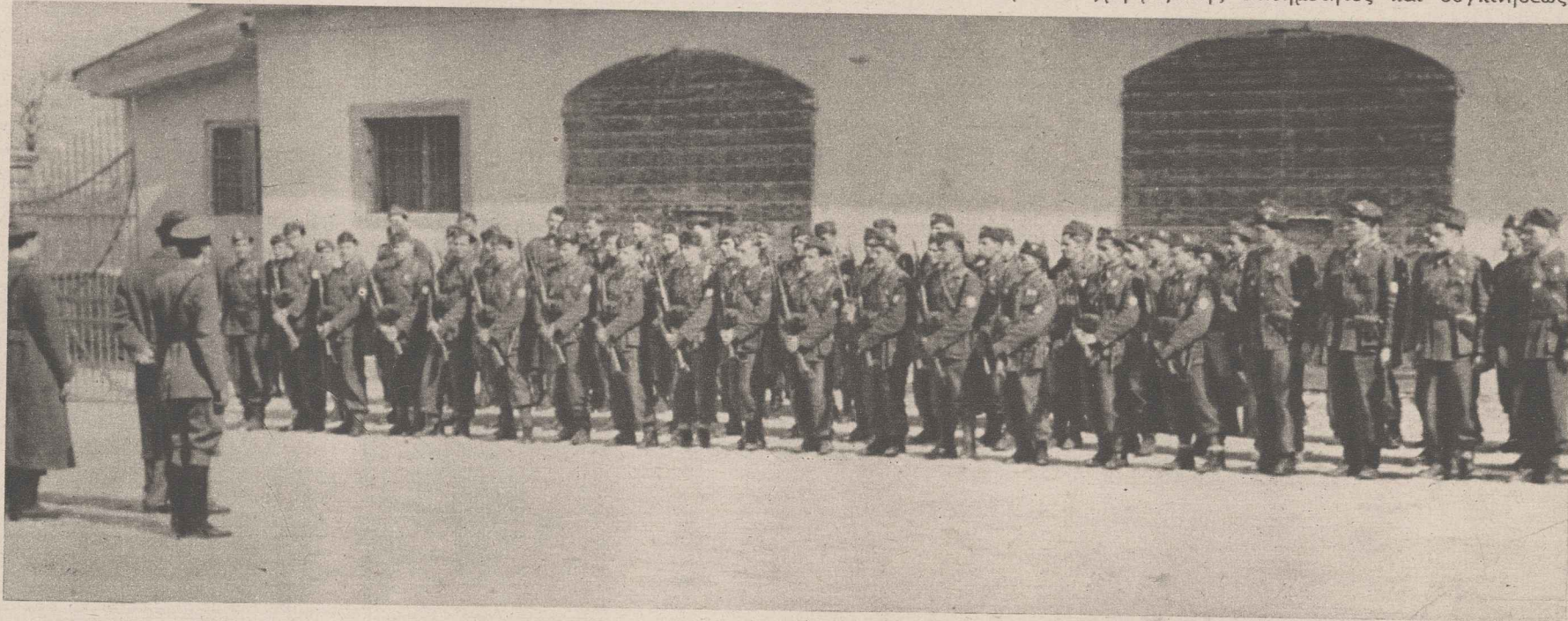
ΜΕΤΑΞΥ ἸΤΑΛΩΝ καὶ κροατῶν ἀξιωματικῶν ἐγεννήθη, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, ἰσχυρὰ φιλία.

Εἰς τὸ ΤΕΛΟΣ τοῦ λόγου του, πρὸς τοὺς ἀνδρας τοῦ δευτέρου οὐλαμοῦ, ποὺ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν ἐγκύμνασιν του, ἡ Α. Ε. Πέρικ, ἐξυμνεῖ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν ἀνεξάρτητον Κροατίαν.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΙΤΑΛΙΚΟΣ Λόχος, παρουσιάζει όπλα και χαιρετά, έκ μέρους τής 'Ιταλίας, τούς Κροάτας έθελοντάς πού έντός όλίγου θ' άναχωρήσουν διά τó μέτωπον, διά νά λάβουν μέρος, εις τόν κατά τού μπολσεβικισμού κοινόν άγώνα. Είναι μία στιγμή μεγάλης έπισημότητας και συγκινήσεως.

ΟΙ ΚΡΟΑΤΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, οί έλθόντες νά μετεκπαιδευθούν εις 'Ιταλίαν, άκούουν, εις στάσιν προσοχής, τούς λόγους τού πρεσβευτού των, έλθόντος νά τούς χαιρετίση έκ μέρους τής πατρίδος των, ή όποία άπαλλαγείσα από τούς προπαγανδιστάς τού πασαλαϊσμού, ήκολούθησε τήν όδόν της.

ΗΣΥΧΟΣ ΖΩΗ

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ 800 NICCOLÒ CANNICCI

Μας τόν περιγράφουν λειπόσαρκον και περιπλανώμενον, ευαίσθητον εις τάς εποχάς, χωρίς θεωρίας, αλλά με την ψυχρή ανοικτήν, μαριώδη, με γλυκύτητα, μονήρη, και περιπατητικόν, "Εναν άγροτικόν προσκυνητήν με τó κιβώτιον ως ντουλαπάκι, ένα παλαιόν κιβώτιον «ψυλικάτζη» πολύ όμοιον μ' εκείνα, πού τάς ημέρας τών άγορών φέρουν εις τόν όμιον οί πωληται κτενιών και διαφόρων ψυλικών. Άδίκως έζητήσαμεν τόν Κανίτση εις τήν στοάν τών φωτογραφιών τού Καφενείου τού Μιχαηλαγγέλου. Ο Τσετσιόνι τούς έζωγράφισεν όλους, ως γηραιά ψάρια - καθηγητάς. Τόν Μποράνη, τόν Σινιορίνη, τόν Κόστα, τόν Άλταμούρα, τόν Γκορτιτζιάνη και τόν Μπάντη. Έζωγράψισε τήν ευγενή συντροφίαν τών «Μπογιατζήδων» κάτω από τά ύψηλά καπέλλα και τά μακρυά μαλλιά. Μόνον αυτός λείπει, ό Κανίτση, ό Νικολός Κανίτση, επί τού όποιου, συχνά στέκεται, με θαυμασμόν, εις «τά χρονικά τής εποχής» ό όξος Τσετσιόνι. Ο Κανίτση έπήγανεν όλίγον εις τήν Φλωρεντίαν, εκεί είχε συμπληρώσει τάς άκαδημαϊκάς του σπουδάς, είχε συνδεθή με τόν Φαττόρη και με τόν Σινιορίνη, αλλά ούτε ήθελε ν' άκούση διά θεωρίας και διαμάχας. Έκείνος ζωγράφος χωρικός, υιός ενός ζωγράφου. Η μόνη παραδειγματική κοινωνία διά τόν Κανίτση, άντεπροσωπεύετο από σειράς κλιμάτων, από όπωροφόρα δένδρα, από σταύλους βοών και βουβάλων. Έπήγανει από τó ένα χωρίον εις τó άλλο, μεταφέρον μεγάλα πανιά, και όταν εισήρχετο εις ένα άγρόν, προσφάτως καλλιεργηθέντα, εφίσκετο εις τόν παράδεισον. Τά έβλεπε όλα κίτρινα και κόκκινα, ως άν και ή σιωπή άκόμη νά ήτο μία μελωδία πιδ μουσική, πιδ άγωνιάδης. Τά διάφορα άγροτικά επαγγέλματα, ό θερισμός και ό άλωνισμός, ή σπορά, ή κλάδευσις, ό βοσκός, ό σταχυολόγος, όλοι οί άγροτικοί ρόλοι έλάμβαναν εις τούς πίνακάς του έμφαντίσεις τής φύσεως. Έζωγράφιζε με φαρδείας ζώνας, με χρώμα νημασειδές και ισχυρόν.

Τού έλειπεν η στενή και άκριβής χαρακτηριστική τού Φαττόρη, ή διευκρινιστική ευφύια τού Σινιορίνη, αλλά συχνά ήτο περισσότερο έμπνευσμένος, όρμητικός και λεπτός και έζωγράφιζε με ζέση, πού εις όρισμένα έργα φθάνει τήν μεγίστην διάχυση και παρηγορίαν. Τά θέματα τού δεν είναι πολλά: ή παιδεία, αί διάφορα έργασια τών έποχών, ή ζέστη και τó κρύο, τού θέρους και τού χειμώνας, τó χρυσαμένο φάς τού φθινοπώρου, με φόντο χωριά και ταύρους. Τό άναμά του έχει καθαράς φλέβας και κάτω τού ζωηρόν και τó ύποταγμένον, μίαν έσπερινήν και έλεγειακήν μουσικήν. Η διήγησις είναι ρευστή και όλίγον έπιταχυομένη, με φωτισμούς τυπωμένους εις τó ίδιον πλέξιμον τού τοπίου πού άναπνέει, οίκειον και άπιστον. Αισθάνεται κανείς τήν ώραν και τó άρωμα τής ώρας, και τόν ήλιον νά πέφτη και νά συγγέεται με τά περίε στοιχεία: δένδρα, γυναίκες, λόφοι, σβώλοι. Άν δεν είναι ό ήλιος θά είναι ή όμίχλη: ή άτμόσφαιρα αλλάζει με μεγάλην λεπτότητα τήν μορφήν της πού φωτίζεται γλυκά εις μίαν παθητικήν διάλυση ή άντέχει και σχηματίζει ισχυράς φωτοσκιάς. Ποικίλος και διαχυτικός, ό Κανίτση δεν φθάνει πάντοτε εις τήν ιδεώδη αήτην ένότητα. Ο τόνος όμως είναι ζωηρός, με μίαν γλυκείαν μελαγχολίαν.

R. C.

Η ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΖΙΜΙΝΙΑΝΟ

ΑΡΟΤΡΙΑΣΙΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

Κάποτε ή κάθε φωνή θα έχει και το ακριβές της αντίτυπον, θα πηγαίνωμεν εις τὸν ἐργοστασιάρχην δίσκων, ὅπως και εἰς τὸν φωτογράφον. Φωναὶ τῆς στιγμῆς. Φωναὶ σχήματος γραφείου. Φωναὶ ἐκ τῶν πλάγιων, φωναὶ ὀρθαί καὶ φωναὶ καθήμεναι. Οἱ μνηστῆρες, ἀντὶ φωτογραφίας θ' ἀνταλλάσσουν δίσκους. Αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ θὰ εἶναι ὁμιλοῦσαι, μερικαὶ μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν, ἄλλαι θὰ συνωδεύονται μὲ κελᾶδισμα. Τὰ σημεία πτώσεως θὰ σημειώνονται ἀπὸ τὸ κλαρινέτον. Θὰ καταφεύγουν εἰς τοὺς δίσκους καὶ διὰ τὰς διαθῆκας καὶ οἱ συμβολαιογράφοι θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ συγκεντρώνουν τοὺς κληρονόμους εἰς εἰδικὰς αἰθούσας.

Φαντασθῆτε τὰς φωνὰς τῶν συγγενῶν μακαρίτων, τοὺς λυπητεροὺς τόνους τῶν. Κάποια θὰ εἶναι αὐστηρά, ἄλλη εὐγενής, ἄλλη ἀχρωμῆ, ἄλλη βραχνή, ἄλλη ἀσυνάρτητη. Αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ θὰ εἶναι δίσκοι, τὸ ἴδιον καὶ αἱ αἰτήσεις γάμου, τὰ δελτάρια προσκλήσεως, τὰ εὐχαριστήρια, τὰ ἀγγελτήρια. Δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον μυστηριώδεις ὑπογραφαὶ καὶ ἀκατάληπτοι χαρακτήρες. Αἱ καταθέσεις εἰς τὰ δικαστήρια θὰ τυπώνονται ἐπὶ δίσκων. Ὁ κλητὴρ θὰ ἐξέρχεται τὸ πρωῒ μὲ τὸν χαρτοφύλακά του, γεμάτον ἀπὸ δίσκους. Ὁ μυθιστοριογράφος θὰ παρουσιάσῃ τὰς φωνὰς τῶν ἡρώων του. Τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου, θὰ μαζεύονται ὅλοι στὸ σπῆτι, διὰ ν' ἀκούσουν τὰς φωνὰς τῶν, ὅταν ἦσαν μαρὰ. Μία ἡμέρα τοῦ ἔτους θὰ ἀφιερῶται εἰς τὰς ἐκλιπούσας φωνὰς: παρευρίσκονται εἰς τὰς ἀκροάσεις αὐτάς, μὲ μαῦρον ἔνδυμα. Ὁ Ἑδισὼν ἀπετύπωσε ἐπὶ τῶν πρώτων δίσκων τοὺς τὰς φωνὰς τῶν συγγενῶν: ὅταν εὗρισκε μίαν φωνὴν ποὺ τοῦ ἤρεσε, τὴν ἐφύλαττεν. Ὁ Ἑδισὼν ἔκαμε συλλογὴν φωνῶν ὅπως ἄλλοι κάμνουν συλλογὴν γραμματοσημῶν. ἡ πλεξίδων. Αἱ φωτογραφίαι τῶν προγόνων, θὰ ἔχουν καὶ ἕνα δίσκον πίσω ἀπὸ τὴν κορνίζαν τῶν, καὶ τὸ βράδυ θὰ ὁμιλοῦν. Θὰ ἔχωμεν τὴν φωνὴν τοῦ Ντοῦσε, τὰς φωνὰς τῶν ποιητῶν καὶ γὰρ νὰ τὰς ἀκούσωμεν, δὲν θὰ ἔχωμεν παρὰ νὰ κουρδίσωμεν...

Ἄν ἡ φωνὴ σας δὲν εἶναι ὑποφερτὴ, εἶναι περιττὸν νὰ ἐπιμεινῆτε. Ἐδῶ εἶναι τὸ πλεόν διάσημον ἐργοστάσιον δίσκων Ἑκατομμύρια φωνῶν εἶναι καταγεγραμμένα. Αἱ διάσημοι φωναὶ, αἱ ἀνώνυμοι φωναὶ, αἱ φωναὶ ποὺ κάποτε ὑπῆρξαν περίφημοι, αἱ φωναὶ ποὺ ὑπόσχονται. Ὁ διευθυντὴς μᾶς παρουσιάζει ἕνα δειγματολόγιον ἀξίας: Κοροῦζο, Καντόρνα, Μαρκόνη. Τὰ πρώτα βιολία τοῦ 1905. Σ' αὐτὸν τὸν δίσκον, περιλαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ὀρχήστρα τῆς Σκόλας, θάλασσα δοξαριῶν, ποὺ δὲν φαίνονται. Αἱ πηγαὶ τῆς Ρώμης, τὰ μεσάνυχτα. Οἱ κώδωνες τοῦ Ἁγ. Πέτρου, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀγιοποίησιν. Ὁ Σολιστ τοῦ σαξωφῶνου δοκιμάζει τὸ Μπολέρο. Εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὸν κήρι-

νον δίσκον, ὅπως ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην. Ἡ αἰθουσα τῶν ἐκτυπώσεων εἶναι ταπετσαρισμένη μὲ φελλόν: ὁ πάρχουν μηχανήματα φωνοληψίας, σφαίραι, λεπτότατα μηχανήματα. Εἶναι ἕνα εἶδος ὑποβρυχίου. Ὁ διευθυντὴς μὲ φιλοφροσύνην ἐξηγεῖ τὸ πρῶτον μυστήριον. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ πρωτοτύπου δίσκου γίνεται διὰ μέσου μιᾶς βελόνης ἡ ὁποία γράφει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κηροῦ, ἀλλὰ, κας, ὁ κυματισμὸς τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς μὲ τοὺς ἤχους ποὺ θ' ἀναπαραχθοῦν.

Κατὰ τὸ παρελθόν, ἡ κυρία αὐτὴ ἐργασία, ἐγένετο μ' ἕνα μηχανικὸν μέσον, ὁ ἐμπειρισμὸς ὁμοῦ τοῦ ὁποίου προεκάλει πολλὰς ἀτελείας. Μὲ τὴν ἐγκαθίδρυσιν, ἀπὸ τοῦ 1923, τοῦ νέου συστήματος τῆς χαράξεως, αἱ ἀτέλειαι αὐταὶ ἀπεσοβήθησαν. Οἱ ἤχοι, οἱ παραγόμενοι ἀπὸ τὸν ἐκτελεστήν, μετατρέπονται εἰς ἠλεκτρικοὺς παλμούς καὶ αὐλακὰς ἐπὶ τοῦ κηροῦ. Ἡ διακριτικὴ παρουσία τοῦ μικροφῶνου εἶναι τὸ πᾶν, καὶ εἶναι καὶ δυνατόν ν' ἀποτυπωθῇ μία ἐκτέλεσις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐκτελούντος. Τὸ μικρόφωνον εἶναι ὅπως ἕνας μικρὸς δέκτης τηλεφῶνου, εἰς τὸν ὁποῖον μία μεμβράνη δέχεται τὰ ἡχητικὰ κύματα, τὰ προκαλούμενα ἀπὸ τὰς λέξεις. Οἱ παλμοὶ τῆς μεμβράνης αὐτῆς, τροποιοῦν τὴν ἀντίδρασιν, ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον διέρχεται διὰ μέσου τοῦ μικροφῶνου καὶ μεταδίδεται ἐπιρεασμένον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἰς ἕνα ἀμπλifikatέρ. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου μετατρέπεται ὁ ἤχος, ἡ φωνή, ἡ ὁμιλία, εἰς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ μικρόφωνα, μετατρέπεται εἰς ρεῦμα ἰσχυρώτατον, ἱκανὸν νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὴν βελόνην, ἡ ὁποία θὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ κηροῦ.

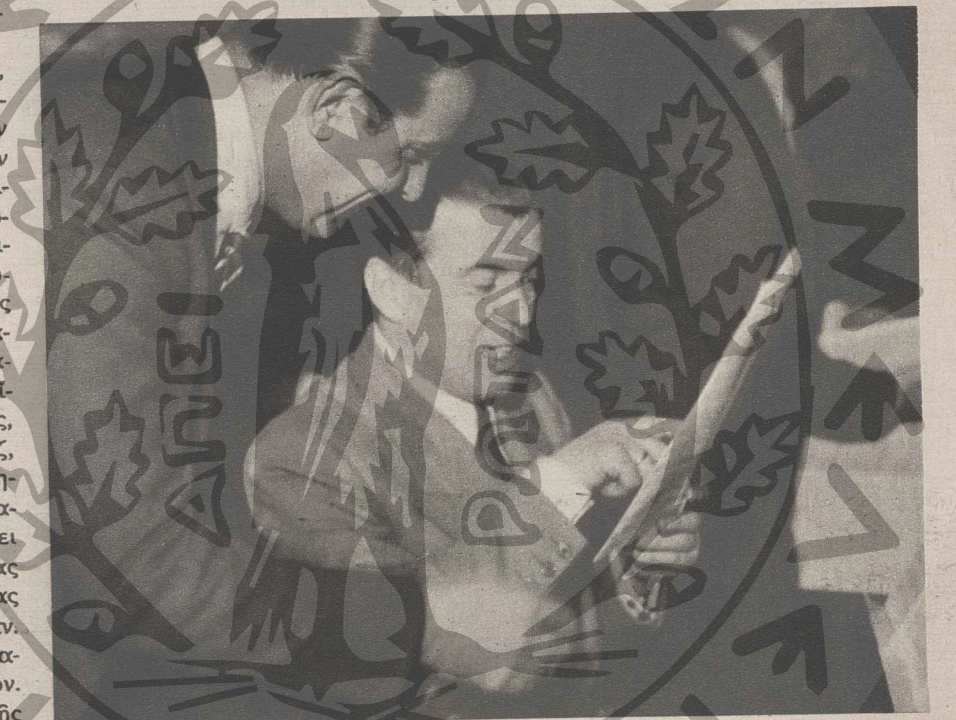
Ἡλεκτρικαὶ δονήσεις, ἐργαλεῖα, ἀκριβείας, ἡ ὁμιλία γίνεται δύσκολος. Ὁ διευθυντὴς ὁμιλεῖ περὶ δίσκων θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν, πλαστικῶν ὕλιν, σκόνων, μητρῶν. Μία κεντρικὴ ἠλεκτρισμοῦ εἶναι ὀλιγώτερον πολὺπλοκος. Βλέπομεν λαβίδας καὶ διακόπτας, βλέπομεν μεγάφωνα μὲ κυρίους σκυπτοὺς ποὺ τραγουδοῦν. Εἰς μίαν αἰθουσαν ἀπὸ φελλόν, ὁ τραγουδιστὴς μὲ τὸν μαέστρον, δοκιμάζει ἕνα νέον τραγῶδι. Αὐταὶ αἱ αἰθουσαι εἶναι γεμάται ἀπὸ ἐκπλήξεις, ὑπάρχουν ὁλόκληραι ὀρχήστραι τζάζ, σολιστ κιθάρας. Κατὰ τὰς φωνοληψίας δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ν' ἀναπνεύουν. Ἄν εἰσθε κρυωμένος πρέπει νὰ μὴ πλησιάζετε εἰς τὰς αἰθούσας ἀπὸ φελλόν: τὰ πιθανὰ βηξήματά σας θὰ ἐκτυπωθοῦν μὲ μεγάλην ἀκριβείαν.

Σήμερον ἡ φωνὴ μας θὰ μείνῃ χαράγμένη, χωρὶς ἀκριβὲς ἀντίτυπον. Μία φωνὴ ἀπὸ τὰς τόσας φωνὰς τῆς δημιουργίας. Αὐριον ἡ μεθαύριον ἴσως θὰ λάβητε κάποιον δίσκον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς ἐξηγεῖται ἡ πραγματικὴ του ζωὴ, πολὺ καλλίτερα ἀπ' ὅ,τι ἐκάμαμεν ἡμεῖς, οἱ ἄδασεῖς.

R. C.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μουσικοὶ οἱ ὁποῖοι οὔτε καν δοκιμάζουν τὸ τεμάχιον πρὶν νὰ χαραχθῇ, ἀλλὰ διαβάζουν καὶ ξαναδιαβάζουν τὴν «παρτιτούραν» ἕως ὅτου τὴν μάθουν σχεδὸν ἀπὸ μνήμης. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τεμαχίου δὲν σφάλουν ποτέ.

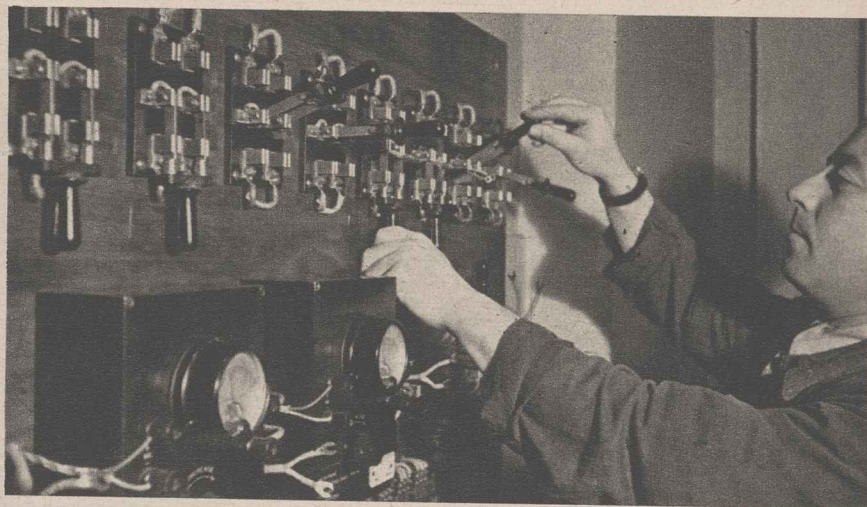
Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΡΑΜΠΑΛΙΑΤΗ, λέγει ὅτι τὸ νὰ τραγουδῇ τις εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ μὴδὲν, ἡ δυσκολία εἶναι νὰ δοκιμάσῃ τις. Ὁ μαέστρος Ἀντζελίνη εἶναι ὁ πιὸ ἀγαπητὸς σύντροφος ἐργασίας, ὁ πιὸ ἐγκάρδιος καὶ εὐχάριστος ἄνθρωπος, ἀλλ' δὲν ἀποκλείει ἀπὸ τὰς δοκιμὰς, οὔτε τοὺς ἀστέρας. Καὶ ὁ Ραμπαλιάτη πειθίγιος, ἀπεφάσισε νὰ μειδιάσῃ ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν 21ην δοκιμὴν. Εἶναι ὅμως βέβαιος ὅτι τὸ τραγούδι του θὰ εἶναι τέλειον.

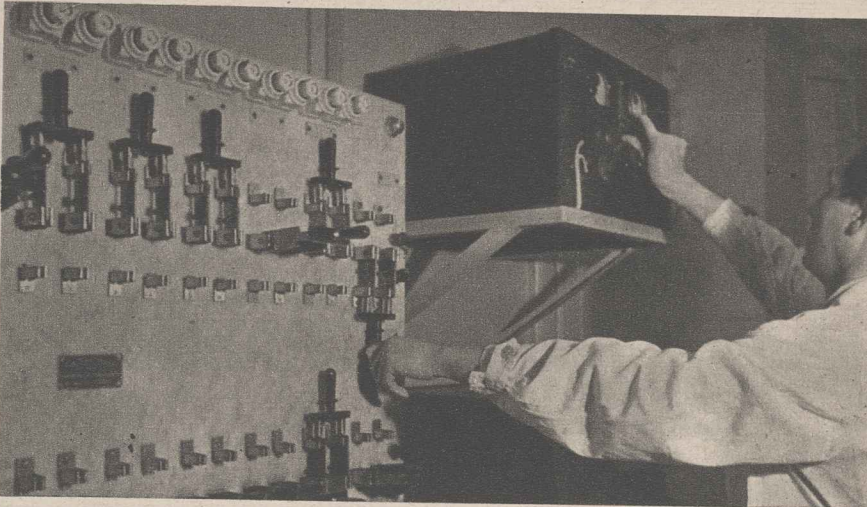
ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΗ οιαδήποτε ανισορροπία, εις την έντασιν του ρεύματος, πού τροφοδοτεί τὰς μηχανάς χαραξεως, χρησιμοποιούνται μακράι σειραι στοιχείων, τών οποίων ή έντασις ελέγχεται συνεχώς, κατά τόν αὐτόν τρόπον πού ελέγχεται ή πυκρότης του ὕγρου τών συσσωρευτῶν.

ΟΙ ΕΚ ΚΗΡΟΥ ΔΙΣΚΟΙ, φυλάσσονται ἐντὸς θερμοστάτου, με θερμοκρασίαν διαρκῶς κάτω του σημείου τῆς τήξεως, ἄνω ὅμως τῆς θερμοκρασίας του περιβάλλοντος, διὰ νά διατηροῦν πάντοτε τὸν ἀκριβή βαθμὸν τῆς πλαστικότητος, πού εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν καλὴν καὶ τελείαν χάραξιν.

ΠΡΙΝ Ἡ ΑΠΟΤΥΠΩΘΗ μία σύνθεσις, ἐκτελεσθεῖσα, ἀπὸ «κόρο» ή ἀπὸ ὀρχήστραν, πρέπει νά τακτοποιηθοῦν τὰ μικρόφωνα τὰ ὁποῖα, ὅταν ρυθμισθοῦν, θά δώσουν εἰς τὸν τεχνικὸν τοῦ ἤχου, τὴν δυνατότητα νά ἐλέγξῃ, τὴν έντασιν τῶν διαφόρων ἡχητικῶν σταδίων. Ἔτσι ἀποφεύγονται ἐπαναλήψεις.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΕΣ τὴν χάραξιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ή μάλλον πέραν ἀπὸ τὸ κρύσταλλον, πού χωρίζει τὸν θάλαμον φωνοληψίας ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, φαίνεται ὅτι, ἐργαλεία, μουσικοὶ καὶ διευθυνταί, εἶναι μέλη ἀναπόσπαστα ἐνὸς τεραστίου μηχανήματος, διευθυνομένου ἀπὸ ηλεκτρικοὺς διακόπτας.

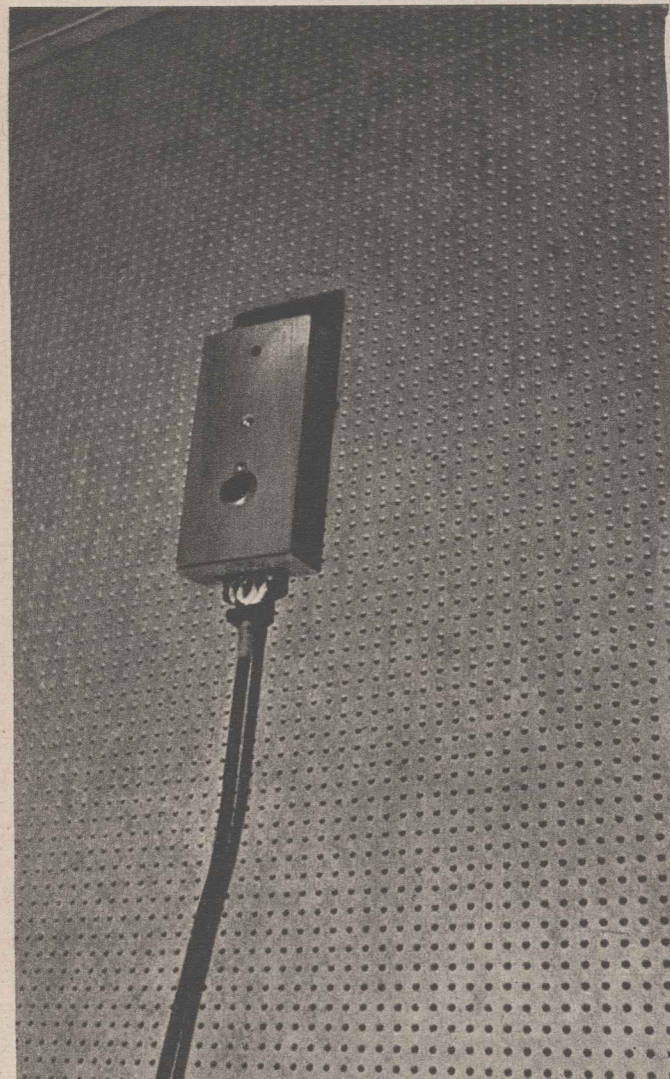
ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟΝ νά χαραχθῇ εἰς δίσκος, εἶναι ἀκόμη δυσκολώτερον νά γίνη ὁ ἔλεγχος: εἰς εἰδικὸς παρακολουθεῖ με προσοχὴν τὸ σπειροειδές, διὰ νά δυνηθῇ νά σταματήσῃ τὴν χάραξιν, εἰς περίπτωσιν πού θά παρουσιασθῇ κάποια τεχνικὴ ἀτέλεια, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τεμαχίου.

ΟΤΑΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΘΗ ὅτι ή ἐκ κηροῦ μήτρα εἶναι τελεία, τὴν ἐμβαπτίζουν εἰς γαλβανοπλαστικὸν λουτρόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου, ἐξαγεται μετὰ εικοσιτέσσαρας ὥρας, ή νέα μήτρα ἐκ χαλκοῦ, ή ὁποία θά χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν χιλιάδων ἀντιτύπων, διὰ νά μοιρασθοῦν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

«ΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ» δὲν εἶναι δῖόλου εὐθυμοὶ καὶ οὔτε μελαγχολικοί: παίζουν τὴν «Σειρὴνα τῆς λιμνοῦλας» καὶ τὴν «Ἡρωϊκὴν συμφωνίαν» τοῦ Μπετόβεν με τὸ ἴδιον σοβαρὸν καὶ ἀκίνητον πρόσωπον. Εἶναι ὅμως ἄλλοι καὶ οἱ δίσκοι τῶν ἔχουν πάντοτε καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἀπόδοσιν.

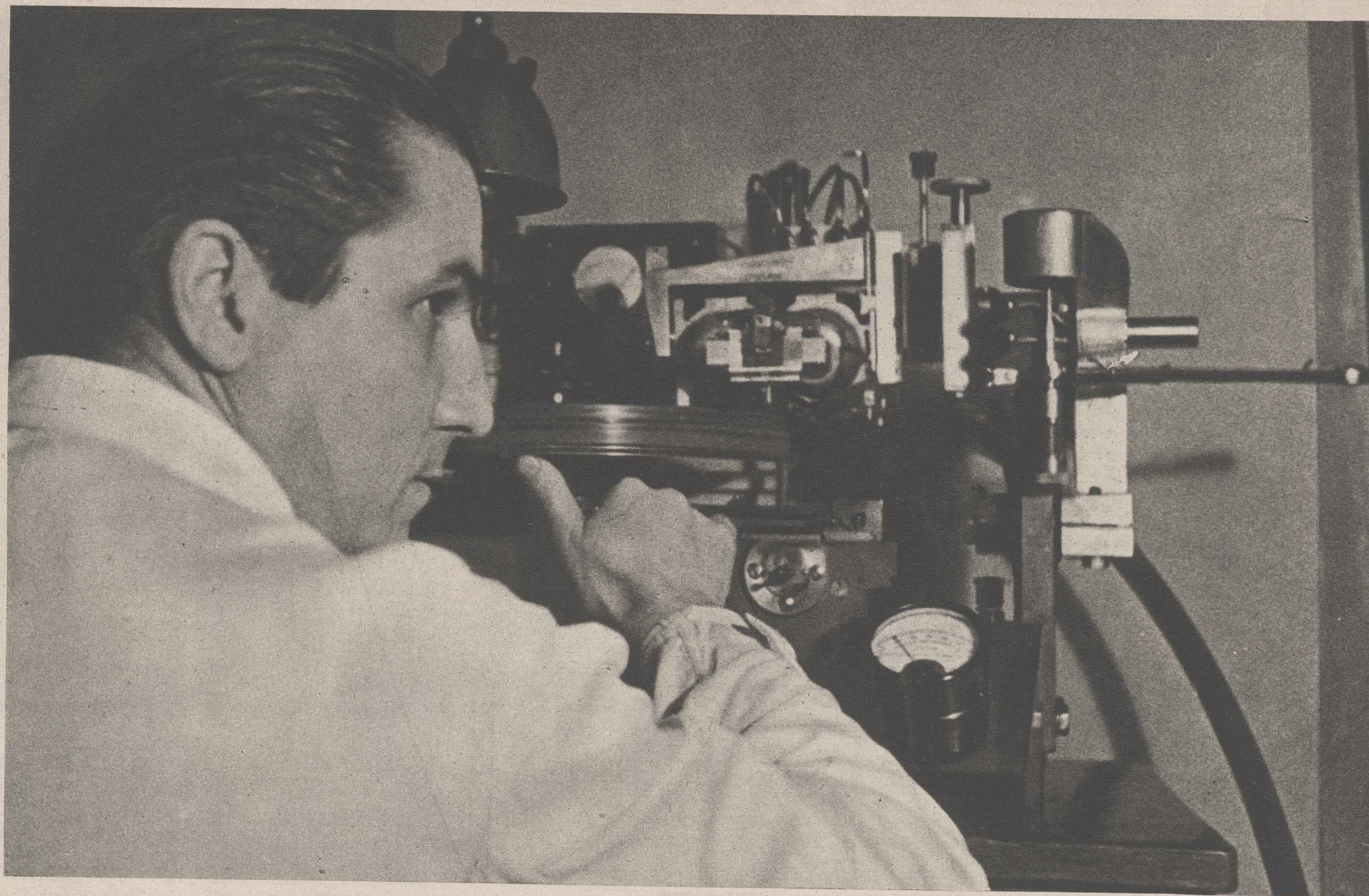
ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ, ὅπου λαμβάνουν χώραν αἱ χαραξεις τῶν δίσκων, εἶναι καλυμμένοι ἀπὸ φελόν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὁ ἤχος ἀποδίδεται μαλακὸς καὶ φυσικὸς καὶ ἀποφεύγονται αἱ ὀξεῖαι ἀντιρήσεις.

ΤΑ ΣΑΞΟΦΩΝΑ εἶναι αἱ ἀρχαὶ τῆς τζάζ, οἱ κύριοι τῆς μουσικῆς με συγκοπῆν, τ' ἀπαραίτητα στοιχεῖα, ἐπίσης καὶ διὰ τὰ τραγούδια τῶν πόλεων. Φαίνεται ὅτι διὰ νά μπορῇ νά παίξῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ ὄργανα, πρέπει νά εἶναι ὄχι μόνον μουσικὸς ἀλλὰ καὶ πολὺ καλὸς ταχυδακτυλουργός.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΝ τῶν μουσικῶν, ὁ Πίππο Μπαρίτσα, εἶναι πολὺ ἀξίος, διότι εἰς μίαν πολυσύνθετον ὀρχήστραν ὀργάνων, κατορθώνει νά διακρίνῃ ἂν τὸ κλαρινέτον ἀνέβηκε κατὰ μίαν νόταν. Ἡ ἀληθινὴ ὅμως ἀξία, μήπως δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἱκανότητα ν' ἀντέχῃ μετὰ δύο τρομπονίων; Αὐτὸ μπορεῖ νά μᾶς τὸ βεβαιώσῃ μόνον κάποιος πού τὸ ἐδοκίμασε.

Ο ΤΕΧΝΙΚΟΣ θέτει εις κίνησιν τὸ πολύπλοκον μηχανήμα: ἀρχίζει ἡ φωνοληψία. Ἐπὶ τοῦ ἐκ κηροῦ δίσκου, ἐκτελοῦνται 50 γύροι κατὰ λεπτόν, ἡ βελόνη χαράσσει ἓνα αὐλάκα, ἀποτυποῦσα ἀκόμη καὶ τὰς παραμικροτέρας δονήσεις, τὰς ἐξερχομένας ἀπὸ τὰ ὄργανα τὰ συγκεντρωμένα εἰς τὴν αἴθουσαν.

Η ΧΑΡΑΞΙΣ δὲν ἐπέτυχε: ὁ Ραμπαλιᾶτῃς ὀλιγώτερον εὐθυμος, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ πιανίστας ἔχασε τὸν χρόνον, ὁ πιανίστας ἀντιθέτως λέγει ὅτι τὸ σφάλμα εἶναι τοῦ Ραμπαλιᾶτῃς, ποὺ ἤθελαν νὰ κάμῃ μίαν μακροῦν κορῶνα. Ὁ τεχνικός διευθυντής, λέγει ὅτι τὸ σφάλμα εἶναι καὶ τῶν δύο.

Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΑΤΖΕΛΙΝΗ, ἀκούει μὲ προσοχὴν τὴν μετάδοσιν ἐνὸς δίσκου, μόλις ἐχαράχθη, καὶ αὐτὸ εἶναι πάντοτε μίαν ἀσχημὴ στιγμὴ, ἄρκει μίαν κακὴ δόνησις τῆς χορδῆς ἐνὸς βιολιοῦ, διὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ ἐκνευριστικὴ ἐργασία ποὺ διαρκεῖ τόσας καὶ τόσας ὥρας κοπιαστικῶν δοκιμῶν.

Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπροόπτων

Πρὸ ἡμερῶν κάποιος ἀπὸ τοὺς περισσότερον γνωστὸς σκηνοθέτας μας, μοῦ ἔλεγεν: «Μὲ κατηγοροῦν ὅτι εἰμαι πεισματάρης, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως κατόρθωσα νὰ πραγματοποιήσω τ' ἀποτελέσματα ἐκεῖνα, ποὺ ὅλοι μοῦ ἀναγνωρίζουν, αὐτὸ δὲ ἐπειδὴ δὲν παρεξέκλινα ποτέ ἀπὸ τὰς ἰδέας ἐκεῖνας ποὺ μὲ ὤθησαν νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὸν κινηματογράφον. Αἱ ἰδέαι αὐταί, ἀσύγχρονοι τὴν στιγμὴν ποὺ τὰς ἐξεδήλωνα, ἀπεδείχθησαν, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ζῶντικαί. Δύναμαι ἐπομένως νὰ εἴπω ὅτι ἐπιμένων δὲν ἔσφαλλα. Μόνον μίαν φοράν ἔσφαλλα, ὅταν ἀντεστάθην εἰς τὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφον. Τὰ πράγματα μοῦ ἔδωσαν ἄδικον».

— Γιὰ πές μου — ἠρώτησα — εἰσαι βέβαιος ὅτι ὁ ὁμιλῶν ἀποτελεῖ μίαν κατὰκτησιν τοῦ κινηματογράφου;

— Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, κ' ἔπειτα μοῦ ἀπήντησεν μὲ εὐκρίνειαν.

— Ὅχι, δὲν εἰμαι πεπεισμένος.

— Καὶ τότε;

— Τὸν παρεδέχην.

Δὲν ξεῖρω ἂν ὁ σκηνοθέτης αὐτὸς παρευρέθη ποτέ εἰς τὰς προβολὰς τῶν παλαιῶν βωβῶν ταινιῶν, ποὺ κάθε τὸσον γίνονται διὰ τὴν μύμφωσιν τῶν κινηματογραφιστῶν. Τὸ κοι-

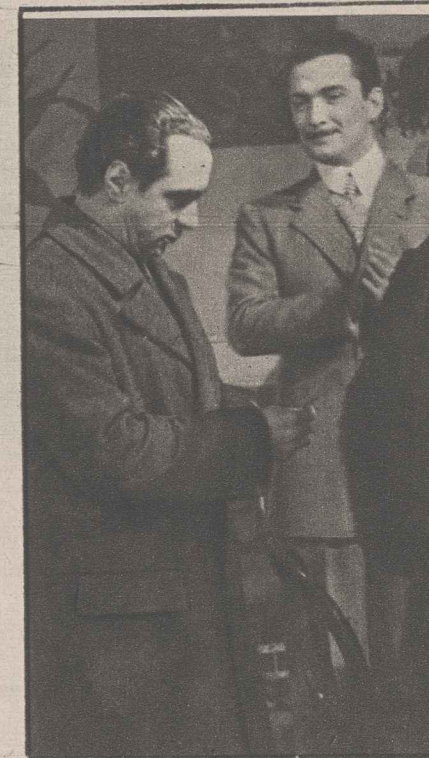
νὸν γενικῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικευθέντας, δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐξυπνοί. Καὶ ὅμως, ἂν ἐπὶ τῇ θῆα τῶν λιγομένων στάσεων, τῶν τελείων ἐγκαταλείψεων, ψιμυθισμῶν κατὰ προσέγγισιν, μὲ μεγάλα μαυράδια κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, κάποιος ἀρχίζει νὰ καγχάζῃ, ἀμέσως τὸν ἀκολουθεῖ ὅλη ἡ αἴθουσα. Παρ' ὅλην τὴν «ἐιδικότητα», δὲν ξεύρουν νὰ βλέπουν μὲ τὸ μάτι τῆς ἱστορίας καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ συγχέουν τὴν κριτικὴν ἀπὸ ὀρισμένας στάσεις, ἐπιρροασθείσας κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν Ντ' Ἀννουάνσιο, μὲ τὴν κριτικὴν, ὡς ἐκφραστικὸν μέσον.

Μία ἄλλη συνήθης σύγχυσις, εἶναι ἐκεῖνη ποὺ περιλαμβάνει ὅλον τὸν βωβῶν κινηματογράφον, εἰς τὸν παλαιὸν ἰταλικὸν κινηματογράφον τῆς χωριστικῆς περιόδου, λησμονοῦντες τοὺς ἄλλους συναγωνιστὰς τοῦ κινηματογράφου, καὶ τί ἦτο ὁ μεταπολεμικὸς κινηματογράφος εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Σφάλμα καὶ αὐτὸ καὶ σύγχυσις. Σφάλμα ἐπίσης καὶ τὸ νὰ πιστεύεται ὅτι ἡ οὐσία τοῦ βωβῶν κινηματογράφου, εὐρίσκεται ὅλη εἰς τὰς στάσεις ἐκεῖνας, εἴτε εἰς τὰ ἡδυπαθῆ βλέμματα, εἴτε εἰς τὰ ἀσπαρῶντα ἀπὸ ἔρωτα ὀγκώδη στήθη.

Ὁ δυνάμενος ν' ἀποξενωθῇ, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ βάθος, καὶ ὁ ἐκτιμῶν τὴν ἀφέλειαν δι' ὅτι ἀξίζει, ὡς χαρακτηριστικὴν τῆς γεννωμένης τέχνης, εὐρίσκει μίαν εὐσυνείδητον χρησιμοποίησιν τῆς εἰκόνος, σύμφωνα μ' ἓνα πρωτότυπον ρυθμόν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς κινήσεις τῶν ἡθοποιῶν, ρυθμὸν τὸν ὁποῖον ὁ ὁμιλῶν, μὲ τὰς ἄλλας ἀπαιτήσεις τοῦ, τὸν ἔκαμε νὰ χάθῃ, διευθύνων τοὺς ἀνθρώπους — ἐννοῶ ἐκεῖνους ποὺ δὲν ἐπιδίδονται εἰς τὸν κινηματογράφον ἀπὸ καθαράν κερδοσκοπίαν — εἰς τὴν ἀναζήτησιν ἐνὸς νέου ρυθμοῦ.

Ἄλλο σφάλμα εἶναι τὸ νὰ πιστεύεται πολὺ ὀλίγον εἰς τὴν σοβαρότητα τῆς βιομηχανίας, ποὺ παρήγαγεν ὀρισμένας παλαιὰς ταινίας, δταν αὐταὶ προκαλοῦν ἱλαρότητα. Ὁλοι ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κινηματογραφὴν ἐργασίαν τῆς χθές, εἶναι σύμφωνοι εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν. Τελευταῖος μοῦ τὸ εἶπεν, ἦτο ὁ ὀπερατέρ Κάρλος Μοντουόρη, μὲ κάποιαν θλίψιν εἰς τὴν φωνήν, κατὰ μίαν διακοπὴν τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας «Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπροόπτων» ποὺ εἶναι περιβάλλοντος τοῦ 1911 καὶ ποὺ τὸν ἐπανεφέρε εἰς τοὺς χρόνους τῆς πρώτης του ἐπαφῆς μὲ τὸν κινηματογράφον.

D. M.

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ τῆς ταινίας «Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπροόπτων» εἶναι ὁ ἱάκοπος Κομίν, βαδὶς γνώστης τοῦ παλαιοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, περὶ τοῦ ὁποῖου καὶ διδάσκει εἰς τὸ Κινηματογραφικὸν Πειραματικὸν Κέντρον.

«ΠΑΘΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ» ὀνομάζεται ἡ ταινία ποὺ εἰς τὸ «Ἐργοστάσιον τῶν ἀπροόπτων» σατυρίζει τὸν σκηνοθέτην, ποὺ τὸν ὑποδέχεται ὁ Ριχάρντιν.

ΤΟΝ ΡΟΛΟΝ τοῦ συγγραφέως, τὸν ὑποδέχεται ὁ Τσελάνο, ποὺ διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν φιλογραφίαν τοῦ ἱκανοῦ, δὲν ἐλησάνθη τὴν κλασικὴν γραβάταν.

Ο ΜΟΝΤΟΥΟΡΗ, ποὺ ὑπῆρξε διάσημος ὀπερατέζ, κινεῖ τὸ κεφάλι του, βλέπων τὸν ψευτικὸν αὐτὸν φωτογράφον, ποὺ εἶναι ἡ παρωδία τοῦ ἑαυτοῦ του.

ΣΥΧΝΑ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ εἰς τὸν κινηματογράφον, παίρνουν στὰ σοβαρὰ τὸν ρόλον των. Εἰσέδωσαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σουλτάνου, ἐσκοτώσαν τοὺς γιαντιόδρους καὶ ἐξολόθρευσαν τοὺς ἀδικούς. Ὁ φακὸς ἀναζητεῖ, εἰς μάτην, ἀνάμεσα εἰς τοὺς νεκροὺς, αἷμα, διότι ἐσκοτώθησαν ὅλοι χωρὶς νὰ χύσουν, οὔτε μίαν σταγόνα.

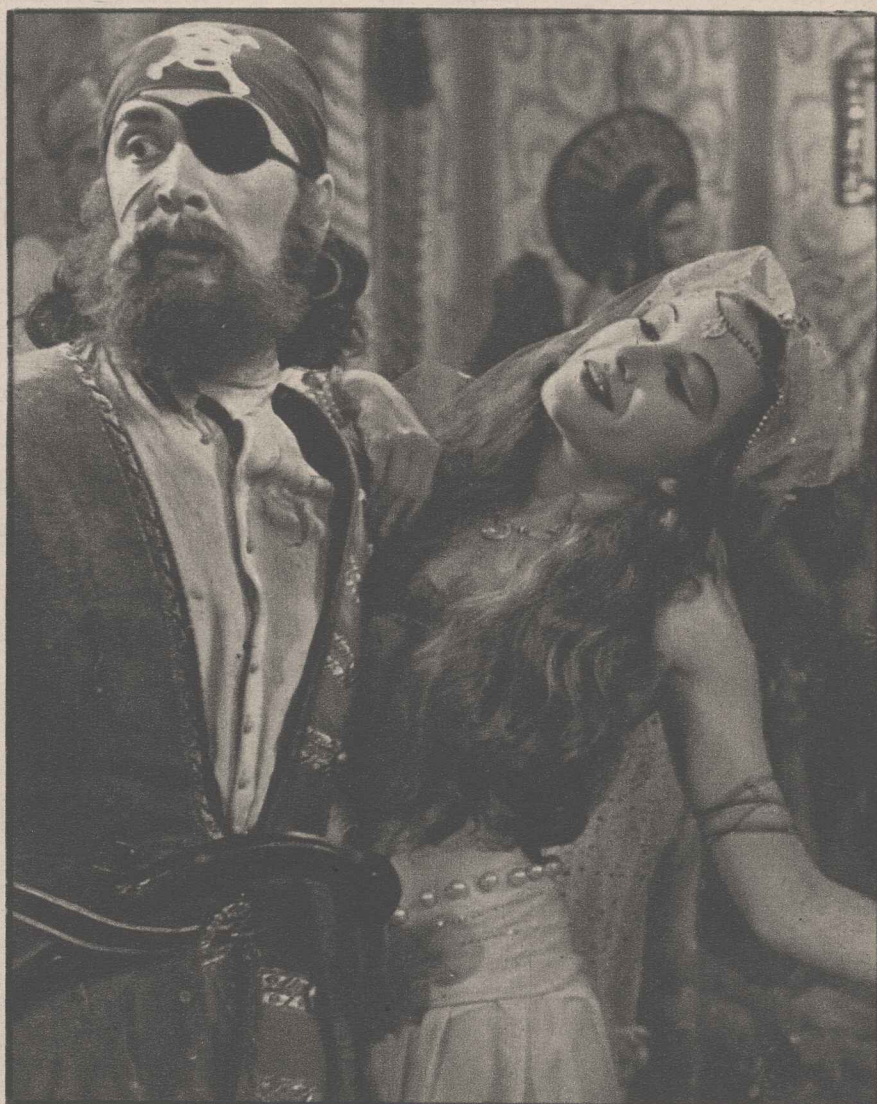
ΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ μὲ ὅλους ἀνηγέρθη εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ Στούντιο τῆς Cinecittà. Οἱ προβολεῖς εἶναι ἀναχοριστικοί, ἀλλὰ δημιουργοῦν τὸ φναικὸν φῶς.

ΤΥΠΟΙ ΠΕΙΡΑΤΩΝ, που λαμβάνουν μέρος εις την επίθεση εναντίον του ανακτόρου του Σουλτάνου. Ο μονόφθαλμος πειρατής δεν είναι άλλος από τον Μαν-ρίκιον Ντ' Άνκορα, που η ιστορία του ήτο ότι, κόμης, νέος, πλούσιος, που έστενοχωρείτο πολύ, έτυχε μίαν ημέραν να πάγη εις ένα στούντιο όπου εγύριζαν το «Πάθος του Σουλτάνου». Έκεί τον εξέλαβαν ως ένα από τα βωβιά πρόσωπα και τον έντυσαν. Τότε αυτός εξήγησε από τους παραγωγούς να δημιουργήσουν και δι' αυτόν μίαν σειράν έντυπωσιακών έπισκευών, που θα τον έδιδασκέδαζαν. Και οι κινηματογραφιστάι, ως δημιουργοί άπροόπτων, του έπρομήθευσαν σωρόν έπισκευών.

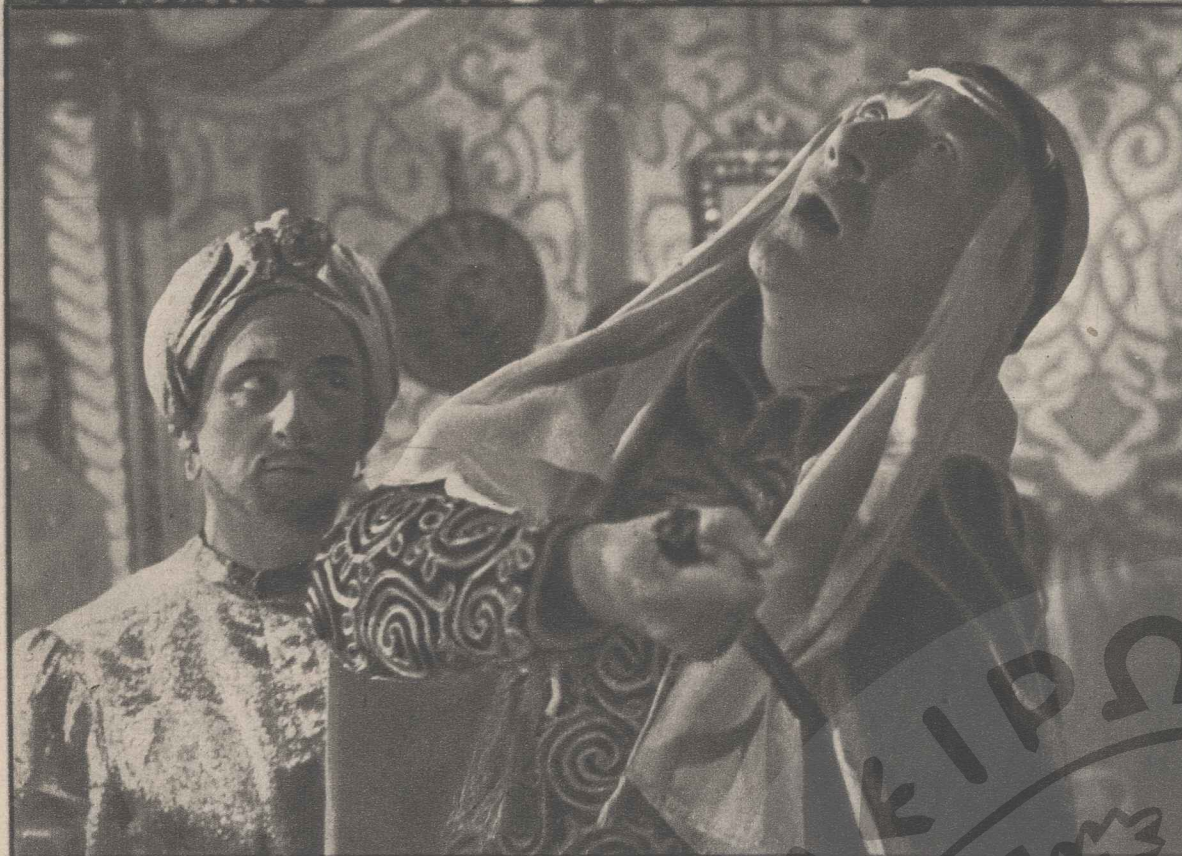
Η ΜΠΕΡΙΓΚΜΑΝ «ή μοιραιολάτρη» της ταινίας, κοντά εις ένα παλαιόν μηχανήμα «Πατέ» που χρησιμοποιεί - ή μάλλον προσποιείται ότι χρησιμοποιεί - διά να γυρίση τας σκηνάς του «Πάθους του Σουλτάνου» μελετά νοερώς τόν ρόλον της.

Ο ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΝΤ'ΑΝΚΟΡΑ εις τόν ρόλον του πειρατού, έλαβε την έντολην ν' απαγάγη, την εύνομένην, του Σουλτάνου δηλαδή την Μπέργκμαν. Έβαλε όμως τόσον ζήλον, ώστε έδέχθη ένα ράπισμα από την ήθοποιόν.

Η ΟΛΛΑΔΙΣΚΗ αϊτή, ήσθάνθη την άμύσφαιραν του παλαιού κινηματογράφου, που την τρυγούρει. Χωρίς να τό καταλάβη, λαμβάνει παιδικάς στάσεις.

Ο ΝΕΡΙΟ ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΗ, είναι ο διάσημος ήθοποιός με πολλές ιδιαιτερείας, που εκπροσωπεί τόν άτυχον Σουλτάνον, του οποίου εκλάτρη ή εδουμένην. Όταν άνεκαλύφθη ή απαγωγή, ο σουλτάνος μη δυνάμενος ν' άνθέξη εις την λύπην, σκοτώνεται, όπως έγινετο εις τόν κινηματογράφον, πρό τριάντα έτών.

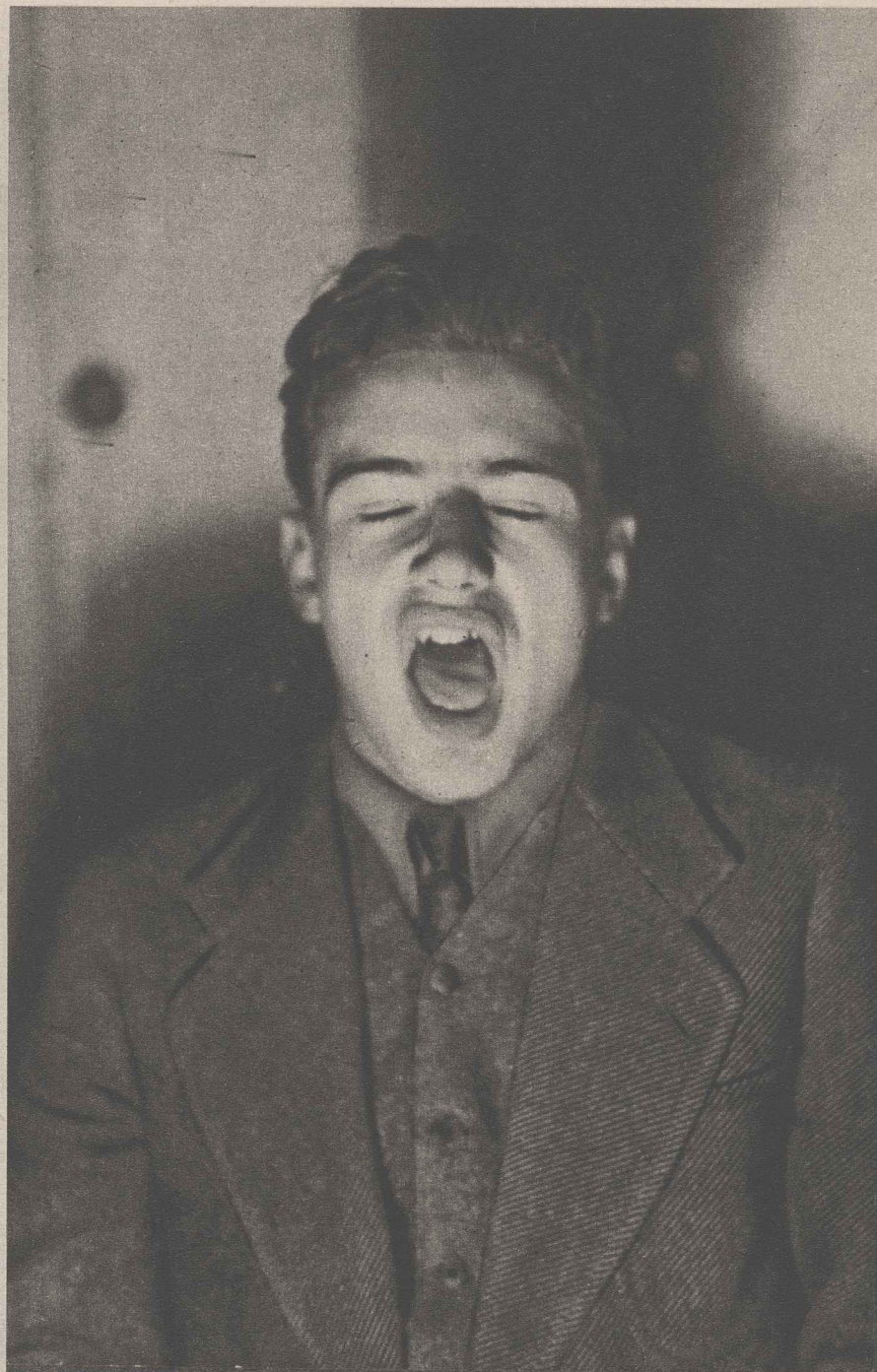
Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ σκοτώνεται. Τριάντα έτών αι δαλίσκαι, δεικνύουν φοίτην και τρέμον. Εις τά μάτια των, όμως διακρίνεται επιθυμία να γελάσουν.

Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ του μονοφθαλμου πειρατού άπεκαλύφθη: δεν είναι άλλος από τόν κόμην Σαβίνη, που σπεύδει να ζητήση συγγνώμην από την ήθοποιόν διά τό έπεισόδιον του ραπισματος, παρ' όλον ότι ή ερω-νεία του ήθοποιού τόν θέτει εις άμηχανίαν. Πώς να μη συγχωρηθή όμως ένας τόσον άξιαγάπητος κύριος;

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ με τρόπον, ενεργητικόν, εκπρά-ζει εις τόν ήθοποιόν την δυσαρρέσκειαν του. Έκείνος όμως τόν άκούει με ύφος που σημαίνει «μ' έσκότισες».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΣΑΣ

Κάποιος κύριος ήρχισε με τὸ κρουολόγημα καὶ ἐτελείωσε με τὴν ἱμφλουέντσαν. Μία κυρία ήρχισε με τὸ κρουολόγημα καὶ δὲν συνέχισε με τὴν ἱμφλουέντσαν. Διὰτὶ μία τέτοια ἀδικία; Σὰς τὸ λέγω ἀμέσως:

Πρὸ ἄρκετῶν ἐτῶν, πρὶν ἐκραγῇ ὁ μεγάλος πόλεμος, ἕνας καθηγητὴς τῆς Λειψίας, ὀνομαζόμενος Ktuse, εἶδε ἕνα πρῶτὸ νὰ καταφθάνῃ, εἰς τὸ ἱσπιτοῦτον τῆς ὑγιεινῆς πού διηύθυνε, τὸν βοηθὸν του μ' ἕνα κλασικὸν καὶ θορυβῶδες κρουολόγημα. Τοῦ ήρθε μία ἰδέα νὰ λάβῃ, ὀλίγην ἔκκρισιν ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ κρουολογημένου βοηθοῦ του, νὰ τὴν ἀνασκευάσῃ, ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένων ἐπιστημονικῶν κανόνων, νὰ στήξῃ μερικὰς σταγόνας, ὅχι εἰς τὴν μύτην τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ εἰς τὰς μύτας ὁλοῦ τοῦ προσωπικοῦ του. Τὸ ἔκαμε, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, μία συμφωνία ἀπὸ πταιρνήματα, ἀντιλαοῦσε εἰς ὅλον τὸ ἱσπιτοῦτον. Ἡ δοκιμὴ εἶχεν ἐπιτύχει, ἐπὶ τῶν 32 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, τῶν ἐμβολιασθέντων. Ὁ καθηγητὴς δὲν ἱκανοποιήθη ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, καὶ ἐπερίμενεν νὰ ἐνακρουολογήσῃ ὁ βοηθὸς του (πού ήτο εἰδικὸς εἰς τὰ κρουολογῆ) διὰ νὰ τροποποιήσῃ ἐλαφρῶς τὰς ἀνασκευὰς του. Τὸ νέον πείραμα εἶχε μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν. Ὁ δεικτὴς τοῦ ποσοστοῦ ἀνῆλθε. Τὸ 42% τῶν πειραματισθέντων, παρουσί-σῃζεν, ἐντὸς ὀλίγου, συμπτώματα στηθικοῦ ἢ ἑγκεφαλικοῦ κρουολογήματος.

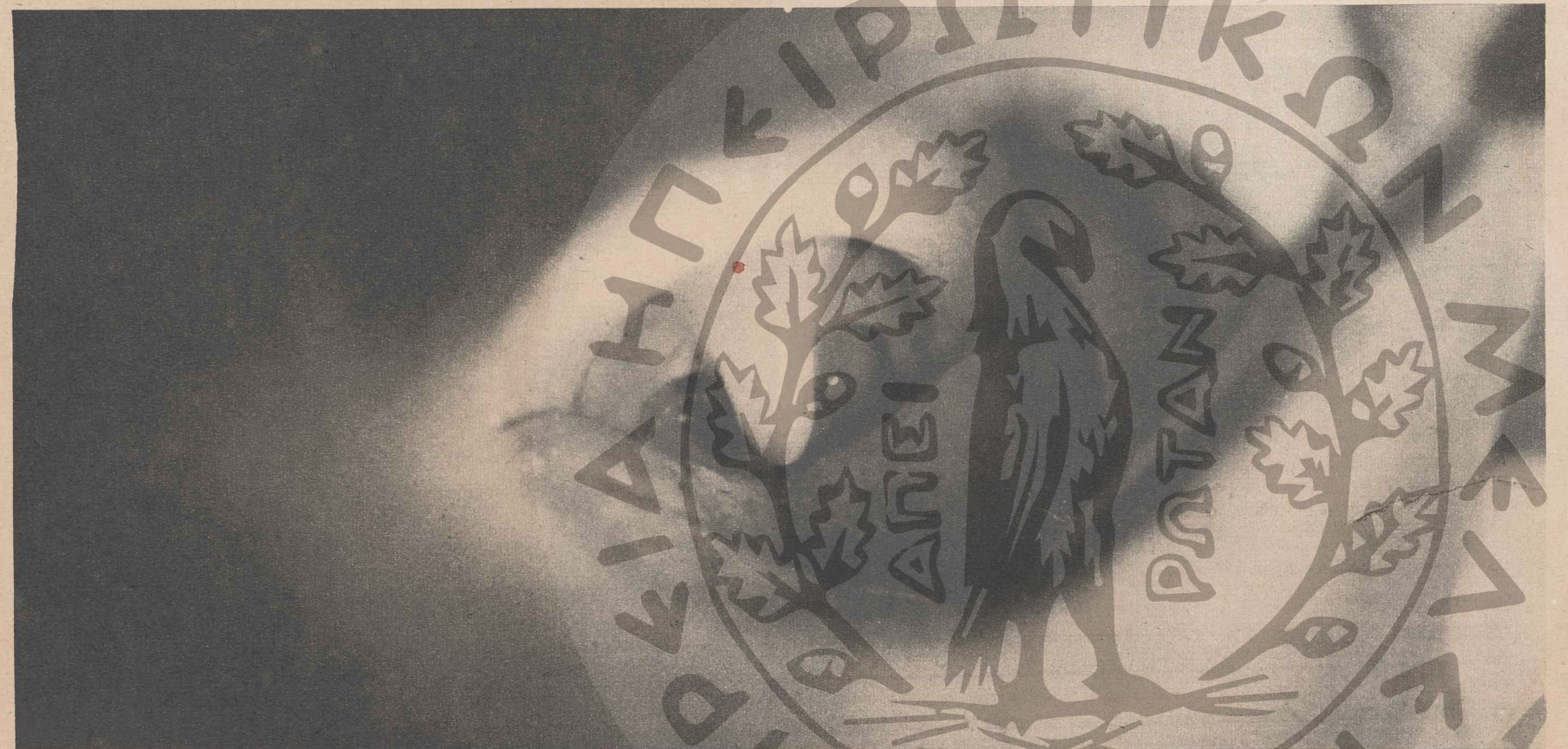
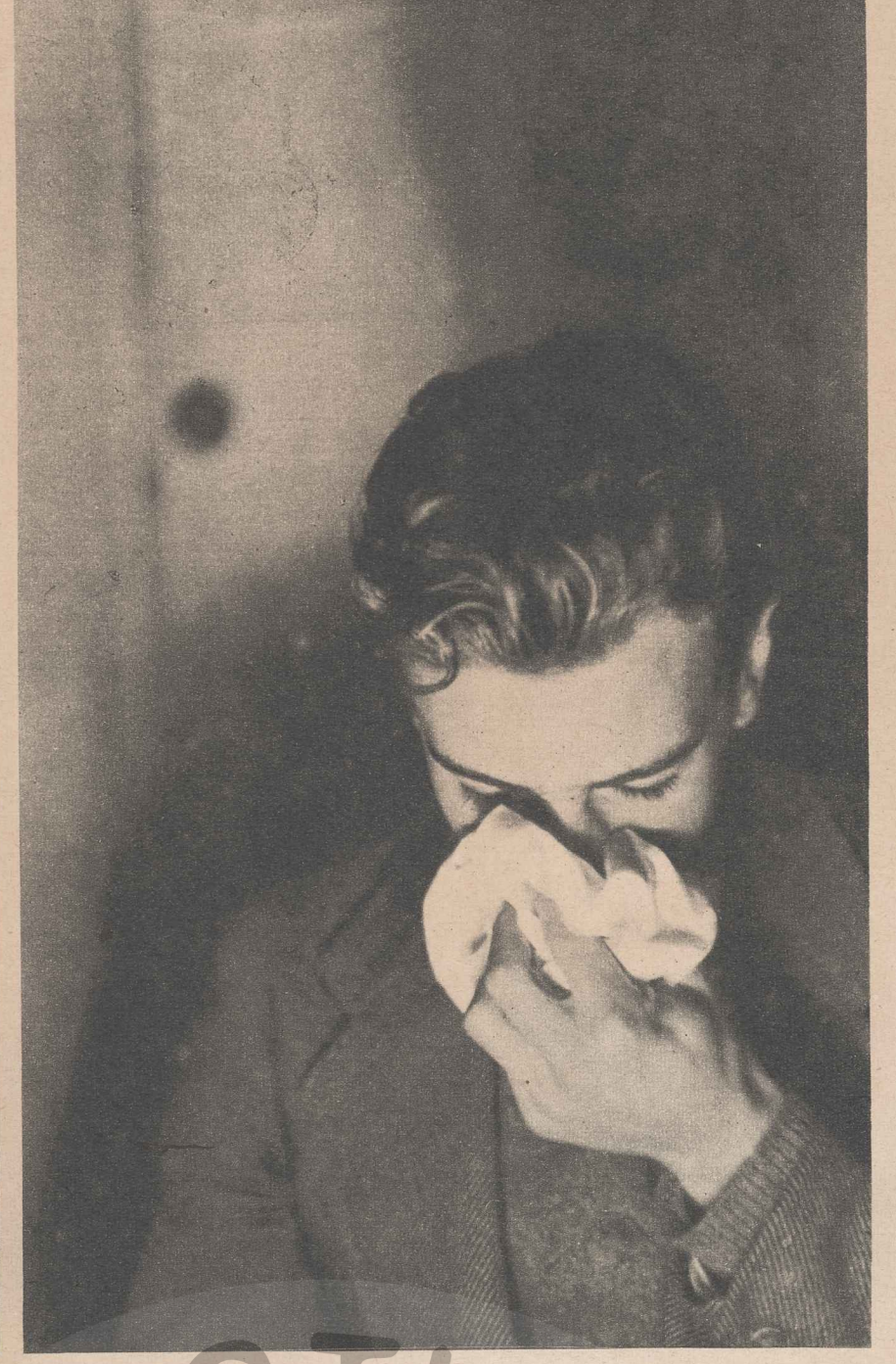
Συμπέρασμα: τὸ κρουολόγημα ὀφείλεται εἰς ἕνα παράγοντα, πού ἀνήκει εἰς τὸν ὅμιλον τῶν ἀοράτων γόνων, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς μικρότητός των καὶ εἰς τὰ πλέον ἱσχυρὰ μικροσκοπία, εἰς ἕνα ἰόν. Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐπανελάβαν τὸ πείραμα καὶ ὅχι μόνον μετὰξὺ μύτης καὶ μύτης ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπίσης μετὰξὺ μύτης καὶ μύτης τῶν χιμπατζήδων. Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα ἐβεβαίωσαν πλήρως τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ τῆς Λειψίας.

Οἱ ἐπιστήμονες ἐκεῖνοι, πού με τὸσον ζήλον ἐπεδώθησαν εἰς τὰ κρουολογήματα, μίαν ὥραιαν πρῶταν εἶχον μίαν φωτεινὴν ἰδέαν. Ὑπῆρχον εἰς τὴν συνοικίαν των, ἀσθενούντες ἀπὸ ἱμφλουέντσαν. Διὰτὶ — διερωτήθησαν — δὲν πειραματιζόμεθα ὀλίγον καὶ μ' αὐτούς; Καὶ πράγματι αὐτὸν ἔπος αὐτῶν ἔργον, λαμβάνουν ὀλίγην ἀπ' τὴν συνειθισμένης ἔκκρισιν τῆς μύτης, κάμνουν τὰς ἐπιστημονικὰς τὸν ἀναμίξεις, καὶ στᾶζουν ὀλίγον εἰς τὰς μύτας ὀκτὰ χιμπατζήδων καὶ δύο νεαρῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως, αἱ μύται τῶν χιμπατζήδων ἔκαμαν τοὺς Ἀμερικανούς νὰ μείνουν με τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἀνὰ ἀντιθέτως ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο νεαρῶν, κατελήφθη ἀπὸ ἰσχυρώτατον κρουολόγημα. Ἡ ἐξήγησις ὑπῆρξεν εὐκολος. Οἱ πίθηκοι αὐτοὶ, εἶχον ἤδη κρουολογήσῃ προηγουμένως διὰ λογαριασμόν των καὶ ἔμειναν ἀτρωτοὶ εἰς τὰ παιχνίδια τῶν ἀνθρώπων.

Νέα πειράματα, με ἀλλαγὴν τῆς τεχνικῆς, ἐξετελέσθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ἀκόμη, εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, με ἀποτελέσματα σχεδὸν τὰ αὐτά. Ὁ ἰός, ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰς ἐκρίσεις τῆς μύτης τῶν ἀσθενούντων ἀπὸ ἱμφλουέντσαν καὶ ὁ ἐνσταλασσόμενος εἰς τὴν μύτην ὀγειοῦς ἀτόμου, δὲν παράγει τὰ κλινικὰ συμπτώματα τῆς ἱμφλουέντσας, ἀλλὰ μόνον μίαν ἀσθε-νικὴν κατάστασιν, ἀκίνδυνον καὶ βραχείας διαρκείας καὶ ἡ ὁποία δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὰς διαφόρους μορφὰς τοῦ κοινῶν κρουολογήματος. Τὰ πράγματα δὲν ἀλλάσσουν καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἐνσταλαχθεὶς ἰός, προέρχεται ἀπὸ τὰς μύτας τῶν ἀσθενούντων, ἀπὸ τὴν τυπικὴν καὶ βραχείαν μορφήν τῆς ἱμφλουέντσας. Τέλος, δὲν κάμνει οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσότερον ἀπ' ὅ,τι κατόρθωσε νὰ κάμῃ ὁ ἰός τοῦ κρουολογήματος. Ἐξήχθη ἐπομένως τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἰός τῆς ἱμφλουέντσας καὶ ὁ ἰός τοῦ κρουολογήματος ἦσαν ἕν καὶ τὸ αὐτό.

Τότε λοιπὸν διὰτὶ αὐτὸς ὁ ἰός κάμνει τὸσον δι-ἀφορα παιχνίδια; Περιμένετε μίαν στιγμὴν.

Ὑπῆρχε κάποτε ἕνας βάκιλλος, καλούμενος τοῦ Pfeiffer καὶ θεωρούμενος, κάποτε ὁ εἰδικὸς τῆς ἱμφλουέντσας. Κατόπιν δὲν τοῦ ἔδωσαν πλέον ση-μασίαν. Πάντοτε ὅμως εὐρίσκετο κάποιος πού ἀπέδιδε εἰς τὸν βάκιλλον αὐτὸν κάποια ἰδιότητα,

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ φράκτης, οὔτε ὀρχιδέα: εἶναι μόνον τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ στόματος ἑνὸς οἰοῦντοτε θνητοῦ, βλενωδὲς κοιλότης ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι σχεδὸν ὅπως τὸ στενὸν τοῦ Μαγελλάνου ἢ μία ἄλλη οἰαδήποτε ὑποχρεωτικὴ δίοδος τοῦ βασανισμένου μας κόσμου. Ἐδῶ ὑπάρχει εἰς λυμφα-τὸς δάκτυλος — ὁ δάκτυλος τοῦ Weldeyer — ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἡ πύρρα εἰσόδου τῶν γόνων, τῶν προκαλούντων μερικὰς ἀπὸ τὰς πλέον σοβα-ράς μολυσματικὰς νόσους. Ἐδῶ ὑπάρχουν αἱ περίφημα ἐκεῖνα ἀμυγδαλαί, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται τσαούτη συζήτησις — νὰ τὰς κόψωμεν; νὰ μὴ τὰς κόψωμεν; θεωρουμένοι «ἐστία» πολλῶν ἄλλων ἀσθενειῶν... Ἀπ' ἐδῶ οἱ γόνοι τῆς ἱμφλουέντσας, λαμβάνουν τὴν πρὸς τὸν ὀργανισμόν ἄγουσιν.

άλλος του απέδειξε ότι, άλλος τον έθεώρει άρχιεπίσκοπο, άλλος τον έθεώρει άρχιεπίσκοπο, άλλος τον έθεώρει άρχιεπίσκοπο...

Διά να λυθεί όμως κάθε άμφιβολία, μερικοί Ρώσοι έπιστήμονες, έμβολίασαν με τον βάκιλλον αυτόν, μερικούς ύγιεις ανθρώπους, διά να παρατηρήσουν τι τώ όραιοι και τώ ένδιαφέρον θά ένήργη.

Ίδου όμως ότι, επί των δυστυχών αυτών ήρχισαν ν' άναπτύσσονται διαταραχαί προκαλούμεναι από την ίμφλουέντσαν. Διαφέρουν, λόγω της βραχείας διαρκείας της εξέλιξέως των, της μεγάλης άσταθείας, της πυρετικής αντίδράσεως ως και όλων των τοπικών περιπλοκών, είτε βρογχοπνευμονικών είτε άλλης φύσεως. Πρό πάντως όμως, διαφέρουν και αυτό είναι τώ σημείον της μεγάλης σημασίας.

Και τότε, θά έρωτήσετε, από που προέρχεται ή εύλογημένη αυτή άσθένεια; Άφου ό ίός μόνος του, δέν είναι ίκανός να την προκαλέση, άλλ' ούτε και ό βάκιλλος του Pfeiffer;

Και εις την περίπτωση αυτήν είναι αλήθες, ότι ή ένωση φέρει την ίσχύ. Με μεγάλην ύπομονήν κατόρθωσε να διαπιστωθή ότι ή ίμφλουέντσα είναι ό καρπός μιάς συμβιώσεως, δηλαδή τώ εξαγόμενον μιάς κακής πράξεως, την όποιαν οι δύο αυτοί κύριοι διαπράττουν ταυτοχρόνως, ζώντες όμοι. Με άλλας λέξεις, διά να έκδηλωθή ή ίμφλουέντσα, είναι άπαραίτητος ή συνεργασία ίου και βακίλου.

Τά καθήκοντα διαιρούνται ως έξης: ό ίός φροντίζει διά την μετάδοσιν, διά την έξαιρετικήν εύκολίαν της διαβιβάσεως, ειδικώς διά μέσου του άέρος του εξακοντιζόμενου διά των πταρνιαμάτων και του βηχός, διά την θαυμασίαν έξάπλωσιν της νόσου. Ό βάκιλλος του Pfeiffer φροντίζει διά τά συμπτώματα, δηλαδή διά τά ρίγη, διά τόν πυρετόν, διά τόν πονοκέφαλον, διά τόν κάματον, διά τόν κατάρρον, διά τούς πόνους των άρθρώσεων, διά τούς λειχήνας των χειλέων, ένώ αντίθέτως δέν ένδιαφέρεται διά την μετάδοσιν και την έξάπλωσιν, και κάμνει την χειρονομίαν του Πιλάτου.

Ή σοβαρότης και ό κίνδυνος της ίμφλουέντσας, δέν όφείλονται έπομένως εις τόν ίόν, έλλά εις τόν βάκιλλον, λόγω της προκαλουμένης δηλητηριάσεως από τά τοξικά προϊόντα του, λόγω της έξαπλώσεώς του, μέχρι των λεπτοτάτων διακλαδώσεων του άναπνευστικού δένδρου, διά τας ποικίλας έντοπίσεις του εις διάφορα όργανα, λόγω της εισχωρήσεώς του, εις την κυκλοφορίαν του αίματος λόγω της συνεργασίας του, εις την μισματικήν ένέργειαν άλλων μικροβίων, τά όποια συνήθως ζοιούν σιωπηλά εις τας πρώτας άναπνευστικές διόδους.

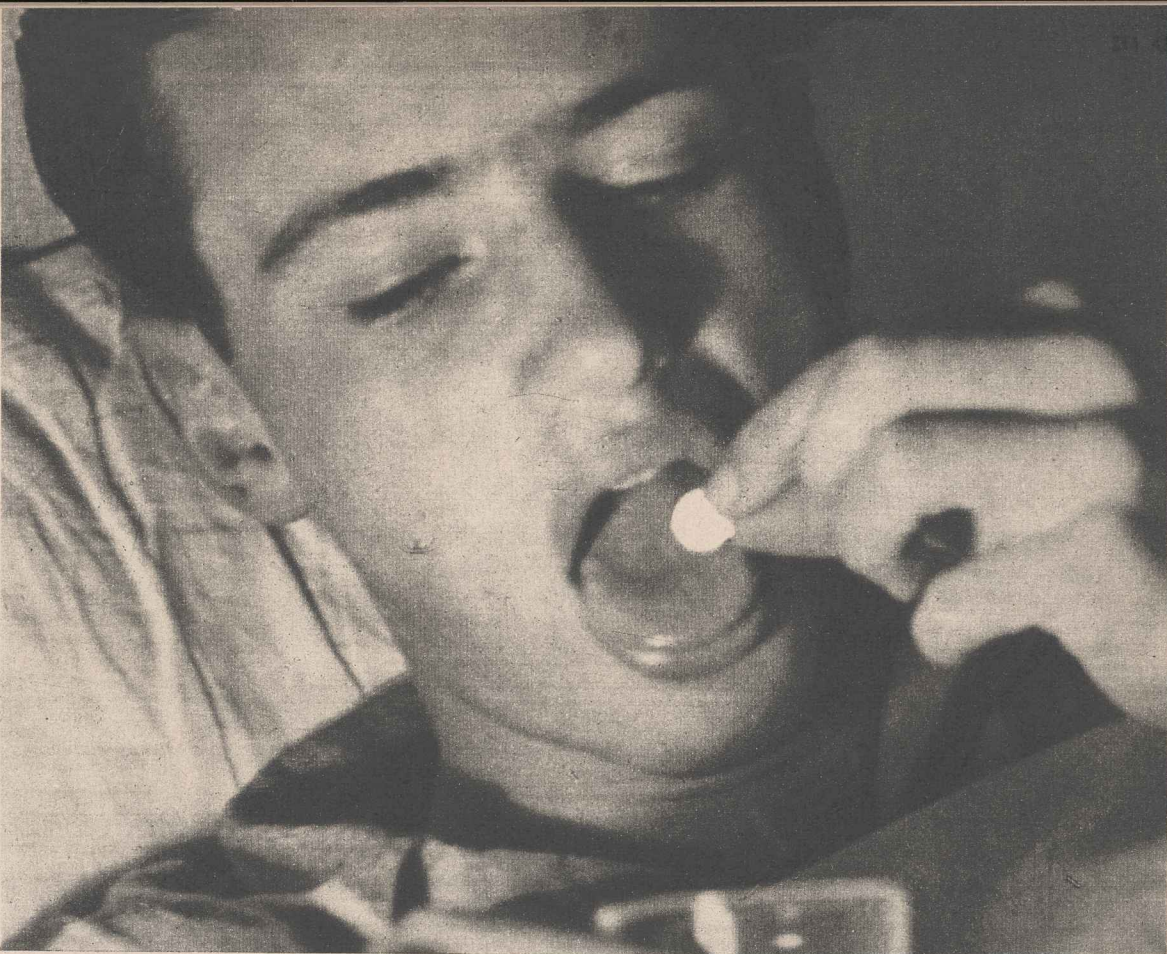
Αυτά είναι αι πλέον συχναι αίτια, διά την περιφημον αυτήν άτυχή περίπτωσηιν.

Άλλά θά μ' έρωτήσετε, άν ό βάκιλλος του Pfeiffer δέν μεταδίδεται και δέν έξαπλώνεται, όπως αντίθέτως είναι ίκανός ό ίός. πώς εύρίσκεται εις τόν οργανισμόν μας; Όπως τόσοι άλλοι βάκιλλοι, δυνατόν να εύρίσκεται εις την μύτην ή εις τόν λάρυγγα των υγιών ανθρώπων, να ζή ήσυχος, χωρίς να δίδη καμμίαν ένόχλησιν, σχεδόν άποκοιμισμένος, άνίκανος έπομένως να προκαλέση νοσηράς καταστάσεις, άν δέν τεθή εις ειδικάς συνθήκας, αι όποια δέν είναι όλαι γνωσταί. Τέλος δυνάμεθα να τόν τρέφωμεν, να τόν παχύνωμεν, να τόν πηγαίνωμεν περίπατον, χωρίς ούτε καν να τώ έξέρωμεν. Και μόνον όταν λάβουν χώραν αι ειδικαι περιπτώσεις, συνεπεία των όποιων έξαφανίζεται ή άμέριμνος διαβίωσις του, όπως ή δράσος εις τόν ήλιον, όταν ή ήσυχία του έξατμισθή, παρασυρθείσα από τόν άέρα, τότε μόνον ή ειρηνικήτης του φεύγει, όπως ένας οίσοδήποτε "Άγλος στρατιώτης. Είναι σαφές;

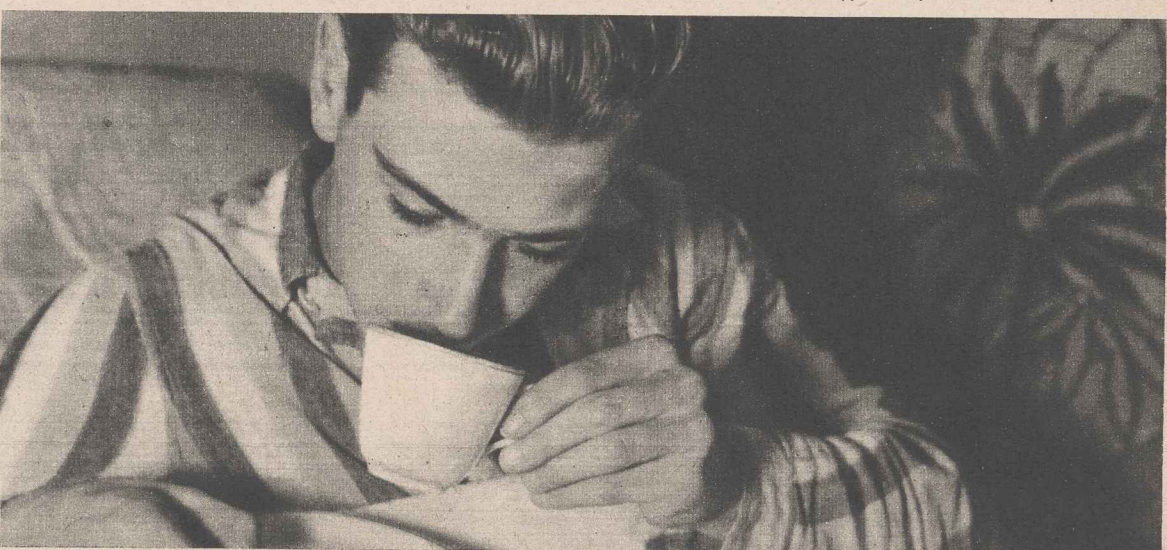
Έπομένως προσέχετε τά κρουολογήματα. Είναι γνωστόν πώς άρχίζουν, δέν είναι όμως γνωστόν πώς τελείουν.

Όταν προφύλαξις είναι χρήσιμος διά να μή έξαφανισθή αντίστασις του οργανισμοι. Άλλέως έσβαλλός.

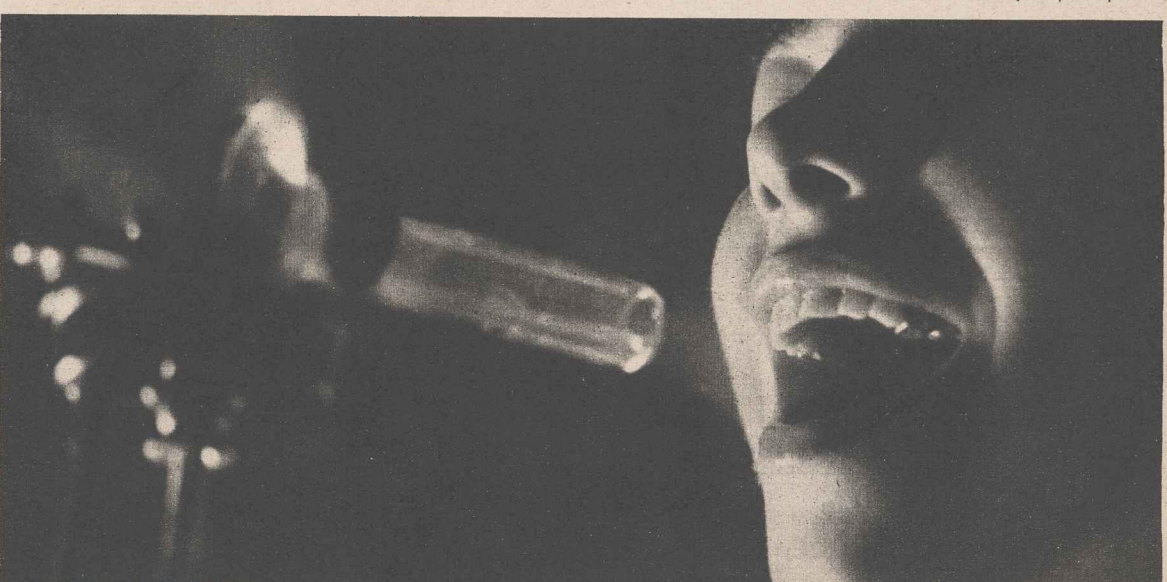
ERNESTO PODESTA'

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ πράγμα που κάμνει ό άσθενής από ίμφλουέντσαν είναι να καταπίνη, με πεπεισμένην βουλήν, πασιίλλιεσ λευκάς, κίτρινες, έρυθράς... Γενικώς πρόκειται περί φαρμάκων, τά όποια προκαλούν έφιδρώσεις, αι όποια συνδυάζονται μετ' όλίγων αντιπυρετικών ένεργειών. Βεβαίως, δέν πρόκειται περί ειδικού, υπό την έννοιαν ότι τά φάρμακα αυτά έχουν άποδεδειγμένην γονοκαταστρεπτικήν δράσιν. Σήμερον ή ιατρική κατέχει φάρμακα, πολύ περισσότερον διεισδυτικά και ειδικά, τά όποια όμως χρησιμοποιούνται εις περιπτώσιν σοβαρών βρογχοπνευμονικών περιπλοκών.

ΔΙΑ ΝΑ διευκολύνη την επίδρασιν του φαρμάκου, ό άσθενής πίνει θερμά άφεψήματα. Ό πυρετός που φθάνει τούς 39 βαθμούς, κατόπιν μιάς νυκτός άφθόνων έφιδρώσεων, άνησυχιών και καιούσης κεφαλής, θά ύποχωρήσ. Έπί του προσώπου του άσθενούς, θ' άνθιση εύχαριστημένον χαμόγελον. Μετά δύο - τρεις ημέρας θά σηκωθή. Προσοχή όμως εις τας καθυστερημένας περιπλοκάς. Αι δυνάμεις όμως, έντός τριών ήμερών, μάς έγκατέλειψαν. Μεταξύ όλων των άναρρώσεων. ή της ίμφλουέντσας, λαμβανομένης ύπ' όψιν της βραχείας περιόδου της άσθενείας, είναι έκ των μακροτέρων.

ΕΘΕΡΑΠΕΥΘΗ, ναί, έμεινεν όμως ό πόνος του λαϊμοι, αι φουσκαλωμένα άμυγδαλά, μία ένόχλησις εις τώ κατάπνομα. Ό πονόλαιμος έμφανίζεται πρώτος και έξαφανίζεται τελευταίος. Ό άσθενής όμως, ένδιαφερόμενος διά την υγείαν του, καταφεύγει τακτικά εις τας άποτελεσματικές εισπνοάς.

ΤΕΛΟΣ

ΣΕΛ. 49

MONDADORI

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ GIOVANNI VERGA

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΤΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΙΝΑΣ ΚΑΙ ΒΙΤΟ ΠΕΡΡΟΝΙ

ΤΟΜΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΕΣ Ι ΜΑΛΑΒΟΓΛΙΑ

Μυθιστόρημα
ΣΕΛ. 232 - ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΠ. 16 - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΠ. 20

MASTRO DON GESUALDO

Μυθιστόρημα
ΣΕΛ. 340 - ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΠ. 16 - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΠ. 22

ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΝΟΒΕΛΛΑΣ

Είς δύο τόμους
ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:
NEDDA - VITA DEI CAMPI - NOVELLE RUSTICANE - PER LE VIE
ΣΕΛ. 484 - ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΠ. 20 - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΠ. 30

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:
DRAMMI DI UN VASABONDA 6610 - I RICORDI
DEL CAPITANO D'ARCE - DON CANDELORO E C.
ΣΕΛ. 518 - ΑΠ. 25 - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΠ. 35

ANGELO GATTI

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

IL MERCANTE DI SOLE

Μυθιστόρημα

ΤΟΜΟΣ 400 ΣΕΛ.

ΑΠ. 20

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ ILIA ED ALBERTO, ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΠΟΥ
ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΠΛΕΟΝ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΦΙΛΟΛΟ-
ΓΙΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥΣ
ΜΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΥΗΜΑ. ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΝ-
ΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΟΝ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΥΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ ΕΥΝΕΤΟΣ ΚΑΙ ΘΛΙ-
ΒΕΡΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΕΝ ΟΝΟΜΑ-
ΤΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ, ΖΗΤΩΝ ΝΑ ΕΚ-
ΦΥΓΗ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΥΡΗ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

UGO OJETTI

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

IN ITALIA, L'ARTE HA DA ESSERE ITALIANA?

ΑΠ. 22

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΛΟΓΗΣ "LO SPECCHIO" ΣΕΛ. 360
ΕΡΓΟΝ ΣΑΦΕΣ ΚΑΙ ΟΞΥ. ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο ΟΥΓΚΟ ΟΙΕΤΗ, ΑΝΑ-
ΛΥΩΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩ-
ΝΩΝ, ΒΕΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΚΟΛΕΙΝΟΥΕΙ, ΟΤΙ ΤΑ ΠΡΟΣΕΝΤΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ
ΕΔΩΞΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΝ, ΔΟΞΑΝ ΚΑΙ ΘΑΥ-
ΜΑΣΜΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΡΩΜΑΪΚΟΤΗΣ, Η
ΕΥΝΟΧΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ. Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΔΕ ΑΥΤΟΣ, ΕΙΝΑΙ
ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ, ΟΣΟΝ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΜΑΤ.
ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΙΛΙΕΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΤ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ A. MONDADORI
ΜΙΛΑΝΟΝ - ΟΔΟΣ CORRIONI N. 39

ΚΑΛΑΝΑΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΡΩΜΗ - ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΑΛΟΥΣΤΙΑΝΑΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

BANCA COMMERCIALE ITALIANA

CAPITALE L. 700.000.000

RISERVA L. 165.000.000